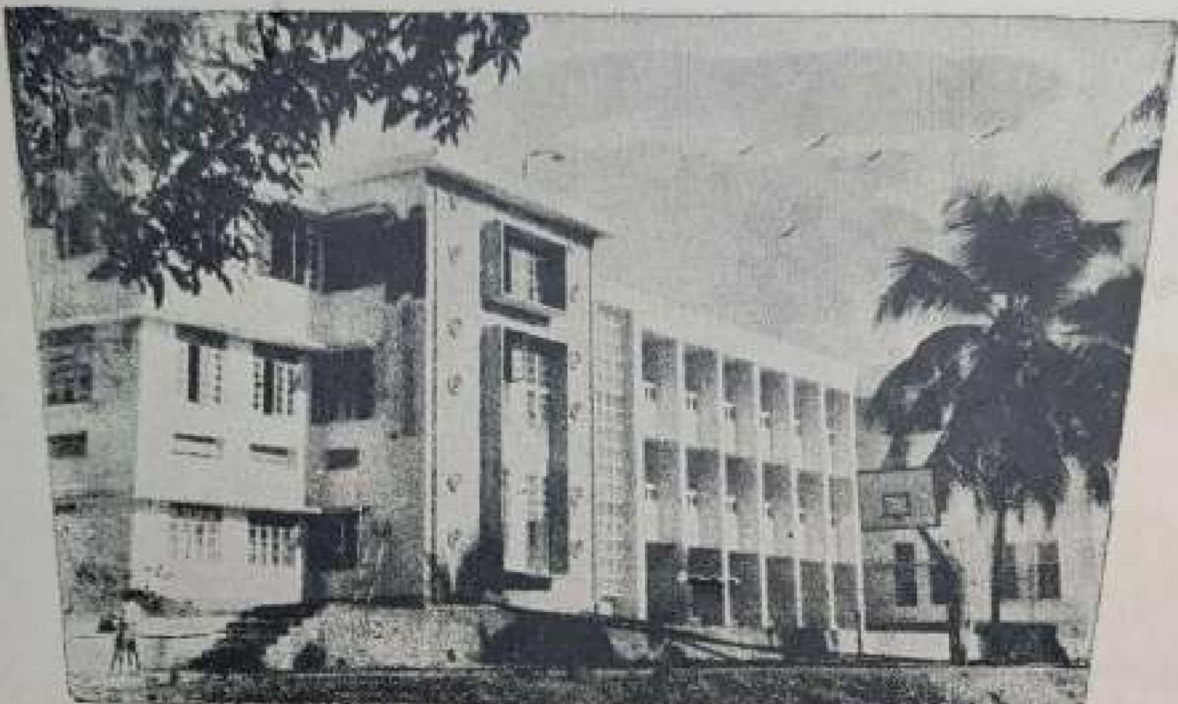

DEVAMATHA COLLEGE
KURAVILANGAD

MAGAZINE 1970

deva matha college
magazine
kuravilangad

vol. vi
1970

printed at
the janatha press, kuravilangad

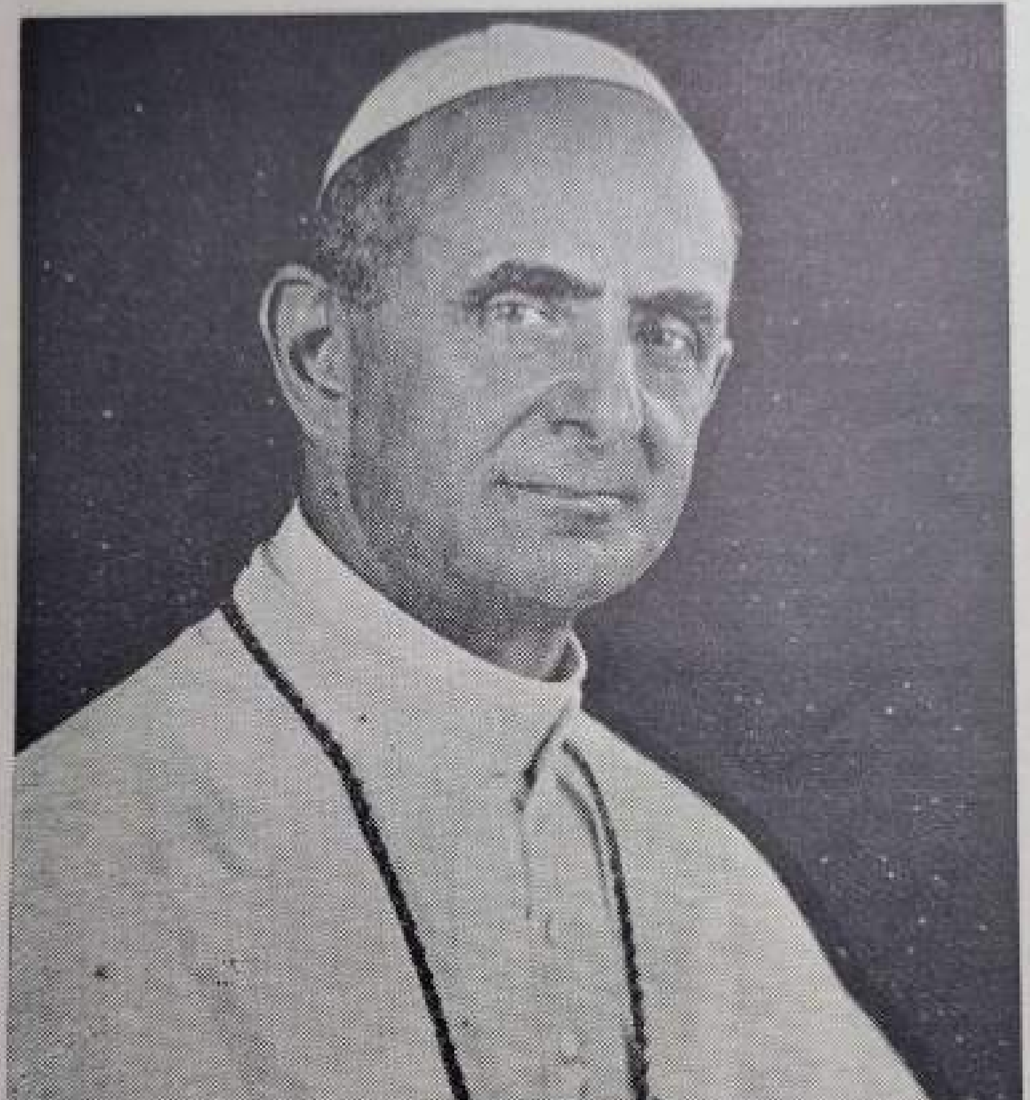

H. H. The Pope Paul VI

DEVA MATHA COLLEGE
MAGAZINE

Vol. VI 1970

EDITORIAL BOARD

President

Rev. Fr. Joseph T. Thannipara M. A., M. Ed.

Chief Editor

Mr. George John Nidhiry M. Sc.

Staff Editors

ENGLISH

Mr. K. M. Chacko M. A.

MALAYALAM

Mr. V. M. Mani M. A.

HINDI

Mr. K. R. Ramakrishna Pillai M. A.

Student Editor

Mr. K. J. Mathew

Student Representatives

Miss Annamma Mathew

„ Celine Mathew

Mr. V. M. Mathew

„ Joseph Parampil

„ C. J. Joseph

„ T. C. Ulahannan

OUR PATRON

Rt. Rev. Dr. Sebastian Vayalil
Bishop of Palai

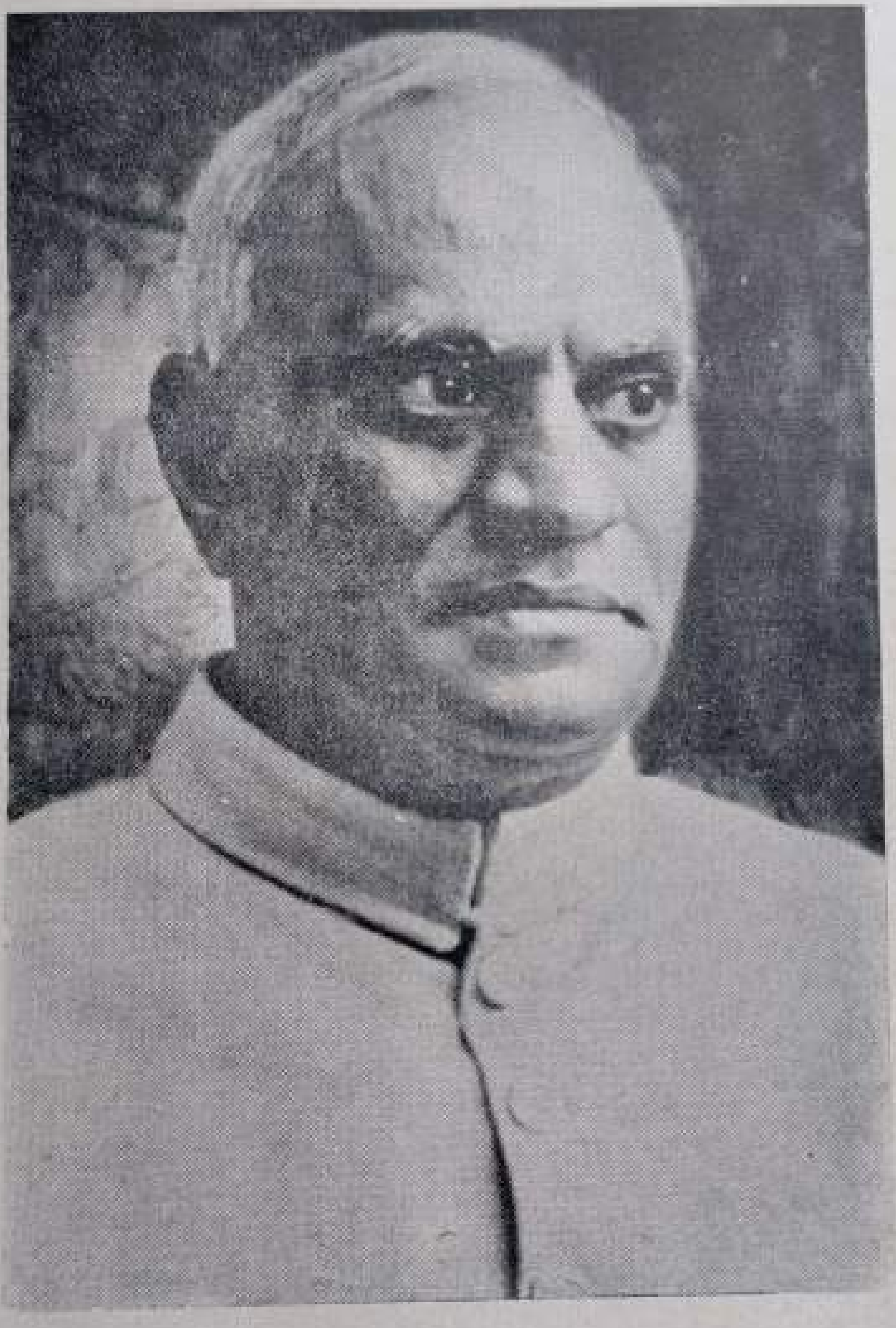

SRI. V. V. GIRI
PRESIDENT OF INDIA

Let My Country Awake

Where the mind is without fear and the head is held high;

Where knowledge is free;

Where the world has not been broken up into fragments by narrow domestic walls;

Where words come out from the depth of truth;

Where tireless striving stretches its arms towards perfection;

Where the clear stream of reason has not lost its way into the dreary desert sand of dead habit;

Where the mind is led forward by thee into ever-widening thought and action—

Into that heaven of freedom, my Father, let my country awake.

— Rabindranath Tagore

Rev. Fr. Joseph T. Thannipara M. A., M. Ed., Ph. L., L. D.
Principal

CONTENTS

EDITORIAL

PRINCIPAL'S ANNUAL REPORT

ENGLISH SECTION

REPORTS OF ASSOCIATIONS

MALAYALAM SECTION

HINDI SECTION

Very Rev. Fr. Paul Alappatt
Founder and Manager

From the desk of the Chief Editor

Dear Reader,

This magazine, like the College, is six years old. In the life of an individual, it is a time for change. Change there has been in the life of this magazine as well–a change of editorship. This year the editorship has been handed over to younger, less experienced hands.

We are presenting the magazine without any spectacular news. The college was upgraded last year. This year, the Second Year Degree Class was started. For the first time, we have presented our students for the IInd year Degree Examinations. By the time this issue of the magazine reaches you, Deva Matha College will be a full-fledged Degree College, and our students will be sitting in the Final Year Degree Class.

The year under review has been one of steady progress for the college. The library has been shifted to the newly built hall, one of the very best of its kind in Kerala. The College Auditorium, the longest in the State, is nearing completion, fulfilling a long-felt need of the college.

Much more significant than these changes in the external structure, has been the change in the internal structure. The College Union has been inaugurated this year, in addition to the different Associations that

EDITORIAL BOARD

Sitting Row (L. to R.)

Mr. K. M. Chacko, M. A. (Staff Editor—English)
Mr. George John Nidhiry, M. Sc. (Chief Editor)
Rev. Fr. Joseph Thannipara, M. A., M. Ed. (President Ex-officio)
Mr. K. R. Ramakrishna Pillai, M. A. (Staff Editor—Hindi)
Mr. V. M. Mani, M. A. (Staff Editor—Malayalam)

Standing Row (L. to R.)

Miss Annamma Mathew	(Student Representative)
Mr. V. M. Mathew	(do.)
Mr. Joseph Parampil	(do.)
Mr. K. J. Mathew	(Student Editor)
Mr. C. J. Joseph	(Student Representative)
Mr. T. C. Ulahannan	(do.)
Miss Celine Mathew	(do.)

have been functioning here right from the beginning. It is a new experiment - giving greater participation for the students in the management of their own affairs, entrusting them with more responsibilities and training them for future responsibilities. We are glad to report that, so far, it has been a very successful experiment.

For the world outside, too, it has been a significant year. Man has again widened his horizon and set foot on the Moon. In our own country, unfortunately, it was a year of disunity and split, showing the need of unity. Students can learn their lessons from the outside world - the need to broaden their vision and the need for unity.

As for the magazine, we have tried to keep up the standard maintained by our more experienced predecessors. We hope to hand over the charge to our successors without any decrease in that standard.

We record here our sincere thanks to all the contributors-young poets, essayists and story-writers. We regret to note that we have not been able to include in this issue all the articles received by us - an apology to the authors of those unpublished articles.

Our thanks are due to M/s Janatha Press, Kuravilangad, Southern Studio, Kottayam, and C M.S. Press, Kottayam for assisting us in making the magazine what it is.

We are also thankful to the various firms who patronised us by their advertisement.

We offer our felicitations to the former Editorial Board and the Chief Editor.

And to you, dear reader, our hearty greetings!

For Editorial Board,

Chief Editor.

College Teaching Staff

Physics:
Sri M. U. Thomas M. Sc.

Chemistry:
Sri V. U. Abraham M. Sc.

Botany:
Sri Jose A. Mariapuram M. Sc.

Zoology:
Sri P. M. Jose M. Sc.

Arts:
Sri K. Mathew Sebastian M. A.

Commerce:
Sri T. C. Kuriakose M. Com.
,, N. M. Mathew M. A., B. L.

I welcome the new members on the staff and wish them a bright and useful career in the service of higher education in our State

University Examination Results

From the very first year itself we are keeping a high standard in the results of the university Examinations. This year also our College was fortunate to keep up the previous record of good results. We presented our fourth batch of students for the Pre-degree Examination April 1969. They brought a creditable result with 17 First classes and 58 Second classes, the percentage of pass being 64.7. This high percentage is a glorious testimony to the selfless and devoted service of the staff as well as the conscientious work and devoted application to studies of the students.

Extracurricular Activities

1) The College Union:

The College Union and the various associations on the basis of languages and subjects have been organised during the first term itself. Sri Cyriac Mathew Murickan II D. C. and Sri Xavier T. V. II D. C. were elected as President and General Secretary respectively of the College Union. The formal inauguration of the College Union and Associations was made by Hon'ble Justice V. R. Krishna Iyer, on 18th October 1969. On special occasions like the celebration of Gandhi Centenary, the U. N. day etc. extra ordinary meetings were conducted.

PRINCIPAL'S ANNUAL REPORT 1969 - '70

Prof. Sankaradasan Thampi, Very Rev. Fr. Manager,
Rev. Fathers, Ladies and Gentlemen,

On this occasion of the VI anniversary of Deva Matha College, I have great pleasure to place before you a brief report of the working of the College during the academic year 1969-70. I am happy to say that we have been fortunate to maintain a good tradition since the starting of this institution in 1964. Our students and staff contributed their best to the peaceful and efficient academic life.

Strength:

We have this year on the rolls 1438 students, 854 boys and 584 girls. 752 are fresh admissions, 497 in I P. D. C. and 255 in I D. C. It is time for the management to think seriously of reducing the strength to an optimum manageable size of 1000—1500.

Staff:

The present strength of the teaching staff is 53 and that of the non-teaching staff 26. All the members of the staff of last year remain this year also except Rev. Sister Mariamma Kurian K who left this College to join the Alphonsa College, Palai. The following members joined the staff this year:-

English:

Sri P. J. Joseph M. A.
,, M. C. Thomas M. A.
,, P. A. Jose M. A.

Malayalam:

Rev. Fr. M. M. Joseph M. A.

2) National Cadet Corps:

We have one company in the Senior Division Army Wing under the able guidance of 2/Lt. P. J. Mathew. There are three Under Officers in our company. One cadet has been selected for O. T. U. and one cadet attended the advanced leadership camp held at Purandar during April-May 1969. Four cadets attended the attachment to regular army unit held at Trivandrum and one cadet attended the Onam holidays camp held at Cannanore. 40 cadets attended the Annual Training Camp held at Elanji during the last Christmas holidays.

3) Sports and Games:

Adequate facilities have been provided for Basket-ball, Volley-ball, Badminton, Tennicoit, etc. Our basket-ball team and foot-ball team participated in the Inter-Collegiate Tournaments conducted by the University. In this connection, I must admit that the College has not yet got a foot-ball court of its own. We were sharing the grounds of the local Boys' High School, so far, and I take this opportunity to express my sincere thanks to the Headmaster, staff and students of the School. As the students of the College were particular to conduct the sports and games only on their own grounds, we were forced to postpone this year's annual sports meet until the grounds are made available. I am glad to note that the management has taken the preliminary steps for the construction of the court: and we earnestly hope that it will be made available before the beginning of the next academic year.

4) Arts and Dramatic Club:

A two-day Arts Festival was conducted under the auspices of the Club on the 25th and 26th January this year. Among other items it is worthy of note that Padmasri Kalamandalam Krishnan Nair and Party staged the Nalacharitham Second Day on the 26th January, 1970.

5) Social Service League:

This year member of the Social Service League rendered signal service by taking part in the repair work of the Kozha-Kattampack road.

6) Excursions and Study Tours:

Fully conscious of the place of excursions and study tours in education, the College Union was trying to involve as many as possible in any one of these programmes. They have succeeded in arranging excursions and educational trips to places such as, Ooty, Mysore, Bangalore, Thekkady, Cape Commerin, Alwaye, Idukkey, Malampuzha etc. More than 300 students participated in all these excursions.

Sailing Sea Lord	-Mathew V. M.
The Student Unrest	-James K. C.
A Goddess in the Sea	-Baby K. J.
At the shrine of the Madonna	-Joseph V. T.
Poet-the messanger from heaven	-Raman Nampoothiry
Gandhiji-the Father of the Nation	-Alice George
The Sunset	-Philomina P. T.
Why hate the Rich?	-Joseph P. J.
Quotable Quotes	-Mathew K.
That December Evening	-Lathakutty K. M.
Train your Memory	Augustine George
Spring	-Joseph Parampan
How to Develop Will-Power	-Jose George
Towards War or Peace?	-Chackochan C. M.
Religion and Man	-Joseph A. M.
Think it over	-Mathai K. C.
I Dislike You	Venu Gopal K. D.
A Political Leader	Thomas M. T.
Bank Nationalisation -a Tragic Mistake	-T. M. Devasia M. Com.

ENGLISH SECTION

Library:

The library building with a spacious hall for reading Room has been completed in the beginning of the academic year. We have added 1050 new volumes to the Library, and at present there are 9843 volumes and we are subscribing to more than 70 periodicals.

A word of condolence:

With the greatest sorrow, I have to announce the untimely demise of two of our students. Miss K. O. Molly of the I B. Sc. breathed her last on the 26th August 1969, following a short illness. The sad demise of Pathrose P. J. of the I P. D. C. occured on 19th January 1970 at the Medical College Hospital, Kottayam. May their souls rest in peace. While we pray for the repose of their souls, let me convey to their bereaved families, our heart-full condolences.

Conclusion:

Ladies and gentlemen, I have just touched upon a few salient features of our work during the year. Before I conclude, it is my duty to thank all our benefactors. First and foremost I raise my heart to Almighty God for all His Blessings on this institution. I take this opportunity to express our gratitude to the Rt. Rev. Dr. Sebastian Vayalil, Bishop of Palai, the Patron of the College. Next I mention with gratitude the name of Very Rev. Fr. Paul Alapatt, the President of the Managing Board. I wish to thank all the members of the Managing Board of the College. May I also express my gratitude to all the members of the staff, teaching and non-teaching, for their loyalty and hearty co-operation.

I must make special mention of the dutiful response and disciplined behaviour of our students. On every occasion of general unrest they displayed admirable restraint and sense of responsibility. I want to thank the entire student body for their remarkable good behaviour. In particular I wish to thank the President, Sri Cyriac Mathew Murickan and General Secretary, Sri T. V. Xavier for the mature and efficient leadership they gave to the students.

It is my singular privilege to thank you sir, Prof. Sankaradasan Thampi, for the readiness with which you have accepted our invitation to preside over the functions of this evening. It is really a matter of great pride to have you in our midst. In the name of the management, staff and students, I extent to you sir our deep debt of gratitude.

Finally I thank the parents and guardians of our students for their best whishes and sincere co-operation for the progress of this institution.

—THANK YOU.

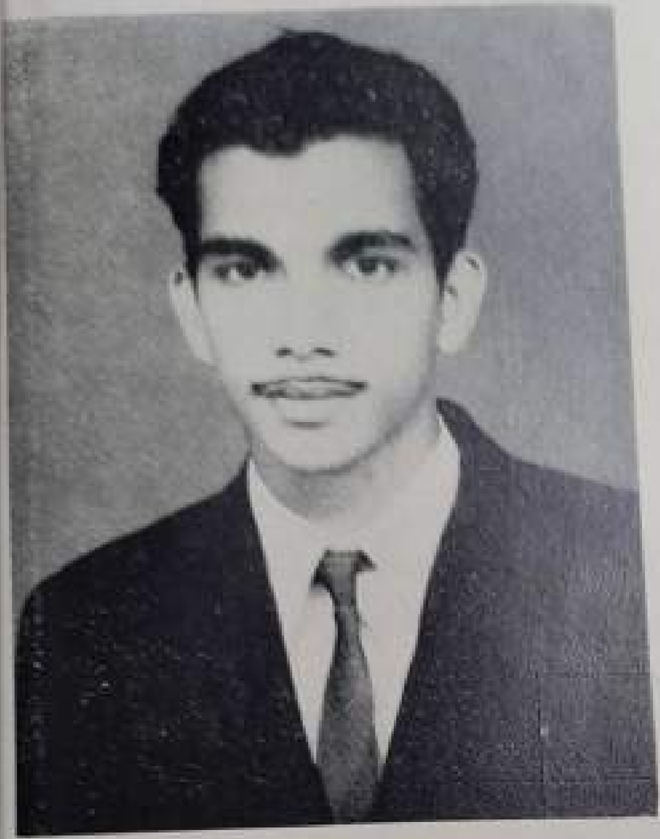

Cyriac M. Murickan
College Union President

Xavier T. V.
College Union General Secretary

THEY LED THE STUDENTS

Student Editor
Mathew K. J.

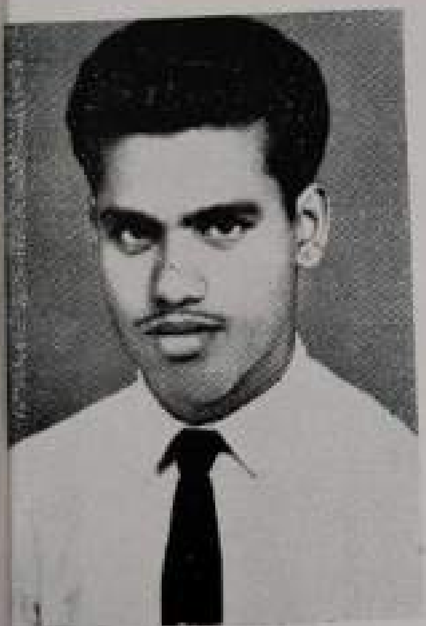

Lady Representative
Annamma P. M.

Arts Club Secretary
Ouseph K. C.

SAILING SEA LORD

Mathew V. M.
I D. C.

O, Boat! dearie! float you on,
O, my dolly! slow you not;
Charming sweet wind! blow him on,
Be thou friendly all along.

Slowly flowing Stream! o, calm!
Gaily sits a soul thy bank;
Sink not this my jolly doll–
Meekly prays a tender heart.

Sinking insects! see you not
Sailing Sea Lord, stately boat?
Frowning face you see not there;
Haste and board and taste shelter.

SECRETARIES

Kuncheria Thomas
Malayalam Association

Cherian Mathew
Hindi Association

Thariadu T. P.
Social Service League

P. K. Thomas
Commerce Association

Emmanuel Joseph
Humanities Association

THE STUDENT UNREST

James K. C.
II D. C.

Now-a-days the unrest among students has become a frequent phenomenon. Students desire great importance in society, as in their hands the future is placed and for this reason their problems deserve greater attention and more serious consideration. In studying this issue a statesman's view and not a politician's view is needed. As a world-wide phenomenon we may examine its causes, results and remedies.

What are the reasons which provoke the quarrelsome nature of students, which results in the devastation of public wealth, breakouts and agitations, chaos and confusion in the most imprudent and barbarous manner? Here, some point out the pathetic economic conditions of our country as the main reason. A good majority of students receive education as means of earning their livelihood. But what do the experiences of the educated millions tell us? They wander from door to door for a job and get more or less the same unpleasant answer. This, undoubtedly, causes despair in them and they loose their faith and confidence in education. Last year, Prof. Dr. Hauley, the vice chancellor of the University of Bridgeport, U. S. A., remarked that the chief reason for the restlessness among the Amerian students is their confidence in their economic prosperity and the ardent surety in their prosperous future. Thus when on the one side of the globe the students create agitations and riots because of economic bankruptcy, their friends on the other side spring out vigorously causing universal chaos because of economic prosperity.

A sence of superiority among students may be considered one of the indirect reasons for student unrest. They are expected to be the leaders of the future and as such they deserve facilities to carry out their present work efficiently. When the sence of strength finds its way blocked, it springs out with dynamic potentialities; and the destructive tendency of youth tries to beat everything to the floor and, soon, suffers its unpleasant consequences.

It is a very treacherous and unfair practice that the political parties try to inject their political ideas into the students. Their propaganda and all other illegal interferences

"A GODDESS IN THE SEA"

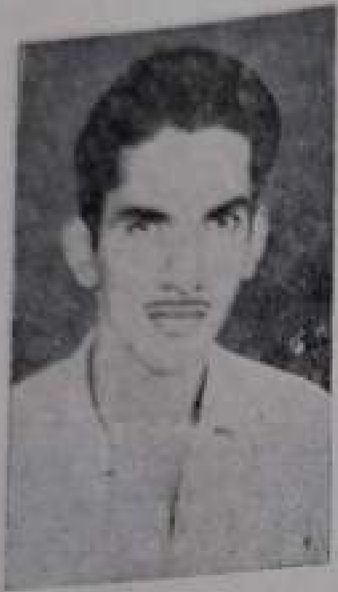

Baby K. J.
II D. C.

The sea seemed limitless. Water extended from horizon to horizon. Swimming and swimming; no end. Even the soul is worn out by the process. In which direction is it to swim? It is answerless.

How he has come there, he has no idea. His memory has already given way to fear. He touched something. "What's it? A Parachute......" He could remember a bit

In the jet....... He remembered how he was exchanging his feelings with his new friend Kamal. At the first sight he was attracted by her. He saw the rising face of her, sending forth rays of charm and beauty. He remembered how merry he was in her company there, in the aircraft.... Suddenly it happened .... It was announced that the plain was in danger ...... 'Escape if you can' ... Every one heard ... Disorder.. everywhere...... Men thirsty to live more, were in a hurry to escape......Further he could not remember.

'If I happen to escape from this....I will purify my soul......through tears of repentence..' His soul craved Fate for pardon.

Everywhere it is water. But he longed for a drop of water to drink. Really it is an irony. Helplessness in abundance.

There rose huge waves. The sea became mad. Again his memory was wiped out by fear. He was borne through hills and valleys of water.

He opened his eyes. As if by a miracle the sea was calm, the waves gentle, the wind placid.... Above.... there was the

attract the students into political ideas and into politics which is popularly known as 'politricks'; and it causes unnecessary contacts with political affairs. Such practices cause confusion in the minds of students and as a result their concentration is lost. The authorities must take due care in seeing that the students are safeguarded from the malicious hands of political parties.

As a matter of fact the responsible authorities are, to a certain extent, impatient and indifferent about student problems. Instead of studying their problems and seeking out remedies, they try to keep away from the students. This imprudent and unjustifiable approach of the authorities towards students has its unhealthy results. Students think that they are forsaken by their authorities and feel it necessary to solve their problems themselves. For this the 'Gandhian' way is impracticable to them. Sincere contact between teachers and students will inevitably have its fruitful results. But it seems that the teachers have gone down to the level of mere factory workers. Now we cannot even imagine of the old 'Gurukula' system of education.

But in this connection we should not neglect the fact that there are students who regard education only as a fashion To them education is only of secondary importance and they indulge in various activities which actually destroy their concentration. They forget the first and foremost aim of education and try to divert the attention of other students to undesirable activities as justification for their illegal practices.

Thus we see that the students and their authorities are largely responsible for the so called unrests But man's tendency for struggle is no less important. We are not unfamiliar with the anecdote of a set of students of a certain university who rushed out of their college with the vigorous explosive attitude of youth and created disputes and agitations against the authorities for not having given any reason for struggle for a long time. This incident illustrates the natural instinct in man for struggle. This natural instinct stimulates him to oppose anything that stands in the way. In fact we cannot even imagine of a state of absolute peace and order. When one problem is solved another immediately takes its place while still another is awaiting to succeed the latter.

Thus the sence of superiority, backed by the united strength of the dynamic youth, on finding something actually or apparently unjust, springs out vigorously and creates chaos without any substantial gain.

What then is the solution to the problem? First of all the government and the educational authorities must give due attention to student problems. A spirit of understanding between the students and their authorities will, undoubtedly, avert many unnecessary disputes. Moreover, the illegal interferences of political parties with the students must be discouraged. In this case the initiative is to be taken by the students. If they succeed in knowing themselves and try to think before they leap, they would be saf-guarded from the perils of many unhappy incidents. Still, there cannot be complete escape from problems or permanent solutions to them, for, what is human life if not a pile of problems?

blue sky.... stars smiling, and below.... the water shining in the moon light.

'Sea.... a boat....' His soul was stirred up by a new hope.

The boat was coming towards him.

'Who is there ...? A Goddess! Ch, no , those eyes lips ...' they are familiar to him. He has seen her. When?; and where? He could not remember.

'Come on....' Her sweet voice invited him. She extended her hands. He got into the boat.

'Well, you may be thirsty .... here is to drink'. She handed him a golden cup. Sweet wine! He drank it to the lees. Suddently fear and anguish left his soul. His eyes were filled with tears of gratitude.

'Who's this goddess?' He longed to find the answer to the question of his inner heart. He asked a bit hesitantly: 'Who... ....are....you?'

'Oh....you know me....' She smiled. Soon he could recognize her.

'Oh....Kamal....my darling....' He stood up, both hands stretching out to her.

'No' Her voice was a bit harder.

'Then?' He could not suffer his curiosity. It's me....Death ...' She burst into laughter and embraced him.

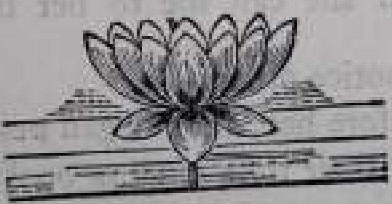

No woman can turn a fool into a wise man, but any woman can turn a wise man into a fool.

—La Argentina.

To be good only to yourself is to be good for nothing.

—Voltaire

POET - THE MESSANGER FROM HEAVEN

Raman Nampoothiry
I D. C.

Mountains remain aloof from all the hurlyburly of the world. But they watch everything, and the incidents that take place on earth. They rise high in order to reach the heavens and enjoy the heavenly beauty and delight there. At times their joy overflows in the form of rivers.

In a sense poets are like these mountains. They are at a position higher than all other beings. From that tower they enjoy heavenly delight which ordinary beings cannot even think of. They see all matters in a deeper sense.

A poet seems to have some mystical powers. Though a human being most time he wants to be alone. In solitude he thinks of what he sees day by day. His eyes have the power to see both the ins and outs of things, and so understand all the facts of the world, about which we are all ignorant. He tries to make us also understand it.

In all things below the sun they can see a new meaning, which we cannot. In the sweet, melodious and ceaseless flow of the stream smiling and dancing in the morning sunlight, in the steady blow of the sweet smelling wind, in the mountain peaks covered in white snow, in the deep valleys decorated with beautiful flowers, in the tiny and pretty butterflies dancing and fluttering in the golden sunlight, in the clear pools dressed in red lotus, in the

AT THE SHRINE OF THE MADONNA

Joseph V. T.
II B. A. (Lit.

The earth was green, the sky was blue,
The birds were going to their nests;
I hastened to the shrine of the Madonna;
Immediately did she call me to her breast.

Scarcely did I notice others–
Having knelt before her, they began praying,
But some spent their time reading books
For better purpose was I called than their doing.

Soon was I taken to her abode,
My body then suffered a lofty pain,
None but her could my eyes capture there
I lost my body all on a sudden.

Her brightness soon stopped abrupt
And in soft silence she whispered
'Be poor in spirit and poor in heart'
My senses recovered, there none my eyes captured.

credit. It was his relentless fight against "adharma" through rightful means that earned him the title of the "Mahatma", which he so rightly deserves.

He preached 'Ahimsa' to a world torn asunder by bitter feuds and senseless strifes. He taught his people and the entire humanity that the key to the joy of existence and freedom was fearlessness. He was an apostle of truth. He was also the champion of truth. All his life his one endeavour was to translate truth into every field of existence. All his life he fought for truth. He is, therefore, the 'Hero of Peace'.

He was a man of God. The highest tribute we can pay to him is to draw inspiration from his life and to emulate his example. This demands infinite capacity for selfless service, boundless compassion for humanity and dedication to truth. "Nobody is a hero to his valet", it is said. Gandhiji had no valet. He was his own valet. Early in his life he did commit errors but once he was convinced that they were errors, he never committed them again. He was a true "Karmayogin".

The Gandhian way of celebrating Gandhi Centenary is to take a resolve to follow Truth, which was ever dear and sacred to him and to follow it up at all inconveniences and hazards.

SUM FUN

Which sum is grater?, that of figures on the left or on the right?

987654321	123456789
87654321	12345678
7654321	1234567
654321	123456
54321	12345
4321	1234
321	123
21	12
1	1

Believe it or not, they both add up to the same 1, 083, 676, 269.

multicoloured clouds at sunset, the poet is able to find a new beauty or meaning. To him the presence of some mystery, the presence of God is there in all things below the sky. He feels God as a power, spread everywhere, in everything, at every-time. But we cannot understand it.

We are always busy with our endeavour to find out God and satisfy him. But all of us are ignorant about the fact that what we seek is there in front of us. Taking little care of what we see, we run after what we havn't ever seen. Like a figure seen inside a glass slab we see the presence of God in temples and churches and believe in them, adore them. But. in fact, the thing we search is there, in all the things that we see in nature day by day. But we are blind.

But a poet has a natural power of understanding it. He goes into the heart of things. Standing at the topmost point, upto which ane can reach, he transcribes in sweet melodious words what he has seen and enjoyed, to the poor peasants wande-ring in darkness below. But, through these melodies, we get only about one percent of what he has seen and enjoyed. Eventhen, it is able to supply us with unenjoyed pleasure, though only for sometime. In that beautiful flow of music, we enjoy heavenly delight, and almost forget all about the universe around us. We will be in a mad state then, as though intoxicated with pleasure.

But it is a fact that the world is almost deaf towards them. All are trying to elbow their way foward in life. So in most cases the poet becomes a musician on a stage before which there is no audience.

Thus the poet can, in a sense, be considered a messanger from heaven. He recognises the presence of God everywhere and tries to make others understand it. Though neglected by others he does his work earnestly. So he is the actual messanger of God. When shelly in his "To A Skylark" sings,

> "Teach me half the gladness
> That thy brain must know
> Such harmonious madness
> From my lips would flow
> The world should listen then,
> as I am listening now,"

he means that the song of the poet is not listened to by anyone. So he wishes to have the power to sing so sweetly that he can make them listen to him.

This is the condition of the poet and poetry today. Reading of poetry is now considered out of fashion. A poet is given no high position among civilized men. Unless this condition is changed literature cannot thrive. Though there are other branches of literature it mostly depends upon poetry. So neglecting poetry means neglecting literature and as a result litrature will begin to decline in its defferent bran-ches.

Science is organized knowledge; wisdom is organized life.

—Immanuel Kant

GANDHIJI – THE FATHER OF THE NATION

Alice George
II P. D. C.

Mahatma Gandhi has been the most remarkable man of modern age. Indians hail him as 'the Father of the nation'. He became a hero because he lived and died for his ideals.

Gandhiji was first and foremost an Indian. He embodied the great Indian tradition. He was all his life a seeker of truth. Outward forms and appearances did not deceive him His ideal was never to dive deep and reach the Rock Bottom of existence. The Hindus are notorious for their spirituality and Gandhi was nothing if not a Hindu. The true Hindu, the true Christian, the true Muslim, the true Buddhist is a universal Man; so was Gandhiji. All the political pomp and powers that surrounded him held no charm for him.

Every people have their tradition their out look, their hopes and aspirations. Their heroes represent these ideas and ideals. Bereft of them we could not have lived for an hour.

Gandhiji liberated his people from the yoke of foreign domination. Though this in itself was an achievement, which a national hero may be rightly proud of, Gandhiji had conquests other than this to his

THE SUNSET

Philomina P. T.
II P. D. C.

The western sky was blue and white
And it formed the shapes of angels white.
Snow-white mountains seemed in height
To stand upon the ocean straight!
The western sky then changed its hue
And attained a dark and reddish hue.
The sun soon became red and round
Like a big fire on the ground
It shown like a golden plate
Put in fire to make it bright.
The deep dark sea was calm and quiet
But for gentle waves on it.
A lonely skylark flew around
And sang a sweet song, far above.
The rays of sun now touched the sea
And split to different colours soon.
The 'golden plate' just half in sight
Glittered with a dimmer light.
The moon then peeped on eastern mounts
As if to see her weak lover.
The little stars shivered in fright
To see their father gone in night.
Drops of rain, tears from the stars,
Fell upon their mother, the earth.
The darkness soon spread on the earth
And sadly went I through my path.

Inauguration of the College Union

Mr. Abraham Nidhiry Welcoming the Guests

Hon. Ju. V. R. Krishna Iyer Inaugurates

Distinguished Visitors

Rt. Rev. Dr. Joseph Mittathani, Bishop of Tezpur.

Padma Sree Kalamandalam Krishnan Nair

WHY HATE THE RICH?

Joseph P. J.
II D. C.

When a rich man was setting out for a distant country he called ten of his servants and gave ten pounds each and said to them: "Trade with this while I am away". When he came back he sent for the servants to whom he had entrusted the money. The first came before him and said: "Lord, thy pounds have made another ten pounds". And he said to him, "Well done my true servant; since you have been faithful over a little, you shall have authority over ten cities". The second came and said: "Lord thy five pounds have made another five pounds". To him he said, "You too shall have authority over five cities". Then another came and said: "Lord here is thy pound. I have kept it in the mud". Then his wrath fell upon him. He took the pound from him and gave it to the man who had ten pounds. This is one of the parables of Christ. What might have been the attitude of that lazy man to his industrious fellow servants? The Bible is mum about it and leaves it to our imagination....

The rich have become so because they made use of the abilities and opportunities given to them by God. They did hard work and made their lives happy. They had a wonderful vision in their mind. They wanted to be less miserable and enjoy the lawful pleasures and happiness granted by God. They tried to become more civilized insted of remaining idle and primitive. Should we not worship the makers of this modern world? Is it not because of them that the world has not perished? If they also were to remain idle like most people, would not

STUDENTS IN ACTION

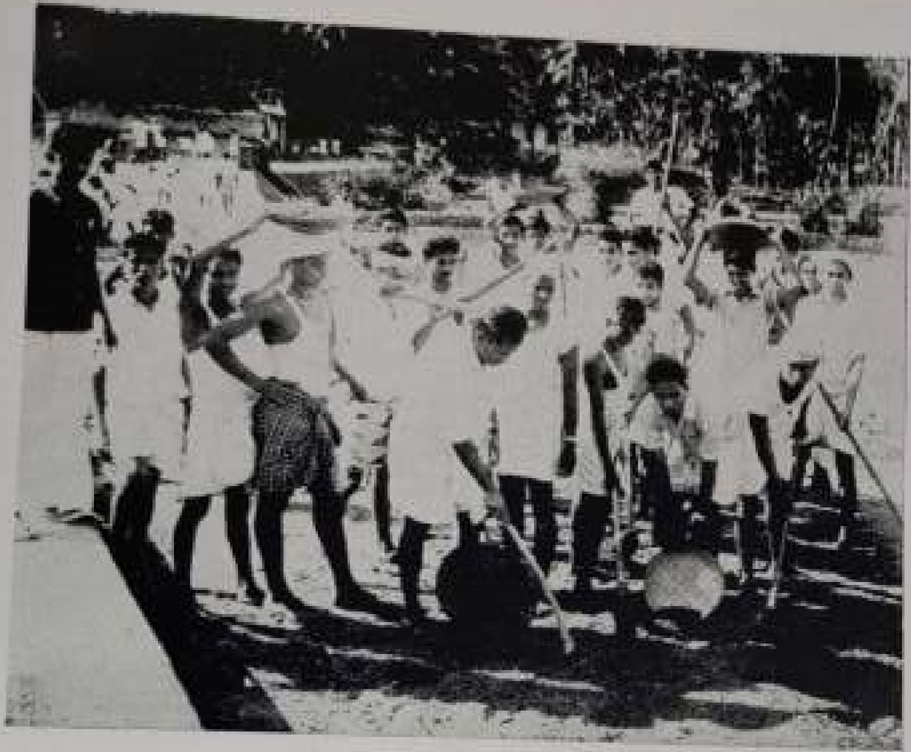

Social Service League – repairing work of Kozha-Kattampack Road

Coach Viswappan with the College Basket Ball Team

QUOTABLE QUOTES

1. Our greatest glory is not in never falling, but in rising every time we fall.
—Oliver Gold Smith

2. Ninenty percent of the friction of daily life is caused by the tone of voice.
—A. Bennett.

3. We pity in others only those evils which we have ourselves experienced.
—Rousseau

4. An obstinate man does not hold opinions; but they hold him.
—Pope

5. Be civil to all; sociable to many; familiar with few; friend to one; enemy to none.
Benjamin Franklin

6. The coward only thretens when he is safe.
—Goethe

7. Did universal charity prevail, earth would be a heaven, and hell a fable.
—C. C. Cotton

8. The fewer words, the better prayer.
—Martin Luther

Collected By Mathew K,
II B. A.

the world have perished already? If Tata and Birla were not to become so rich, would we not have been deprived of so many amenities in life? Would the Government have come forward to do all these? Almost all have the opportunity to become rich in this world. The Government is not to nick the head of those who are improving but to provide opportunities to improve.

There are some who have an ardent hatred for the rich They are only the idle people who cannot suffer others enjoying. They do not have the spirit of competition and hard work And so they want a socialist government, ie they want the whole property to be put together and shared equally. Actually they are doing a great crime to the whole mankind. When it is taken as a whole everything will be everybody's. Therefore they will not care even to protect anything from danger. And the world will remain for ever as it was in the beginning, without any improvement It seems that they visualize a Utopia when they say that everything shall be put together and shared and enjoyed by all equally. When a rich man is prepared to share his wealth we can understand his spirit of sacrifice and selflessness. But when a poor man wants the whole wealth to be put together and shared equally, it only shows his jealousy and laziness. Here we must note that Karl Marx, the founder of Socialism, was a poor man. Therefore we can very well understand what his mentality was.

We can take the example of two extremist countries, Russia and the U. S. A. In Russia it is a long time since they nationalised everything in the State. Yet many in the country are trying to escape from there to other countries, because they have no freedom there. They have no opportunity to become happy. Majority in the country are jealous of others becoming happier. And so nobody seems to be happy there. Ofcourse Russia has improved a lot in science. But as far as the standard of living is concerned it does not seem to have improved very much. But in the U. S. A. both science and the standard of living have improved very much. In America any one who is prepared to work hard can enjoy a happy life Even a student in America can manage everything by himself; ie. he can earn his livelihood by doing some work at leisure. Any one who has half a mind to become rich and enjoy life can do so easily because there are the means for that In America the Government tries to make the people rich where as in the U. S. S. R the Government itself tries to become rich by victimising the people.

Ofcourse there may be some who have become rich through illegal means and they are not justifiable. But most people have become rich by their own industry and hard work. It is always unjust to refuse to work hard and at the same time try to destroy the fruits of the hard working. In fact their happiness is because of the industry of the rich. The wealthy are even a model for vigilance and they are the builders of the nation. So they must be respected and honoured, and not despised and condemned.

hand rendered paralysed, the brush tugged between the fingers.

"Crack"! Did I hear it? Was that tree falling down? I seemed to hear a scream from the hill.

"Oh!", with a cry I woke up to behold nothing unusual on the hill except that the darkness which covered it had become deeper. Raji ran to my side with wide opened eyes. "What is the matter"? they were enquiring.

"What about our painting"? I turned to look at the cheerful face of Vinod. While returning, I explained the dream to Vinod.

Patting me on the shoulders, he began, "Oh! my old chap! How you felt that novel! The girl was none but the Eustacia of your mind". "Well"?, I hesitated. "Let me tell you", Vinod continued. "Your sympathy towards her would have given way to hatred when you thought over her bad conduct. That would have rooted in your tender mind and now you dreamt of her being dead under the tree. Any way, your tenderness towards her is wonderful. Am I not right?, by the way? Vinod looked wistfully in my eyes. I agreed (had no choice) but thought over that wavy long hair and its contradiction with the beautiful heroine. "She is rather a mild Eustacia", I thought.

"Twinkle, twinkle little star!

How I wonder what you are!"

Raji was singing merrily, looking at a lonely star in the southern skies, while walking with her little hand tugging Vinod's arm.

SMILE A WHILE

Romeo, who went to the market with his mummy, got lost in the crowd and began to cry. Many a men noticed and passed by. One among them asked little Romeo:

"Why are you crying little Romeo?"

Romeo replied: "I got my mummy lost in the crowed."

The man retorted: "Why, you could have caught at the edge of her skirt!"

Little boy answered; "I was not tall enough to reach her skirt!"

THAT DECEMBER EVENING

K. M. Lathakutty
I D. C.

Golden rays of the sinking sun painting the far off western hills is a beautiful sight. On that tiny hill there stands a lonly tree stretching out its branches as if to embrace the sailing clouds. What kind of a tree it is, I don't know. Here on this bed of velvet grass, leaning over this white rock, I can get the most vivid sight of the coloured cheeks of the blushing clouds. Then my canvas also will be smiling along with my heart.

Painting is my favourite hobby, and brushes my pets. But during working days I get little or no time to caress my pets. So, when the Christmas holidays arrived, I thought it a great luck. I took a resolution to spend a part of it for the fancy I cherished long. The long ignored easel was repaired. I purchased some canvas and fetched the old colour boxes.

Cousin Vinod, who had long known my mind, said, "Raghu! just have a visit to my house. It will sure be a change. Besides there is enough food for your heart and canvas as well".

"What do you mean"? I asked.

"My dear boy! Do come to our house and it will be clear to you. The top plot over our back yard is a grassy plain-the play ground of imaginations! From there the view of twilight! Oh! I'll surely faint if I venture to explain that!"

Those words sent a thrill through my nerves. The house of my uncle being newly bought, he had invited me many a time. I suggested this at home. "Of course you can go, Raghu! If I had asked you before, you would have said, 'Oh! I have a lot to study mother; another time' ", mother said. Father's words are still ringing in my ears, 'You are likely to forget your studies"? He knows all about my artistic tastes. Thus have I come to this village.

At the first sight itself my mind melted in the cool air. The thrilling sight of the faar stretching grassy plain with trees shading all over it, was a treat to the eyes. All around there were hills reminding me of the barrows in Hardy's novel, "The Return of the Native". On the grassy bed I sat with Vinod. The sun was setting, making a magnificient scene of the western skies and the hill. A beautiful song from the far off theatre blew through the plain along with the dancing breeze. When a violet cloud crowned with the pale disc of moon was brooding over the hill I was awakened by Vinod's voice. "It's getting cold. Come on! Let's go"

Vinod being not able to come with me today, Raji is my escort. There, she is running after butterflies. Vinod had said to the five year old "Raji, won't you escort our artist today"? Her innocent laughter rattled like a pebble in a steel cup.

The easel and canvas were carefully adjusted in front, and I began painting. Now, these flower-covered trees are the boarder of my picture. About the hill- it must be in dark green colour with the beautiful tree stretching out the branches, and in the background the crimson clouded sky. Once again Hardy's novels is coming to the mind. '........Above the hill rose the barrow, and above the barrow rose the figure'........the figure of Eustacia, the fickle minded charming Eustacia.

What a wonder! Everything has come to reality! There is a woman (girl?) under that lonely tree, looking upwards with one of her hands round the tree. The visible colour in the background of the violet sky is mere black. Still I can perceive her soft locks dancing in the breeze. Is she sobbing? A kind of uneasiness has filled my heart. Who's she? Where does she come from? What's her name? A thousand questions rushing into my mind, I sat stupefied, my

Joseph Parampan
I P. D. C.

SPRING

Spring has come, with its sight,
Filling the cup of inner sight·
Knows no bounds then men's joy,
Neither can I measure their joy·

The sun in glorious majesty shines,
Colouring the face of children young,
Priding too much on his shine,
And ruling the bands of clouds all young·

Flowers all dance and play in wind,
Leaves all beckon high in air,
Plants keep high their heads in wind,
With clapping leaves and peeping buds.

Farmers plough their land in haste,
Earth keeps silence of her pain;
Can a complaint be from Earth?
For Granny says, "They are Earth's"·

Grass blades raise their hands all then,
As though to plead their mercy then;
Farmers take no care of them–
Children have to be fed by them·

Palatial house-gates rattle loud,
As though by their masters crushed
As it opens wide and loud
To let out the master, crushing though

Belfry sends out clarion sound
Leaving rest then for a while,
Summoning men to shape their sound–
To praise the control for a while·

TRAIN YOUR MEMORY

Augustine George
I B. A.

The secret of improving your memory is to associate what you are trying to remember with something which you can easily remember. The easiest way of doing this is to use shortforms, or acronyms as you call it.

Thus today we have quite a good number of intelligible shortforms as U. N. for United Nations; U. S. A. for United States of America; S. I. for Sub Inspector. So, D. M. C. could serve the purpose of representing Deva Matha College.

You can devise shortforms of your own as it makes it easy for you to recollect. For example: suppose you want to remember the states of the Pacific Coast. These states are Alaska, California, Oregon and Washington. Now think of a "A COW". The first letter 'A' stands for Alaska; 'C' will represent California; 'O' will suggest to you the state of Oregon; and 'W' the last letter, will indicate Washington.

When you walk along the pavement or on the verandah, you could just recollect what has been taken in the previous class and act yourself a minor lecture with what you get; and what you have heard will forever be yours.

Simonides, an ancient Greek poet, had once the chance of taking part in a dinner. Just a few minutes after his departure from the dining hall he heard the roof fall. A

few of the diners were beaten to death. Nobody knew who all were the Victims. But Simonides could, immediately after noticing the place where the roof fell, recognise who all were dead; for, he knew the exact place where each one sat.

Cicero, the most famous rhetorician ever lived, whenever rehearsed new portions of his speech, moved from room to room. He identified certain portions of his speech with the various forms of the very floor of the rooms. On delivering them before the public, he could, merely visualising the very plan of the floor, recall to his memory the actual text.

Another system is suggested to you. Try out this system yourself. Think of yourself having arranged a room with a telephone table, a TV set, a radio, a couch and on the wall a wall clock and a picture of Julie Andrews, the famous film star of Holywood. Now take six words and attribute them to these six objects arranged in the room and it will prove easy to remember these six words by simply visualising these objects. A fountain is a profound flow of water when you make it work. Now attribute it to, let us say, the radio kept in the room. You turn on the switch and the radio begins to sing profoundly for you. Once you have done an arrangement like this, I mean to say, that of attributing one word to an object, whenever you see a radio you automatically gather the idea of a fonntain. This is how to do it. In our era, with so many new devises, it is easy to practise this method.

It goes without saying how adaptable this system is. When you read books and periodicals, if you are ready with places or objects for the items which you wish to remember, your reading will be worth while and you can get the maximum utility out of your reading. By practice you can make it a habit and become a master in this field and you can show yourself another Solomon to others in wisdom.

—JAI HIND.

Lives of great men all remind us
We can make our lives sublime,
And, departing, leave behind us
Footprints on the sands of time.

—H. W. Longfellow

Towards War or Peace?

Chackochan C. M.
II P. D. C.

Today while the world is seeking peace, it is speaking more of war and of weapons like the Atom Bomb. It may be argued that war has been since the begining of time. It may also be argued that to be prepared for war is part of peace. No doubt there is some truth in these statements; but not enough to justify war and prove it inevitable.

There are evident signs that point to ultimate peace in the world. The U. S. A. and the U. S. S. R., the the two great nuclear powers swear by peace and have among other things signed the Test-ban treaty and set up the "Hot-Line". The U. S. S. R. has cut down her military budget. There is every indication to show that the U. S. A. would follow suit. The 'Cold war' feature instead of the 'hot' war, the tendency towards co-operation among nations and to fight fewer wars are all unmistakeable signs of peace ultimately prevailing in the world. It has to be particularly noted that the year 1965 was designated by the U. N. Assembly as the year of international co-operation. Most of the world is growing more and more sympathatic towards the victims of aggression and antipathetic towards the aggressors.

Powers, both nuclear and non-nuclear advocate disarmament. The number of nations advocating nuclear weapons is dwindling. Then there are world forums like the Disarmament Conference, the U. N. O. and the like. A sense of loyalty, though

HOW TO DEVELOP WILL-POWER

Jose George
II D. C.

Success in any field requires a resolute will. Every side, every aspect of our life- moral, religious, professional and social, all depend to a great extent on the strength of our will Clear-cut decisions, energetic deeds and continuous effort are the three steps leading to strength of will.

The clearer our knowledge of a thing, the more clear-cut will be our decision concerning it We must take the necessary time for reflection before acting We should avoid impulsive actions, but must not delay our decisions. Are you unable to rise in the morning? Resolve to rise before the stroke of 4 o' clock. Remain firm in your resolve even if its accomplishment proves difficult at first. Eventually the stroke of four will make you rise as if a spring were operating you. Here is another practical method of removing all hesitation from your daily life. Whenever you have several tasks to perform and no one of them is more pressing than the others start with the most difficult and finish with the easiest.

Energetic action constitutes the second step. There are a few practical methods of developing the habit of energetic action.

a) Convince yourself of a great strength of will. Uncertainty arises when you rely only on your natural powers This impedes your progress. To remedy this we should inject supernatural strength into our being.

b) Conform your exterior behaviour to your interior idial. (Style denotes the man-Buffon)

c) Utilise every occasion for energetic action. The continnual repetition for

energetic actions will render you energetic. Here is an easy method of attaining this end Determine a certain number of useful acts to be accomplished daily for a period of ten years. Do not rest until you have attained them all.

d) See pleasure in leadership and labour. Nature constantly rebels against hardship. Finding joy in difficult work is an attitude you must develop This you can do by remembering the many advantages a given task produces once completed: a difficulty successfully overcome increases your energy, your value and your influence.

e) Strong, striking, specific slogans, expressive of your daily needs, act as an effective stimulant in moments of despair. Invent your own personal formula, adapting it to the particular difficulties you meet when striving to achieve energetic action. For instance, "I shall overcome all obstacles, or I shall do it", will serve to concentrate all your energy.

f) Do not think of helplessness or seek perfection in all you do. "Your whole life time offers you only two or three chances of heroism, while every instant of your life is a challenge to your courage" (Reme Bazin). Doing well the routine tasks of a normal life is your richest source of supernatural merits.

clear-cut decision seconded by energetic action alone do not assure success You must also practise continuous effort until you have reached your goal. How can you develop your constancy and tenacity of will that secure results?.

a) Never leave a work half done without necessity. First of all draw up a difinite plan of action. Then follow it by all means. You shall always remember that what tires you most is not what is done but what is to be done.

b) Do not consent to the simple feeling of tiredness. Temptation will naturally try to arrest your progress. You must react promptly; otherwise real fatigue will quickly envelop you.

c) Be stubborn. Stubborness of will is a prime reqisite for success. Occasional relaxation guarantees your well-being, while continual tension strains your entire nervous system. Once you have understood amiable stubborness, and especially once you have experiensed its remarkable efficiancy, no endeavour, however vast, will be beyond your grasp. "Nothing resists tenacity. But if you accept the very thought of defeat, you are vanquished beforehand. Victory belongs to the man who remains firm longer than his opponent." (Marshal Foch)

A handful of sand is an anthology of the Universe.

—David Mccord.

THINK IT OVER

1. Lack of money is the root of all evil.

— Bernard Shaw

2. Those who look only to the past or the present are certain to miss the future.

— John F. Kennedy

3. The ballot is stronger than the bullet.

— Abraham Lincoln

4. But what is woman? Only one of nature's agreeable blunders.

— Hannah Cowley

5. It is a woman's business to get married as soon as possible, and a man's to keep unmarried as long as he can.

— Bernard Shaw

6. Do good to thy friend to keep him, to thy enemy to gain him

— Proverb

7. If you wish to avoid seeing a fool you must first break your mirror.

— Francois Rabellais

8. Confession may be good for the soul but they are bad for the reputation.

— Robert Dewar

9. It is worse than madness for one who has no allies to make numerous enemies.

— Tiruvalluvar

10. The fundamental defect of fathers is that they want their children to be a credit to them.

— Bertrand Russell

Collected by Mathai K. C.
I P. D. C.

outward, on the part of the people not only to their own nation but to other nations is slowly and imperceptibly crisatallising. While these are pointers to peace, the millenium is not still in sight, for suspician is lurking behind these outward signs.

So, mere cutting down of the military budget or for that matter, any of those measures referred to above will not alone serve the purpose of peace. Desirable as these are, it is the root cause that make for war that must be removed and foremost, poverty and poor economic condition, which pave the way for rivalry among nations, must be removed by nations which can afford it by extending economic assistance, without 'strings' attached. For these 'strings' ultimately lead to domination and colonization. Secondly, national boundaries should be settled. Thirdly, racial discord should be eliminated. Finally, a world organization including all nations, with the sovereign power to enforce its decision upon the erring nation, should be formed to end not only nuclear but conventional weapons.

speaking of weapons, we are reminded of science, which according to some is responsible for war. But it is not science that is to be suppressed but the tendency to subordinate our will and intellect to science. A spritual force trancending science, but enabling us to make it serve peaceful purposes, should be engendered in men, especially in the young.

But behind these efforts, there should be moral incentive and conviction that political and economic hegemony is not the be-all and end-all of the nations. The conviction that the state exists primarily as an agent for promoting human welfare, not limited to that particular state but extending beyond its borders, should grow. Today states vie with one another, each for its own domination over others. A change should take place in this attitude.

India and China, two great countries of ancient wisdom and culture would have been tremendous forces for pecce and security for the whole world if they had been drawn together. But unfortunately China has broken away from her moorings and has become a threat to peace.

If in spite of all these basic preparations there may still be disputes, they have to be dealt with through negotiation while the spirit of non-allignment is not to get involved in wars, there should be allignment among the non-alligned. The very habit of representatives of nation meeting together for discussion of subjects of mutual interests will wear off their angularities and create a

RELIGION AND MAN

Joseph A. M.
I P. D. C.

Religion is as ancient as human history; it has become part and parcel of human culture and civilization. If humanity is, in a sense, on the decline now, it is due to the indifference of the world towards religion Man seems to be moving astray from the doctrines of religion and the laws of Nature. His faith in the Paternity of God and the fraternity of mankind is getting shattered.

The old view that man consists of body and soul is not to be discarded as old fashioned yet. The soul, or the spiritual aspect of man gets nourishment from religion. Religion chastens and refines him and lifts him from a merely mundane sort of existence. Most of the ills of the world now are due to man's spiritual diseases. The cause for the unrest and indiscipline in society, need not be sought elsewhere. The study of some social and physical sciences does not make a man fit for the society. It is character formation that is to be mainly achieved by education. Effacement of religion means effacement of morality and culture. K. M. Munshi, the famous educationist, remarks: "Our Universities become degraded like factories, and produce countless sordid and salacious graduates".

Atheism may claim that science and scientists are on its side. But a scientist can neither refute nor disprove the existence of God without overstepping the boundaries of science and entering the field of philosophy. Science has proved certain facts about matter, the orign and orderliness of the world and so on. These factors implicitly point out the existence of an infinite, omnipotent and omniscient being. Science and religion are not contradictory. As Galilio says, "The Bible does not tell us how the heaven goes but how to go to heaven". Science only helps to prove, never goes against, the existence of God. Bacon said: "It is imperfect knowledge of Science that alienates us from God; perfect knowledge of Science leads us to the Eternal Truth".

---

climate suitable for peace. This will incidentally influence the future generation for just as the present generation looks to the past, the future will look to the present and learn a lesson therefrom.

In short, it is a change of mutual attitude of nations that is the sine qua non of any attempt at peace. May we hope the looked-for millinium of peace is not far off.

CAPTAINS OF COLLEGE TEAMS

A. O. Thomas
Volly ball

Thomas George C.
Cricket

Alexander Korah N.
Shuttle Badminton

Mathew P. L.
Athletic Team

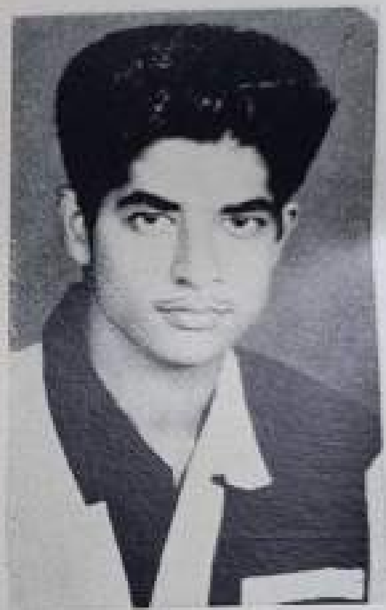

Joseph V. J. Vadakkel
Football

Anto V. Tharappel
Basket ball

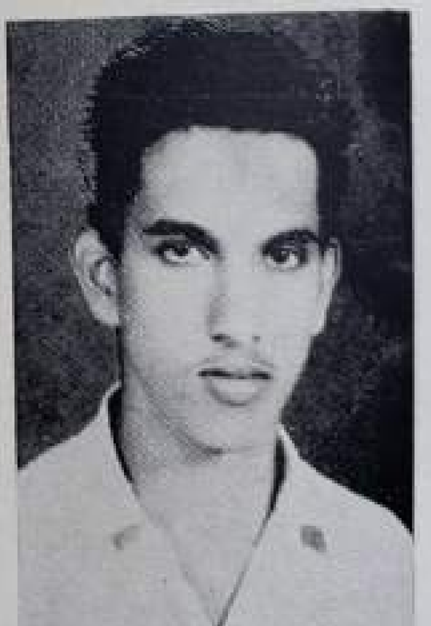

Joy Abraham
Badminton

I DISLIKE YOU

K. D. Venugopal
II D. C.

There I met you, on a X-mas day,
Buried in God, with the budded hands.
By the flashing eyes and kindled face
Conquered me to thy shining profile.

A fortnight after, with the heavy thought of you
I sat on a drenched bench in the park
Appealed by the brooding scent, I looked back
It was thee with an angel's smile.

There was lightning in my soft heart,
My lips opened, but words stopped in throat,
Seeing you with the charm and intoxicating beauty
I had the first feeling of love in my heart.

But oh! dear, you know not my pain,
When, after months and months of contact,
On a gloomy evening, when we met,
I heard from you, "I dislike you"!

A POLITICAL LEADER

Thomas M. T.
I D. C.

I propose merely to consider how a political leader can win everlasting glory The 20th century is unique because all—the wage earner to the millionaire—have focussed their attention on politics. Everyone gets ample opportunity to develop his own leadership qualities Consequently ever so many leaders have been emerging. But do all of them win immortal glory? The answer is an emphatic 'NO'. Why so? The simple answer is they do not possess certain vital requisites of a leader. The problem before us is to find out these requisites.

What role has wealth in the good repute of a political leader? Nehru was immensely rich. Kennedy was a millionaire. Churchill too was born with a silver spoon in his mouth. All these were international leaders who have occupied a permanent niche in the temple of fame. From this proposition shall we come to the generalisation that wealth makes one an eminent political leader? No, wealth is not so important. Take Abraham Lincoln He was a man of humble origin. If wealth is so important, how could he live in the memories of people even now? Here you may proceed to say that Lincoln was a silver tongued orator. Then, can we say that anybody who has the gift of tongue can become a good political leader. Most people can be drawn to you provided you have this gift, you might argue. You might give the example of Mark Antony. But this gift, is not a determinant factor, Demosthenes was the world's greatest orator but he could never

Bank Nationalization – A Tragic Mistake

T. M. Devasia M. Com.
Dept. of Commerce

What is the psychology that leads to thoughts of nationalisation of commercial Banks? The industrial community is certainly entitled to utilize the people's savings—voluntarily deposited in the commercial banks as capital for industrial production. It is possible only if the industrial community is a free body governed by the laws of the free and open market and operating under the internal check of competition rather than a picked and chosen body of people favoured by the ruling political party and the government under its control with licenses and permits.

Bank nationalisation, if efficiently and honestly carried out, amounts to total control by the governing political party on the savings of the people to be utilized according to its plans.

Sri K. Santhanam's condemnation of the banks take over proposal in unambignous terms in "The Hindu", the other day, is worthy of note. He says that the proposal, if any one will only look at the matter objectively, will appear to be as foolish as unnecessary. He sets out at full length his reasons for this conclusion. And he adds: "It is the competition of private banking that forces the State Bank and co-operative banks to maintain a minimum standard of efficiency. Nationalization of private banks will not only cripple Indian industry and trade but will also bring about a gross deterioration in the quality of service rendered by the nationalised banks".

The commercial banks have been working in the country for a long time and the people here have shown their confidence in them by entrusting them with their savings. So the banks should be left untouched and allowed to function with efficiency and efficacy instead of being ruined by the mismanagement of officials and politicians.

THE ROLE OF THE FOURTEEN

The names of the 14 banks which have been nationalised are well known by now. But what exactly are these banks?. What is their place in Indian banking? The latest available data about these banks are presented in the following tables.

CAPTAINS
OF
COLLEGE TEAMS

A. O. Thomas
Volly ball

Thomas George C.
Cricket

Alexander Korah N.
Shuttle Badminton

Mathew P. L.
Athletic Team

Joseph V. J. Vadakkel
Football

Anto V. Tharappel
Basket ball

Joy Abraham
Badminton

become a political leader. Thus though wealth and oratory are important factors, their role is limited or they are not the vital requisites

To be an ideal political leader one must be as faithful as the dog The dog safeguards its master even at the risk of its life. A political leader must be the servent of those whose master he seeks to be. Moreover, he should experience their problems and try to find solution. In other words, he should become one with the rank and file of the society, in all their thoughts and feelings, attitudes and aspirations. Here a man becoms $\frac{1}{4}$ of a leader.

Secondly a genuine political leader should be endowed with the virtue of patience. He should be as patient as the donkey. The donkey is very helpful to man. It carries heavy loads on its back and climbs huge mountains. It never complains. An ideal political leader, in the same manner, willingly come forward to give his fellowmen hand and heart Thus when one possesses these two qualities, fidelity and patience, one becomes $\frac{1}{2}$ of a leader.

Thirdly, a political leader should be as foresighted as the camel. The camel, which is known as the "ship of the desert", has been a friend of man from time immemorial. With great foresight and care it stores in its hump water for the master. It can also foresee a storm in the desert. It gives necessary signs and warnings to the master about the storm. A good political leader always successfully anticipates the needs of the people and make necessary provision to satisfy those needs He is a captain, steering the ship of society. Through the telescope of his common sense he can clearly foresee the icebergs and rocks he will have to come across in the course of his voyage in this vast ocean of life. Thus like the camel, which is called the ship of the desert, a leader becomes the "ship of the society". Here he is $\frac{3}{4}$ of a good leader.

Lastly, to be a good leader one should be as observant as the eagle. The eagle is able to see anything clearly at any distance. It is one of the most kean-eyed among creatures. One becomes an ideal leader only when one has the power of observing correctly even the minutest details of the Society. A journelist once asked Sir Winston Churchill, "Who is a good political leader?". He said, "one who can now say what will happen after fifteen years". But to say what will happen after years, one should know what is happening now and what has happened in the past. The present is inseparably bound up with the past, and the present and the past together will exert their influence on the future. In other words the superstructure of the future is built upon the foundation stones of the past and the present.

Thus with the fidelity of the dog, the patience of the donkey, the foresight of the camel, and the keen-eye of the eagle one can become an ideal political leader.

banks while other Indian and foreign banks could engage in banking business. The Court also held that the Act violated the constitutional guarantee of compensation and the amounts to be given under the Act could not be fair compensation. The Court however, did not question Parliament's competence to legislate for the nationalisation of banks. This would leave it open to Parliament to enact a new legislation. Consequently the President has issued a new Ordinance re-nationalising the aforesaid banks. The Court gave this verdict while allowing two writ petitions filed by Dr. R. C. Cooper, a former bank director and Mr. T. M. Gurbaxani, a former shareholder, challenging the constitutional validity of the Banking Companies (Acquisition and Transfer of undertakings) Act 1969. A petition by Dr. Cooper challenging the Presidential Ordinance which was replaced by this Act was rejected.

After nationalisation the first task before the government is to pay compensation to the shareholders of the 14 banks. There are many ways in which compensation can be determined. Of these, two methods are popular. The first is to pay the shareholders on the basis of the average sharemarket quotation of the particular share for a specified recent period. This implies payment of a price at which the share is valued by the forces of supply and demand in the stock exchanges. The second method is to fix the value of the share in terms of the excess of assets of the bank over outside liabilities, ie. its net worth (Paid up capital plus free reserves. This is the mode which the government has announced in the Ordinance for the payment of compensation. Accordingly the total compensation payable to these 14 banks comes to about Rs. 75 crores. (87.4 crores in the revised estimate).

Following the issuance of the July 19 Ordinance, the chairmen of all the 14 banks who were converted overnight into the custodians of the respective banks, representing the government, issued instructions to their bank branches to conduct "business as usual". The government also appears to be keen to see that the bank business continues as before. As a result, so far, there has not been a considerable dislocation in the banking business. However this does not mean that every thing will remain unchanged for all time to come. The changes may be slow yet despite the slowness certain changes are bound to come and affect the various sections of the economy and the society in different ways.

The Mysterious 9!

987654321 × 9 × 1 = 8888888889
987654321 × 9 × 2 = 17777777778
987654321 × 9 × 3 = 26666666667
987654321 × 9 × 4 = 35555555556
987654321 × 9 × 5 = 44444444445
987654321 × 9 × 6 = 53333333334
987654321 × 9 × 7 = 62222222223
987654321 × 9 × 8 = 71111111112
987654321 × 9 × 9 = 80000000001

Table 1

Position of 22 nationalized banks (December end 1967).

Nature of Banks	No. of Banks	Branch offices		Deposits		Advances	
		No.	Scheduled Banks percentage	Rs. crores	As percent of all scheduled Banks	Rs. crores	As percent of all scheduled Banks
State Bank of India	1	1,466	21.3	859	21.0	596	21.1
Subsidiaries	7	757	11.0	264	6.5	162	5.7
Nationalized on 19th Jnly 1969	14	3,362	48.9	2312	56.6	1,583	56.0
Total for all nationalized banks	22	5,585	81·2	3,435	84.1	2,341	82.8

Table 2

Structure of private Banking after 19th July 1969

Nature of Banks	No. of Banks	Branch offices	Deposits		Advances	
			Rs. crores	Percent to total	Rs. crores	Percent to total
Indian scheduled banks	36	1183	248	38.2	151	31.0
Foreign scheduled banks	19	109	402	61.8	336	69·0
All private scheduled banks	49	1292	650	100.0	487	100.0

Note:— Table 1: the data relate to 31—12—1967. However later data are unlikely to show any significant change in the percentage shares.

The newly nationalised banks have a varied age composition, although all of them are generally of long standing. The oldest of these fourteen is the Allahabad Bank, which was established in 1865 And the youngest one is the United Commercial Bank, which was established in 1943. In respect of the number of branch offices, The Panjab National Bank ranks the highest with 544 branches and with 128 offices. The Allahabad Bank ranked the lowest among these fourteen at the end of 1968 With Rs 433 crores of deposits at the end of 1968 (nearly half of that of The State Bank of India). The Central Bank is the second largest bank of the country. It is the largest among the private sector banks At the other end, among these 14 is The Bank of Maharashtra with deposits of Rs. 73 crores. The data on bank credit exhibit a similar pattren. At the top in the private sector there was The Central Bank with outstanding credit of Rs. 296 crores and at the bottom The bank of Maharashtra with a figure of Rs. 50 crores at the end of 1968.

COMBINED POSITION

The 1968 end data indicate that these 14 banks accounted for Rs 2742 crores of deposits. By now the figure might have crossed the Rs. 3000 crore mark. Correspondingly, the outstanding credit of these banks at the end of December 1968 was of the order of Rs. 1744 crores which by now might have crossed the Rs. 2000 crore mark.

It may be noted that even before the July 19 Ordinance, we had, in the form of State Bank and its seven subsidiaries, a sizable nationalised sector in the Indian banking system. These 8 banks had a network of 2223 branches throughout the length and breadth of the country, ie. 32% of the branches of all scheduled banks and they accounted for slightly more than 25% of the total deposits and credits.

The 14 banks which have now been nationalised account for about half the number of branch offices and more than half the deposits and advances of all the Scheduled banks in the country If we take the 14 banks nationalised on 19th July 1969 and the 8 banks nationalised previously, these 22 banks would account for roughly four-fifths (81%) of the total number of branches and six-sevenths of deposits and advances (84% and 83% respectively) of all Scheduled banks in the country. In short the July 19 Ordinance of the Vice-President acting as the President of India (later passed by the Partiament) has brought about a complete revolution in Indian banking. Almost the whole of the banking business has now come under government ownership.

FOREIGN BANKS

When six-sevenths of the banking business passed into the public sector, these remain a group of 49 small banking companies in the private sector. Of the total private sector banking bussiness, the thirteen foreign Scheduled banks account for about three-fifths of the deposits and about two-thirds of the advances While the longer Indian banks have been nationalized the foreign banks have been exempted on certain specific reasons which are mainly related to the foreign policy of the country.

The Supreme Court, by a majority of ten to one, on 10th February 1970 struck down as invalid the entire law nationalising fourteen commercial banks. The court in its judgment delivered by Mr. Justice J. C. Shah said that the Act constituted "hostile discrimination" against the 14

It is assumed that the "new policy" of the government would carry the changes initiated about a year ago through "Social control". The critics are sceptical about the success of nationalisation measure and they observe that it is not in any way better than social control. Mr. H. V. R. Iyengar, the former Governor of The Reserve Bank of India, is of opinion that nationalization is a "wrong" step which is not going to make a great deal of change in the economic situation of the country.

It is not too much to go to the extent of observing that bank nationalization is a tragic mistake. It is also a dangerous step to concentrate in this way all financial resources of the country because they may go into wrong hands after the next general elections when the political situation in the country might be fluid as it is at present in some of the states This will shake the very foundation of the confidence of the people in business and especially in industry, both in India and abroad.

FORMULA FOR A FEMALE

What are girls made of? "Sugar and spice and all things nice", says the nursery rhyme. Well, there are nice things all right, including at least four ounces of sugar; and also

enough clorine to disinfect two swimming pools,
85 pounds of oxygen;
2 ounces of salt,
50 quarts of water,
3 pounds of calcium,
24 pounds of carbon,
enough phosphorus to make 20,000 match heads,
enough fat for 10 bars of soap,
enough iron to make a two-inch nail,
enough sulphur to rid a dog of fleas,
enough glycerine to explode a navel shell;

but no spice!

ANNUAL REPORTS
(1969-'70)

COLLEGE UNION

I have great pleasure to present before you the annual report of the college union for the academic year 1969-'70. This record has the special significance of being the first annual report of our 'College Union'.

For any future historian who might wish to record the phenomenal growth of this institution through the years, the year 1969-'70 will be one of splendid achievements in the various spheres of academic activities. This year we brought into being the college union, constituted according to strictly democratic principles. The elections to the various offices of the college union were conducted in a spirit of healthy competition. Mr Cyriac Mathew Muricken II B Com., and Mr. Xavier T. V. II B. Sc. were elected President and General Secretary respectively of the College Union. The secretaries and assistant secretaries of various associations were also elected.

INAUGURATION OF COLLEGE UNION

With no small pride and pleasure do I look back to the inauguration of the college union by the Hon. Mr. Justice V. R. Krishna Iyer, of the High Court of Kerala It was our Union's great honour and privilege to be inaugurated by such a man of high ideals. The meeting was presided over by Mr. Cyriac M. Muricken, President of the College Union Mr. Abraham M. Nidhiry, Vice principal, welcomed the guest and the gathering. Variety entertainments provided by the College Arts Club, were one of the high lights of the programme. The General Secretary proposed the vote of thanks.

UNION ACTIVITIES

Soon after the inauguration, the College Union busied itself with various activities of academic interest. Guided by the principal and the members of the staff, the union addressed itself to the serious task of making a cultured and mature student community. To this end, the Union has sought the assistance and co-operation of the various student's associations. More than fourteen times the executive council of the union has assembled and decided upon the guidelines of the Union's attitude to different issues of general interest.

REPORTS OF ASSOCIATIONS

The various associations have functioned in a creditable way. Special mention must be made of the Science and Hindi associations. The Science association under the guidence of the concerned departments has been able to produce a scientific temper in our students. At one of the symposiums organized by the association, Prof. P. E. Thomas of the C. M. S. College, Kottayam, delivered a speech on the "Developments in Modern Science".

GANDHI CENTENARY CELEBRATION

The union has always taken active interest in celebrating days of national and international significance. On 2nd October 1969, the Gandhi Centenary Celebrations were held. Classwise symposiums and meetings were conducted, which have considerably enlightened the students on Gandhian Principles and ideals In connection with the Centenary Celebrations two delegates of the college atteded the regional camp held at Ernakulam.

U. N. DAY CELEBRATION

The same month witnessed the celebration of another memorable day. On 24th October, the 25th U. N. Day was observed with classwise discussions and symposiums on such topics as 'World Peace', 'Nuclear Disarmament' etc.

MUSICAL EVENING AND ART FESTIVAL

A bewitching musical evening was provided on 24th November by the Neelima Arts Club, at which the well known Junior Yesudas (Gopi) and party gave their masterpieces in music

The Art Festival held in January 1970 was one of remarkable variety and excellence. The performances on 25th January were exclusively contributions of the staff and students. The various items included dramas, concerts, dances etc. Sri K. N. N. Namboory M. Sc. staged a Kathakali dance "Poothanamoksham" the first of its kind in our college.

On the 26th the celebrated 'Geetha Arts club' staged the hilarious drama "Palam Apakadathil". The same night, Padmasree Kalamandalam Krishnan Nair and party presented "Nalacharitham, 2nd Day".

CLUBS

The oratory club, the first of its kind in the college, has considerably stimulated oratorical talents in the students We have also organized a photographic club this year. It has brought to light a number of amature photographers.

EXCURSIONS

A uumber of excursions to various places of importance were conducted under the auspices of the college union. Among the places visited are Bangaloor, Oottacmund, Cape Comerin, Thekkady, Idikki, Malampuzha etc. Over 500 students took part in these excursions.

COLLEGE DAY CELEBRATIONS

The months of busy activity having passed by, the union activities were wound up with the College Day celebrations of 26th Feb. 1970. Mr. Sankaradasan Thampi, Principal of Law College, Trivandrum, was in the chair. His address contained some well-thought-out suggestions on solving the threatening problem of the growing student unrest. Prof. K. V. Joseph of the Dept. of Zoology welcomed the gathering. The principal presented the annual report. The general secretary proposed the vote of thanks.

granted by the Panchayat authorities. They even provided us with a large number of tools. We are very proud to say that our Vice-Principal, Sri Abraham M Nidhiry, gave us the lead. We take this opportunity to thank them all sincerely for their co-operation and noble presence at our work. We can never forget the people of the locality who encouraged us in our endeavour. Though we were invited by many other people we were compelled to postpone them to the next year because of our fast approaching examinations

We thank Rev. Fr Principal and Sri N. C Kuriakose M. A., who were with us in all our activities.

Secretaries: Thariadu T. P.
Rosalia Joseph

HUMANITIES ASSOCIATION

With great pleasure I present before you a report of the activities of the Humanities Association during the year 1969-70.

The activities of the Association started with the election of the office-bearers. Rev. Fr. Principal, the ex-officio president, nominated Mr. V. I George M. A. as the Vice-president. Mr. Emmanuel Joseph, II D. C, was elected secretary.

A meeting was held on the Gandhi-Centenary Day. Rev. Fr. P P. Joseph (Prof. of the Dept. of History, C. M. S. College, Kottayam), presided over the function. Another meeting was held on 20th Nov. 1969, and Mr. V. C. Abraham M. A. presided over the function.

Before I conclude this brief report, I must thank Rev. Fr. Principal and Mr V. I. George M. A. for their guidance and assistance in the functioning of the Association. I also thank the members for their sincere co-operation.

Emmanuel Joseph, II B. A.
Secretary

C. S. U.

It is with unalloyed pleasure that I present before you the report of the C. S. U. for the year 1969-70. The activities of our C. S U unit started with the celection of the office-bearers.

Rev. Fr. Principal (Chaplain)
Mr. Emmanuel Joseph, II D. C. (President)
Miss Annamma P. M., II D. C. (Secretary)

Some members of this unit took part in the leadership camps at Palai, Alleppy, Changanacherry and Cochin. Two one-day camps were conducted in our college. The annual Spiritual Retreat for the members was held during the Christmas holidays. Rev. Fr D. Varghese C. M. I., M. A. was the preacher.

The members were enthusiastic about the Mission Sunday Collection. A few members of this unit took part in the Catholic Youth Festival conducted at S. H. College, Thevara, during the Pujah holidays

We gave a grand reception to His Excellency Rt. Rev. Dr. Joseph Mittathani, the newly ordained Bishop of Tespur and gave him a donation of Rs. 750/-.

We are greatly obliged to Rev. Fr. Joseph Kizhakkedam, Rev. Fr D. Varghese, Cyriac Joseph and Abraham Chathamparambil for their guidance and selfless service, without which our activities would not have pulled on.

I express my sincere gratitude to Rev. Fr. Principal for his kind encouragements and guidance to our activities. I extent my gratitude to Rev. Frs. Antony V J. and Joseph Mukkam for their guidance and selfless service. I also thank our teachers and the members of the C. S. U. for their sincere co-operation.

Annamma P. M.
Secretary

A WORD OF CONDOLENCE

Here I am Complled to break the cheerful tone of this report and to record with deep distress the untimely demise of two of our fellow collegians. Fate has nipped them in the bud, and they have died as "inherters of unfulfilled renown". Miss K O. Molley, I D. C. (Maths) was taken away from our midst on 26th Aug. 1969 and Sri Pathrose I P. D. C. was taken off the stage of life on 19th Jan. 1970. Our hearts go out in sympathy to the bereaved.

CONCLUSION

Concluding the report, I must record my profound gratitude to Rev. Fr. Joseph T. Thannippara, our Principal, who has always been a source of strength and wisdom for us. Our thanks are also due to the members of the staff who did everything in their power to promote the various student activities. I am grateful to the whole student community of this college for their sincere co-operation in the union activities. I thank especially the president and the various office bearers who have led the college union from victory to victory.

JAI HIND.!

Xavier T. V.
(General Secretary)

FINE ARTS CLUB

I am very happy to present before you a brief report of the activities of the Fine Arts Club during the year 1969—70. The club began functioning immediately after the election of the office-bearers. With the Principal as the ex-officio President and Sri K N N Namboory M. Sc. as the Vice-President, Sri Ouseph K. C. II B. Sc. was elected Secretary of the Arts Club.

Along with the other associations the Club was formally inaugurated by Hon. Mr. Justice V. R. Krishna Iyer on 18th October 1969. The Club provided various items of entertainment on the Occasion.

We organized an Art Festival on the 25th and 26th of January 1970. The various items of the festival were: orchestra by the College Music Club, Solo dances, Group dances, Kathakali and dramas. The dramas were "Chuzhalikkattu" by girls, "Neerkumila" by boys, "Changala" by members of the teaching staff and students, and "Palam Apakadathil" by Geetha Arts Club, Changanachery. There were three items in Kathakali-"Poothanamoksham" by Sri K. N. N. Namboory M. Sc., "Rugminiswayamvaram" by K. N R Namboory I D C., and "Nalacharitham IInd Day" by Padmasree Kalamandalam Krishnan Naír. The programmes were a grand success

Let me express my sincere gratitude to those who have worked and co-operated devotedly for the success of the Club. I take this occasion to thank all the members of the Club. I wish the Club a bright Career in the years to come.

JAI HIND.

Secretary,
Ouseph K. C.

SOCIAL SERVICE LEAGUE

The planning for this year's activities was done at the very beginning of the year. The number of members in the Social Service League this year has been about three times greater than that of last year. This shows an increase of enthusiasm and servicemindedness among the students.

The most important work that we did this year was the maintenance of the Kozha-Kattampack road. This opportunity was

III Group	Mary N. C.	No. 437
IV Group	Joy Cyriac	No. 474

I D. C.

Mathematics	Saraswathy Antharjanam K.	No. 28
Chemistry	Mathew V. M.	No. 72
Zoology	Jimmy Jose	No. 112
Economics	Cherian M. T.	No. 151
English	Celine Mathew	No. 245
Commerce	Mathew K. J.	No. 292

II D. C.

Mathematics	Suseela K. M.	No. 32
Chemistry	Rosamma Thomas	No. 80
Zoology	Mathew C. T.	No. 110
Economics	Saraswathy C. N.	No. 193
English	Sasidharan M. G.	No. 214
Commerce	John M. P.	No. 267

College Day Celebrations 1969-'70

Annual Competitions – Prize Winners

A) Literary Competitions

1) Extempore Speech in English
   I – Mathai M. V.
   II – Baby K. J.

2) Extempore Speech in Malayalam
   I – Joseph Parampil
   II – Mathew P. M.

3) Extempore Speech in Hindi
   I – Mathew V. M.
   II – Paul V. M.

4) Essay Writing in English
   I – Joseph C. J.
   II – Joseph Parampil.

5) Essay Writing in Malayalam
   I – Ulahannan T. C.
   II – Joseph N. V.

6) Essay Writing in Hindi
   I – Mathew V. M.
   II – Sarala Devi K. G.

B) Arts and Dramatic Club

1) Light Music
   I – Thomas P. J.
   II – Thomas V. D.

2) Instrumental Music
   I – Thomas V. D.
   II – Mathew V. P.

3) Classical Music
I – Thomas V. D.
II – Annamma John C.

4) Mono act
I – Joseph A. T.
II – Ulahannan T. C.

5) Declamation
I – Cherian M. Mattam
II – John J.

6) Group Music
I – Thomas V. D. & Party
II – Peter S. Uralil & Party

7) Fancy Dress
I – Raman Namboothiri & Party
II – Jose K. V. & Party
Cyriac M. J. & Party

8) One act Play
I – Jose K. V. & Party
II – Kuncheria Thomas & Party

9) Acting
Best Actor – Joseph A. T.
II – Vishnu Namboothiri
Jacob P. S.

C) General Proficiency

I P. D. C.

I	Group	Joseph M. M.	No. 12
II	Group	Jacob V. John	No. 193
III	Group	Allese Mathew	No. 272
IV	Group	Joseph Parampil	No. 468

II P. D. C.

I	Group	Annamma Mathew	No. 152
II	Group	Thresiamma K. J.	No. 348

ജനതാ പ്രസ്സ്

പള്ളിക്കവല

കറുവിലങ്ങാട്

പ്രിൻേറഴ്സ്

ബയൻേറഴ്സ്

&

അക്കൗണ്ട്ബുക്ക് മാനുഫാക്ച്ചേഴ്സ്

1st Batch—

BEST WISHES AND FAREWELL
II Pre Degree Class

—2nd Batch

OUR CADETS

വിദ്യാഭ്യാസവും ലക്ഷ്യവും — രാമചന്ദ്രൻനായർ കെ. എസ്.
ആത്മസഖി — റീമി ചാണ്ടി
കരയുന്ന കലാലയം — ഗോപാലകൃഷ്ണൻനായർ കെ. എസ്.
ആശാനും മലയാളസാഹിത്യവും — കുഞ്ചെറിയാ കെ. ഇസഡ്.
?......... — ബേബി കെ. ജെ.
ക്ലംസ്‌വേർണി........ — ജോസഫ് എം. ജെ.
പാടാത്ത പാട്ട് — മേരി വർഗീസ്
അന്ത്യോപഹാരം — ഉണ്ണികൃഷ്ണ ശർമ്മ റ്റി. എൻ.
വല — വി. ഡി. തോമസ്
ഭക്ഷ്യ സ്വയംപര്യാപ്തത........ — ജി. ഗോപകുമാർ
കുറെ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളും........ — റോസമ്മ തോമസ്
കന്തി — എ. എം. നിധീരി എം. എ.
സംഗമസാധന — മാത്യു പാററാനി
ഇൻഡ്യൻ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ.... — ചാക്കോച്ചൻ സി. എം.
അജ്ഞാതഗാനം — വി. ഡി. തോമസ്
കറിയുപ്പ് — ബേബി ജോൺ പൈനാപ്പിള്ളി
അഗസ്ത്യനക്ഷത്രം — ജോസഫ് ഏ. റ്റി.
വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അച്ചടക്കരാഹിത്യം — ജോർജ്ജ് വി. മാഞ്ഞൂർ
കൂടുവിട്ട കിളിയോട് — റോസാലിയ ജോസഫ്
മഹാന്മാർ സംസാരിക്കുന്നു — മാത്യു ജോസഫ് എൻ.

MALAYALAM SECTION

3rd Batch—

BEST WISHES AND GOODBYE!
II Pre Degree Class

—4th Batch

5th Batch—

BEST WISHES AND ADIEU!

II Pre Degree Class

—5th Batch

വിദ്യാഭ്യാസവും ലക്ഷ്യവും

Ramachandran Nair K. S.
I D. C.

വിദ്യാലയങ്ങൾ വിജ്ഞാന കേന്ദ്രങ്ങളും ജീവിത പരിശീലന കേന്ദ്രങ്ങളുമാണ്. രാഷ്ട്രം ഭരിയ്ക്കാൻ പററിയ കഴിവുള്ള ഒരു യുവതലമുറയുടെ സൃഷ്ടി ഇവിടെ നടക്കുന്നു. ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയും, മനുഷ്യന്റെ പുരോഗതിയും അവിടത്തെ വിദ്യാലയത്തിലെ ലക്ഷ്യപൂർണ്ണവും, വ്യവസ്ഥാപിതവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പററി കുറഞ്ഞൊന്നു ചിന്തിയ്ക്കുന്നതു് നന്നായിരിക്കും.

വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന പദത്തിന് സർവ്വതോഭദ്രമായ ഒരു നിർവ്വചനം ഇതുവരെകിട്ടിയിട്ടില്ല. സ്കൂൾഅദ്ധ്യാപനം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു ഘടകംമാത്രമേ ആകുന്നുള്ളു. 'Educere' എന്ന ലാററിൻ പദത്തിൽ നിന്നാണ് 'Education' എന്ന പദത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. "മനുഷ്യനിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന എല്ലാ സർഗ്ഗാത്മക ശക്തികളേയും വേണ്ടരീതിയിൽ പ്രചോദനം നൽകി വികസിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് ഈ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം" ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഉള്ളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വികാസമത്രേ വിദ്യാഭ്യാസം. ഈദൃശവികാസത്തെ സഹായിയ്ക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ബാഹ്യപ്രവർത്തനം അത്രേ അദ്ധ്യാപനം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് സംക്ഷിപ്തമോ സൂക്ഷ്മമോ സാർവ്വലൗകികമോ ആയ ഒരു നിർവ്വചനം ഇതുവരെകിട്ടിയിട്ടില്ല. നിർവ്വചനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ പാശ്ചാത്യവും, പൗരസ്ത്യവും ആയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതു് വളരെ നന്നായിരിക്കും.

പാശ്ചാത്യ സിദ്ധാന്തം

സോക്രട്ടീസ് വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഇപ്രകാരം നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നു. "തെററു് ദൂരീകരിക്കുകയും സത്യം കണ്ടുപിടിക്കുകയുമാണ് വിദ്യാഭ്യാസം". "ആരോഗ്യദൃഢമായ ഒരു ശരീരത്തിൽ ഉറപ്പുള്ള ഒരു മനസ്സിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ് വിദ്യാഭ്യാസം"

ന്യലക്ഷ്യം 5) പൗരത്വ പരിശീലന ലക്ഷ്യം 6) സമ്പൂർണ്ണ ജീവിത ലക്ഷ്യം 7) സമീകൃത വികസനലക്ഷ്യം 8) ആത്മീയ ലക്ഷ്യം

വിശ്രമാവസരങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കുക; പരിതസ്ഥിതികൾക്കനുസരണമായി ജീവിക്കുക; മൗലികവും സ്വതന്ത്രവും ആയ ചിന്താശക്തി വളർത്തുക തുടങ്ങി മററു ചില ലക്ഷ്യങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടവും പ്രയോജനകരവും ആയ ജീവിതം നയിക്കാൻ വ്യക്തികളെ പ്രാപ്തരാക്കുകയാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം "സന്മാർഗ്ഗം" എന്ന പദത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംക്ഷേപിക്കാം എന്ന് സ്പെൻസർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സന്മാർഗ്ഗബോധനം അഥവാ സ്വഭാവ രൂപവൽക്കരണം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട ലക്ഷ്യമാണ്. ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ "സ്വഭാവരൂപവത്ക്കരണത്തിനുള്ള ഫാക്ടറികളാണ് സ്കൂളുകളും, കോളജുകളും" (ഗാന്ധിജി)

സമ്പൂർണ്ണമായ ജീവിതത്തിന് മനുഷ്യരെ തയ്യാറാക്കുകയാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്ന് സ്പെൻസർ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

ആത്മീയമായ വളർച്ചയാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്ന് ആദർശവാദികൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഭൗതികജീവിതത്തിനാണ് ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ മേൽക്കോയ്മ. ആത്മീയവും ഭൗതികവുമായ രണ്ടു വശങ്ങൾ ജീവിതത്തിനുണ്ട്. ആത്മീയമായ ഉന്നതിക്കുകൂടി ഇന്ന് വി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പ്രാധാന്യം ഉണ്ട്.

ജീവിതമത്സരത്തിൽ പരിശീലനം നേടുന്നതിനുള്ള അവസരമാണ് വിദ്യാഭ്യാസം. അത് വേണ്ടുംപ്രകാരം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാൽ ജീവിതമത്സരത്തിൽ നാം പരാജയപ്പെടുകയില്ല. വിദ്യാർത്ഥികൾ വിത്തുധാന്യങ്ങളാണെന്നു പറയാറുണ്ട്. "വിത്തു നന്നായാലേ വിള നന്നാവൂ" "വിത്തു ഗുണം പത്തു ഗുണം" എന്ന പഴഞ്ചൊല്ല് പ്രസ്താവ്യമാണ്. വളവും, വെള്ളവും വേണ്ടപോലെ കൊടുത്താലും വിത്തിന് ഗുണമില്ലെങ്കിൽ വിളയ്ക്ക് ഗുണമുണ്ടാവില്ല. വിദ്യാർത്ഥികളെ യഥാർത്ഥ പൗരന്മാരാക്കി വളർത്തിയെടുക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. "വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഞങ്ങൾ നേടും". "നേടിയെടുക്കും". അതായിരിക്കണം നമ്മുടെ (വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹത്തിന്റെ) മുദ്രാവാക്യം.

വിദ്യാർത്ഥിലോകത്തിനുള്ള പരിതാപകരവും ആശങ്കാജനകവുമായ സ്ഥിതി തുടർന്നാൽ നാട് അരാജകത്വത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കപ്പെടും. രക്ഷിതാക്കന്മാരും പൊതുജനങ്ങളും അദ്ധ്യാപകരും ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും ഇന്നത്തെ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള "പഠിപ്പ്" തുടർന്നു പോകുകയാണെങ്കിൽ ഭാവിയിലെ പൗരന്മാർ എന്തു തരക്കാരായിരിക്കുമെന്ന് ഏതാണ്ട് ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്.

സംസ്കാരമുള്ള ഒരു യുവ തലമുറയെ വാർത്തെടുക്കുവാൻ വേണ്ടി വിദ്യാർത്ഥികൾ വിദ്യാലയജീവിതം വിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കാൻ ദൃഢപ്രതിജ്ഞ ചെയ്തുകൊണ്ട് മുൻപോട്ടു നീങ്ങേണ്ടതാണ്.

എന്ന് അരിസ്റ്റോട്ടിൽ പറയുന്നു. "മനുഷ്യന്റെ ആന്തരിക ശക്തികളുടെ സ്വാഭാവികവും അഭിവൃദ്ധികരവും ഏകതാനവും ആയ വികാസം ആണ് വിദ്യാഭ്യാസം" എന്ന് പെസ്റ്റലോസി നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നു. "ചിന്താമനോഭാവം പെരുമാററം ഉണ്ടാക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യം വച്ചുകൊണ്ട് പരിതഃസ്ഥിതികൾ വ്യക്തിയിൽ ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനശക്തിയാണ് വിദ്യാഭ്യാസം" എന്ന് Thomson പറയുന്നു. "മനുഷ്യന്റെ സകല കഴിവുകളുടേയും വികാസം ആണ് വിദ്യാഭ്യാസം" എന്ന് സ്പേയർ നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നു. "ജീവിതത്തിലെ സാധാരണ കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുക്കം ആണ് വിദ്യാഭ്യാസം" എന്ന് മാർട്ടിൻ ലൂതർ പറയുന്നു. റൂസ്സോ ഇപ്രകാരം വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു നിർവ്വചനം നല്കുന്നു. "കുട്ടികളുടെ പ്രകൃതത്തിലുള്ള സജീവമായ പ്രവൃത്തികളേയും താല്പര്യങ്ങളേയും പോഷിപ്പിക്കുന്നതാണ് വിദ്യാഭ്യാസം." "അനുഭവങ്ങളുടെ നിരന്തരമായ പുനർനിർമ്മാണത്തിലൂടെ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രക്രിയയാണ് വിദ്യാഭ്യാസം" എന്ന് ജോൺഡ്യൂയി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. "ഒരാൾ ജീവിക്കുന്ന ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കുകയാണ് വിദ്യാഭ്യാസം" എന്ന് ആൽഡസ് ഹക്സ്ലി നിർവ്വചിക്കുന്നു. **Sir Persivel Nun** വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പററി ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു; "വ്യക്തിത്വത്തെ വികസിപ്പിക്കുന്നതേതോ അതാണ് വിദ്യാഭ്യാസം"

പൗരസ്ത്യമതം

ഋഗ്വേദത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പററി ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നു. "വിദ്യാഭ്യാസം ഒരുവനെ നിസ്വാർത്ഥനും കഴിവുകളിൽ വിശ്വാസമുള്ളവനും ആക്കുന്നു" ഉപനിഷത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പററി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിപ്രകാരമാണ് "വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അന്തിമമായ ലക്ഷ്യം മോക്ഷം ആണ്" ലോകത്തിന് പ്രയോജനകാരികളായ സ്വഭാവഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് വിദ്യാഭ്യാസം" എന്ന് യാജ്ഞവല്ക്യൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. "ആത്മസിദ്ധി ആത്മസാക്ഷാൽകാരം ഇവ വികസിപ്പിക്കുകയാണ് വിദ്യാഭ്യാസം" എന്ന് ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യർ പറയുന്നു. വിവേകാനന്ദൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ, താഴെ കാണുന്ന പ്രകാരം നിർവ്വചിക്കുന്നു. "മനുഷ്യനിലുള്ള സമ്പൂർണ്ണതയുടെ ആവിഷ്ക്കരണമാണ് വിദ്യാഭ്യാസം."

എന്നാൽ "കുട്ടികളിൽ ഉള്ള ആത്മീയവും ബുദ്ധിപരവും ശാരീരികവും ആയ കഴിവുകളേ സമീകൃതമായി വികസിപ്പിക്കുകയും പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാൻ പര്യാപ്തമായ ഒന്നിനെ മാത്രമേ ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ" എന്ന് ഗാന്ധിജി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

മേൽപ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വങ്ങളുടെ എല്ലാം അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിലയിരുത്തിയാൽ "പരിതഃസ്ഥിതികളെ നിയന്ത്രിച്ച് ജീവിയ്ക്കുവാൻ പഠിക്കുക, ആവശ്യമായ ഭേദഗതികൾ ജീവിതരംഗത്ത് വരുത്തുവാൻ പഠിക്കുക, സാധക ശക്തി സമ്പാദിക്കുക ഇവയെല്ലാം സുസ്ഥിരമാക്കുക" ഇതാണ് വിദ്യാഭ്യാസം.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പലലക്ഷ്യങ്ങളും കല്പിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയിവയാണ്, 1) സംസ്കാരികലക്ഷ്യം 2) ജ്ഞാനസമ്പാദനലക്ഷ്യം 3) തൊഴിൽപരമായ ലക്ഷ്യം 4) സാ

തടിച്ചുകിടന്നിരുന്നു. അന്നു രണ്ടു പേർക്കും ഒരു മൗനമായിരുന്നു. വീട്ടിൽ ചെന്നിട്ട് രാധ പോയി കിടന്നു. രാധയുടെ അമ്മ വിവരം അന്വേഷിച്ചു. ഒരു പിടിയും കിട്ടിയില്ല. സ്കൂളിൽപോയപ്പോൾ ഞാൻ രാധയെ വിളിക്കാൻ വീട്ടിൽ കയറി. ഓ! എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. രാധയുടെ കണ്ണുകൾ കലങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നു. പനി കൂടുതലാണ്. രാധയെ ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയി. ക്ലാസ്സിൽ ഞാനൊറ്റക്ക് ചെന്നപ്പോൾ സാർ ചോദിച്ചു! അംബികേ ഇന്നു രാധ വന്നില്ലേ? രാധക്ക് പനി കൂടുതലായിട്ട് ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയിരിക്കയാണ്.

സാർ വല്ലാതൊന്നു ഞെട്ടി. സാറിന് അന്നൊന്നും പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരാൾ ക്ലാസിൽ വന്നു പറഞ്ഞു രാധക്ക് പനി കൂടുതലാണെന്ന്. സാർ ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ [illegible]ണത്തിൽക്കൂടെ ഓടി. ഞാനും പുറകെയോടി. കുട്ടികളും സ്തംഭിച്ചിരുന്നു. അവിടെ ചെന്നപ്പോഴേക്കും രാധ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. രാധയുടെ പാദങ്ങളിൽ സാറൊരു ചെ[illegible] സമർപ്പിച്ചു. രാധ മരിച്ചത് സാറിന് സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. സാറിന്റെ മനസ്സിൽ എന്നുമെന്നും അതു തികട്ടിത്തികട്ടിവന്നു.

To be in love is merely to be in a state of perceptual anaesthesia—to mistake an ordinary young man for a Greek god or an ordinary young woman for a goddess.

—H. N. Meneker

* * * * *

Children of all ages have one thing in common—they close their ears to advice and open their eyes to example.

—The Tablet

ആത്മസഖി

Reemy Chandy
I P. D. C.

ധനുമാസത്തിലെ നല്ല തണുപ്പുള്ള ഒരു രാത്രി. മഞ്ഞിൻകണങ്ങൾ പൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. എഴുന്നേൽക്കാൻ തോന്നിയില്ല. മൂടിപ്പുതച്ചു കിടന്നുറങ്ങാൻ നല്ല സുഖം. പക്ഷികൾ കിലുകിലാ ചിലച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അമ്മയുടെ ശകാരം കേട്ടുകൊണ്ടാണ് ഉറക്കമുണർന്നതു്. ഓ! എന്തൊരു ശകുനം പിഴച്ച ദിവസം, ഞാൻ തന്നെത്താൻ പിറുപിറുത്തു. അംബികേ, ഇന്നു നീ അമ്പലത്തിൽ പോകുന്നില്ലേ? അമ്മ പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് അമ്പലത്തിൽ പോകുന്ന കാര്യംതന്നെ ഓർത്തതു്. ഓടിച്ചെന്ന് ക്ലോക്കിൽ സമയം നോക്കി. മണി ഏഴര. കുളിച്ചു പോരുന്ന വഴി രാധയുടെ വീട്ടിൽ കയറി. രാധേ, ഇന്നു നമുക്ക് വെള്ളപ്പാവാടയും ചുവന്ന ബ്ലൗസും ഇടണം. രാധ സമ്മതിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഇരുവർക്കും ഒരിക്കലും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകുകയില്ല. ഏതു കാര്യത്തിലും ഞ ങ്ങൾ ഒരുപോലെയാണ്. ഞാൻ ഉ ടുത്തൊരുങ്ങി രാധയുടെ വീട്ടിൽ വന്നു. ഞ ങ്ങൾ രണ്ടുപേരും നിലക്കണ്ണാടിയുടെ മു മ്പിൽക്കൂടി കടന്നുപോയപ്പോൾ പാടി:

"ഇരുമെയ്യാണെങ്കിലും നമ്മളൊററ
കരളല്ലേ നീയെൻെറ ജീവനല്ലേ"

വാസ്തവത്തിൽ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഒരേ ജീവൻപോലെയാണ് ജീവിച്ചിരുന്നതു്. മുററത്തെ പൂന്തോട്ടത്തിൽനിന്നും ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഓരോ വെള്ള റോസാപ്പൂ പറിച്ചു തലയിൽ ചൂടി. അമ്മയോടു് യാത്രയും പറഞ്ഞു് ഞങ്ങൾ അമ്പലത്തിലേക്കു പോയി. അമ്പലത്തിൽനിന്നു പ്രസാദവും വാങ്ങി തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ രാധയുടെ ചേച്ചി ഞങ്ങളോട് ചോദിച്ചു. "എവിടെപ്പോയിരുന്നു രണ്ട

കരിയിലംപെടയും കൂടി". ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഒന്നും മിണ്ടാതെ ഒരോട്ടം വെച്ചുകൊടുത്തു. വാസ്തവത്തിൽ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും നിഗളിച്ച് ആകാശംവരെ പൊങ്ങിപ്പോയി.

ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ആറാംക്ലാസ്സിലാണ് പഠിക്കുന്നത്. ദിവസവും പഠിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നതുകൊണ്ട് അച്ചുതൻ സാറിനു ഞങ്ങളെ ഇഷ്ടമാണ്. സഹപാഠികളുടെ ഇടയിലും ഞങ്ങളുടെ ഒരു പേരാണ് "ഇണക്കുയിൽ" ചിലർ ഞങ്ങളെ നോക്കി മുറുമുറുക്കും. ഞങ്ങളെ എല്ലാ സാറന്മാർക്കും അറിയാം. എല്ലാവരുടെയിടയിലും ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു സൽപ്പേരാണ്.

ഞങ്ങളുടെ രണ്ടുപേരുടെയും വീട് ആലപ്പുഴയിലാണ്. എന്റെ വീടിന്റെ തൊട്ടടുത്തുതന്നെയാണ് രാധയുടെയും വീട്. വൈകുന്നേരം ക്ലാസ്സ്‌വിട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ വീട്ടിൽവന്ന് കാപ്പികുടിയും കഴിഞ്ഞ് കളിക്കാൻ തുടങ്ങും. കഞ്ഞിയും കറിയും വയ്ക്കലാണ് ഞങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട കളി. ക്ലാസ്സിൽ ഏറ്റവും നന്നായി പഠിക്കുന്നത് രാധയും ഞാനുമാണ്. സാർ എപ്പോഴും ഞങ്ങളെ പുകഴ്ത്തിപ്പറയും. ഒരു ദിവസം രാവിലെ ആദ്യത്തെ പീരീഡ് പേരുവിളി കഴിഞ്ഞ് ചോദ്യം ചോദിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടു. പെട്ടെന്ന് രണ്ടു ബെഞ്ചിൽനിന്ന് ഒരു കൂട്ടച്ചിരിയുണ്ടായി. സാർ ദേഷ്യത്തോടെ ചോദിച്ചു, "എന്താണവിടെ ചിരിക്കാൻ കണ്ടത്?" ആരും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. സാർ അരിശത്തോടെ വീണ്ടും ചോദിച്ചു കുറച്ചുസമയത്തിനു ശേഷം ഒരു കുട്ടി എഴുന്നേറ്റുനിന്നു പറഞ്ഞു, "രാധ ഒരു തമാശ് പറഞ്ഞു" "രാധ അവിടെ എഴുന്നേറ്റു നില്ക്കൂ". രാധയെ ആസകലം വിറക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കുറെ സമയത്തെ നീട്ടിപ്പിടിച്ച വഴക്കിനുശേഷം സാർ രാധയെ അവിടെ ഇരുത്തി. രാധ ഇരുന്നു കരയുവാൻ തുടങ്ങി. രാധയിലും കൂടുതലായി എനിക്കു സങ്കടം വന്നു. സാറിനെ കളിയാക്കിയതാണെന്നാണ് സാർ വിചാരിച്ചത്. അന്ന് ക്ലാസൊരു സിമിത്തേരിപോലെയായിരുന്നു.

തലേദിവസം സാർ ഹിന്ദിയുടെ ചോദ്യോത്തരങ്ങളും ഗ്രാമറും എഴുതിത്തന്നിരുന്നു. ഇന്നു പഠിച്ചുകൊണ്ടുവരണമെന്നാണ് പറഞ്ഞിരുന്നത്. എല്ലാവരും ഹിന്ദി പഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ, സാർ ചോദിച്ചു? ഒരു മൗനം മാത്രമായിരുന്നു അതിനുത്തരം. സാർ ചോദ്യം ചോദിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. "George Mathew Stand up" 'ചുക്'ന്റെ പ്രയോഗമെന്താണ്? ഒരു ദിവസം ചുമവന്നപ്പോൾ അമ്മച്ചി എനിക്കു തിളപ്പിച്ചു തന്നു സാറെ. ക്ലാസിലാകെ അതൊരു കൂട്ടച്ചിരി സൃഷ്ടിച്ചു. കുട്ടിയോട് അതല്ല ചോദിച്ചത്. ഉത്തരമറിഞ്ഞുകൂടെങ്കിൽ ഇതു പിടിച്ചോളൂ എന്നും പറഞ്ഞു നാലടികൊടുത്തു. ഏറ്റവും പ്രയാസമുള്ള ചോദ്യം രാധയോടായിരുന്നു. രാധക്ക് അതുമാത്രം അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. കുട്ടി പഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ, സാർ ചോദിച്ചു. രാധ സാറിനെ ഒന്നു നോക്കുക മാത്രം ചെയ്തു. സാറിന്റെ കൈയിലിരുന്ന ചൂരൽ വിറച്ചു. രാധയുടെ സുന്ദരമായ കൈയിൽ മൂന്നു ചൂരൽപ്പഴങ്ങൾ ആഞ്ഞുപതിച്ചു. വേദനകൊണ്ട് രാധകിടന്നു പുളഞ്ഞു. ഞാൻ വാവിട്ടു കരഞ്ഞുപോയി. കരഞ്ഞുകരഞ്ഞു രാധയുടെ മുഖം ചാമ്പങ്ങപോലെയായി. ക്ലാസുവിട്ടപ്പോൾ എല്ലാവർക്കും ഇതൊരു സംസാരവിഷയമായി. വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നവഴി രാധയുടെ കൈ എന്നെ കാണിച്ചു. ഉള്ളം കൈയിൽ മൂന്നു പാടുകൾ

കവിത

കരയുന്ന കലാലയം

Gopalakrishnan Nair K. S.
I P. D. C.

കരയും കലാലയം കണ്ണുനീർപൊഴിച്ചിടും
വിരഹം ഹാ! ഹാ! ഞങ്ങളെങ്ങനെ സഹിച്ചിടും.
'ദേവമാതാവി'ൻ പരിലാളനമുപേക്ഷിച്ച–
ഞ്ഞെന്തിനു 'മോളി,' വേഗം ഞങ്ങളെപ്പിരിഞ്ഞുനീ.
ഞങ്ങൾതൻ കലാലയത്തറവാട്ടിലെദേവി
എന്തിനുപെട്ടെന്നു നീ ജീവിതമുക്തി നേടി.
നാളത്തെ പ്രഭാതത്തിൽ സുമമായ്ത്തീരേണ്ട നീ
കോരകപ്രായത്തിലേ എന്തിനു കൊഴിഞ്ഞുപോയ്.
ജിവിതപ്രസൂനത്തിലുള്ളതാം മധുവല്പം
ആസ്വദിക്കുവാൻപോലും മറന്നസഹോദരി
ജീവിത സരണിയിലിത്രനാളലഞ്ഞതു
ദേവലോകത്തെത്തേടിയായിരുന്നല്ലേ 'മോളി.'
മക്കൾതന്നടുത്തായികിടന്നുമരിക്കുവാൻ
മോഹംപൂണ്ടിരുന്ന നിൻ താതമാതാക്കളേയും
അല്ലലിലാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടങ്ങീശ്വരപാദത്തിങ്കൽ
അഭയം പ്രാപിച്ച നിൻ പിന്നാലെ വരും ഞങ്ങൾ
ആർദ്രതയില്ലാത്തൊരിക്ഷിതിയിൽനിന്നെന്നേയ്ക്കും
വേർപിരിഞ്ഞകന്ന നിന്നോമനസ്മരണകൾ
ദിനവും ഞങ്ങൾക്കേകും കണ്ണുനീർകണികകൾ
തുടയ്ക്കാനായിട്ടെത്തും തൈത്തെന്നൽ കുളിരോടെ.

ആശാനും മലയാള സാഹിത്യവും

Kuncheria K. Z.
I D. C.

"കല കലയ്ക്കുവേണ്ടി" എന്ന തത്വം "കല ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി" എന്നു തിരുത്തിയെഴുതിക്കൊണ്ട് തത്വജ്ഞാനിയായ ആ കവി – കുമാരനാശാൻ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. മലയാള സാഹിതിയുടെ മലർവാടിയിലെ ഒരു നൂതന വസന്തത്തിന്റെ പിറവിയാണ് കുമാരനാശാന്റെ കവിത കുറിക്കുന്നത്. കവിത ജീവിതസ്പർശിയായിരിക്കണമെന്നും അതിനൊരു സാംസ്കാരിക മൂല്യമുണ്ടെന്നും വ്യക്തമാക്കിയ ഒരു തത്വജ്ഞാനികൂടിയാണ് കുമാരനാശാൻ. തത്വചിന്തകൻ കൂടി ആയിരിക്കാത്ത കവി ഒരിക്കലും ഒരു നല്ല കവിയായിരിക്കുകയില്ലെന്ന് പ്രസിദ്ധ യൂറോപ്യൻ കവിയും ചിന്തകനുമായ കോറംറിഡ്ജ് ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി.

ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിന്റെയും മറ്റു ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളുടെയും ഇരുളടഞ്ഞ നാലുകെട്ടിൽനിന്ന് മലയാള കവിതയെ പുറത്തിറക്കി അതിന് ജീവിതത്തിന്റെ ചൂടും ചൈതന്യവും നൽകി സാധാരണക്കാരുടെയിടയിലേയ്ക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന് അവരുടെ ജീവിതവുമായി തങ്ങളുടെ കവിതയെ കൂട്ടിയിണക്കിയ മഹാനുഭാവന്മാർ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതോടുകൂടി മലയാള കവിതയുടെ മുഖഛായതന്നെ ഒന്നു മാറി വീണു. ആശാനുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന കവികൾ തങ്ങളുടെ ഭാവനയെ സ്വഛന്ദം വിഹരിക്കാൻ അനുവദിച്ചത് വിടർന്നു പരിമളം പരത്തിനിൽക്കുന്ന മനോഹര കുസുമങ്ങൾ നിറഞ്ഞ മലർവാടികളിലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായൊരു

സുന്ദരാരാമത്തിലും പൂമരത്തണലിലും
ഒന്നിച്ചുനടന്നവർതാവക വയസ്യകരാം
ശോകസാഗരത്തിലെ ദ്വീപുകൾകാണാതവർ
ഇപ്പോഴുഴലുന്നു ഹാ! കഷ്ടം! വിചാരിച്ചാൽ
നിൻമുദ്രസംഭാഷണമോർത്തുകൊണ്ടധ്യാപകർ
ശോകമൂകരായെന്തോചിന്തയിൽ മുഴുകുന്നു.
നിർഝരംഗാനം പാടി ഒഴുകിപ്പോകുംകാലം
പൂവണിപ്പടർപ്പുകൾ പുഞ്ചിരികൊള്ളും കാലം
ശ്രാവണമാസത്തിലെ സുന്ദരദിനമായ
പൊന്തിരുവോണനാളിൽ ഞങ്ങളെപ്പിരിഞ്ഞല്ലോ–
സ്വർഗ്ഗലോകത്തിൽനിന്നു സ്വാഗതമരുളുക
ഞങ്ങളും മടിയാതെ എത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചിടാം........
പുഞ്ചിരിപൊഴിക്കുവാനധരം വിടർത്തിയോ
രോമനേ, നിന്നെക്കണ്ടുശമനൻ കൊതിച്ചുപോയ്.
പാടുവാനാരംഭിച്ച കളകണ്ഠമേനിന്റെ
മോഹനഗാനങ്ങൾ നീ പൊഴിക്കു സ്വർഗ്ഗത്തിലും
പനിനീർമലരുപോൽ വിടരാൻ തുടങ്ങിയ
യുവജീവിതം നവം പെട്ടെന്നുപൊലിഞ്ഞുപോയ്
എത്രപേരുടെ രക്തം പാനം ചെയ്കിലും വരാ
ക്ഷുദ്രമാം ലോകത്തിന്നു തൃപ്തിയെന്നൊരുകാര്യം
വിലപിക്കേണ്ടനമ്മൾ വെറുതെ ചിന്തിക്കേണ്ടാ
ജനിച്ചമനുജനു മരണം സുനിശ്ചിതം
അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളും പുണ്യമാംസ്ഥാനത്തിങ്കൽ
അഞ്ജലിയർപ്പിച്ചുനാം സാദരം വണങ്ങുക
എത്രപേർമരിക്കുന്നു, എത്രപേർ കരയുന്നു
യാതൊന്നുമറിയാത്ത പ്രകൃതിയനശ്വരം!

(1969 ഓഗസ്റ്റ് 26–ാം തീയതി അകാലചരമമടഞ്ഞ 'മോളി' എന്ന വിദ്യാർത്ഥിനിയെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയത്)

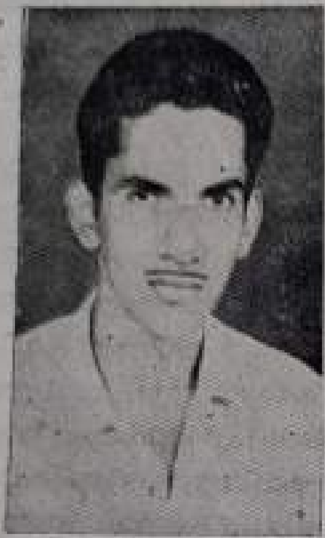

?...

Baby K. J.
II D. C.

കടപ്പുറത്തുള്ള ഒരു പാക്ക്. ആളുകൾ സൂര്യാസ്തമയ ദർശനത്തിനായി എത്തിയിട്ടുണ്ട്. സൂര്യഭഗവാൻ പള്ളിയുറക്കത്തിന് കോപ്പുകൂട്ടുന്നു. നീണ്ട പകലിന്റെ ക്ഷീണം തീർക്കാൻ അല്പം വിശ്രമിക്കണം. അങ്ങേക്ക് കടലമ്മ തയ്യാറാക്കിയ ജലശയ്യയുണ്ട്; അതുകൊണ്ട് തൃപ്തനുമാണ്. എല്ലാവർക്കും അവരവരുടെതായ ശയ്യകൾ! മുതലാളിക്ക് 'ഡൺലപ്' മെത്തയിൽ കിടന്നിട്ടും ഉറക്കമില്ലായിരിക്കാം. തൊഴിലാളിക്ക് പഴംപായിൽ സുഖസുഷുപ്തി.

നീണ്ടുനിന്ന ഇടവപ്പാതിക്കു ശേഷം പാക്ക് വീണ്ടും ശബ്ദമുഖരിതമായി. റേഡിയോ സംഗീതം അലയടിച്ചുയരുന്നു. കടലപ്പിള്ളേർ വീണ്ടും ബിസ്സിനസ് ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എങ്ങും സന്തോഷത്തിന്റെ അലയടികൾ. പക്ഷെ........'തൊപ്പി'യുടെ മനസ്സിനു മാത്രം ആശ്വാസമില്ല. അവന്റെ "മാ" സുഖമില്ലാതെ കിടക്കുകയാണ്. പ്രായാധിക്യം, കഠിനാദ്ധ്വാനം, പേമാരി ഇവയെല്ലാം ആ സാധുവിനെ ക്ഷീണിതയാക്കിയിരുന്നു. ഒപ്പം മോഷ്ടിച്ചതിന് ഹോട്ടൽക്കാരൻ നൽകിയ സമ്മാനം 'മാ'ക്ക് കുനിന്മേൽ കുരു പോലെയായി. പാവം തളർന്നു കിടപ്പിലായി. കിടക്കാനൊരിടം വേണ്ടേ. പാക്കിൽനിന്ന് കുറച്ചകലെയായി ഒരു പഴയ മാടക്കടയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളും കാണാം. അവിടമാണ് തൊപ്പിയുടെയും അവന്റെ മായുടെയും വാസസ്ഥലം. രാത്രിയിൽ ചീവീടുകളും നരിച്ചീറുകളും കൂട്ടിനായുണ്ട്.

'ങ്ഹും........' നീണ്ട ഞരക്കം. തൊപ്പി മായെ തലോടി. മാ അവനെ ദയനീയമായി നോക്കി. അവനു കാര്യം മനസ്സിലായി. വിശപ്പിനു വല്ലതും കഴിച്ചി

കാഴ്ചപ്പാടാണ് ആശാനുണ്ടായിരുന്നത്. വാടിക്കൊഴിഞ്ഞ് വിസ്മൃതിയിൽ ലയിക്കാൻ പോകുന്ന പൂക്കളും സാധാരണക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആധികമാകർഷിക്കാറില്ല. അവയെ കാണണമെങ്കിൽ, സഹാനുഭൂതിയോടെ വീക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ സഹജീവിസ്നേഹവും ജീവിത നിരീക്ഷണപാടവവും തത്വജ്ഞാനവുമൊക്കെയാവശ്യമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ ക്ഷണഭംഗുരത്വമാണ് ആശാൻ തന്റെ കവിതയിലൂടെ സമർത്ഥിക്കുന്നത്.

“റൊമാന്റിക് മൂവ്മെന്റ്” അഥവാ “കാല്പനിക പ്രസ്ഥാനം” മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ശരിക്കും തുടങ്ങിവച്ചവരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ് ആശാൻ. 1911 ൽ മഹാകവി കുമാരനാശാൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച “നളിനി” എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യത്തെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രഥമ ഫലമായി കണക്കാക്കാം. 1908-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച “വീണ പൂവി”ന് ഈ ബഹുമതി നൽകുന്നവരുമുണ്ട്. ചന്തുമേനോൻ, വെണ്മണി നമ്പൂതിരിമാർ, വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ, കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കവികൾ തുടങ്ങിയ ഗദ്യപദ്യകർത്താക്കൾ റൊമാന്റിക്കുകളായിരുന്നു എന്നും അഭിപ്രായമില്ലാതില്ല. “ക്ലാസ്സിക്” പാരമ്പര്യം നിർജ്ജീവമായപ്പോഴാണ് “റൊമാന്റിക്” പ്രസ്ഥാനം ഉടലെടുത്തത്. മലയാളത്തിൽ മഹാകാവ്യാദി ക്ലാസ്സിക്കൽ രൂപങ്ങൾ മുരടിച്ചപ്പോൾ ഖണ്ഡകാവ്യാദികൾ രൂപംകൊണ്ടു. ഇൻഡ്യയിൽ പടർന്നുപിടിച്ച ദേശീയ ബോധവും ശതാബ്ദങ്ങളായി വിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ജനങ്ങളുടെ മുന്നേറ്റവും വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളും ജാതിവ്യത്യാസങ്ങളോടുള്ള എതിർപ്പും പുതിയൊരു യുഗത്തിന്റെ ഉദയം കുറിച്ചു. ഈ ചലനം ഉണർവും ഉന്മേഷവും സാഹിത്യത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്തു. മലയാളത്തിലെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഏതാണ്ട് ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് ഇംഗ്ലണ്ടിലാരംഭിച്ച റൊമാന്റിസിസത്തോട് സാരമായ കടപ്പാടുണ്ട്. റൊമാന്റിസിസത്തിന് ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. അത് അനിയന്ത്രിതമാണ്. മനസ്സിന് ഏതെല്ലാം മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ചരിക്കാമോ അവിടെയെല്ലാം അതു വ്യാപരിക്കുന്നു. റൊമാന്റിക് കവികൾ ദരിദ്രരോടും, ശിശുക്കളോടും, അശരണരോടും അതിരു കവിഞ്ഞ താൽപ്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. അനീതിക്ക് എതിരായി അവർ പോരാടുന്നു. റൊമാന്റിസിസത്തെ പൂർണ്ണമായി നിർവ്വചിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരു നിർവ്വചനത്തിലും ഒതുങ്ങാത്ത, ഒതുക്കാനാവാത്ത ഒരു പ്രതിഭാസമാണത്.

നവരസങ്ങളിൽ ഏറ്റം ശൃംഗാരത്തിനു താഴെയാണല്ലോ! മറ്റെല്ലാ വികാരങ്ങളേക്കാളുമധികം നിയന്ത്രണം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതും ശൃംഗാരത്തിനാണ്. മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ വികാരങ്ങളെ പച്ചയായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ കവികൾ വ്യഗ്രത പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. വെണ്മണി കൃതികൾ ഇതിനു മതിയായ തെളിവാണ്. അതിനെ അനുകരിച്ചിരുന്നവരാണ് നമ്മുടെ കവികളിൽ പലരും. ഉള്ളൂരിന്റെയും വള്ളത്തോളിന്റെയും സ്ത്രീവർണ്ണനകൾ ശ്രദ്ധിച്ചാലിതു ബോദ്ധ്യമാകും. ശൃംഗാരത്തിന്റെ പച്ചയായ ഈ ആവിഷ്കരണരീതിക്ക് മാറ്റം വരുത്തിയത് മഹാകവി കുമാരനാശാനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നായികമാർ മാനവസംസ്കാരത്തിന്റെ ശാശ്വത പ്രതീകങ്ങളാണ്. സുന്ദരിമാരുടെ മിഴികളുടെ ചാഞ്ഞ ചില്ലിമേലും ധ്യാനനിരതനായി

ഭിക്കുന്ന മുനിയുടെ ഹസ്തമുദ്രയിലുമെന്നപോലെ കവിത ദർശിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കവിതകൾ ഈ കൊച്ചുകേരളത്തിന്റെ ഇടവഴിത്താരകളെ കോരിത്തരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോ കേരളീയനേയും ആവേശഭരിതനാക്കിയെങ്കിലും, ജനചിത്തയോടധികം അടുക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല.

എല്ലാക്കവികളും, അവർ ജീവിച്ച കാലഘട്ടത്തിന്റെ സന്താനങ്ങൾ തന്നെ. കാലഘട്ടത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന കവികളും ഇല്ലാതില്ല. അറിവിന്റെ തെളിനീരുറവകൾ ഉറന്നുകാണാൻ ശ്രമിച്ച ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക കവികൂടിയാണ് കുമാരനാശാൻ. ദുഃഖപൂർണ്ണമായ മനുഷ്യജീവിതത്തെപ്പറ്റി അഗാധമായി ചിന്തിച്ച ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹിയാണദ്ദേഹം. വേദനകളുടെ മുമ്പിൽ സ്വയം അലിഞ്ഞുപോകുന്ന ഒരു ഹൃദയമാണാശാനുള്ളത്. വാടിവീഴാൻ പോകുന്ന പൂവിന്റെ നേർക്കും, പ്രേമഭംഗത്തിന്റെ എരിതീയിൽ ഹോമിക്കപ്പെട്ട ലീലാ,നളിനിമാരുടെ നേർക്കും, രാജനീതിയുടെ നിഷ്ഠുരകരങ്ങളാൽ നിർവ്വാസ ദണ്ഡത്തിനു വിധിക്കപ്പെട്ട സീതയുടെ നേർക്കും ആ കാരുണ്യം നിലക്കാതെ പ്രവഹിക്കുന്നത് നമുക്കു കാണാം.

ഭാവഗംഭീരങ്ങളും ആലോചനാമൃതങ്ങളുമായ കവന തല്ലജങ്ങളെക്കൊണ്ട് കൈരളിയെ ചാരിതാർത്ഥ്യയാക്കുന്ന ഒരു അനുഗ്രഹീത പുത്രരത്നമാണദ്ദേഹം. ഒരു കൊടുങ്കാറ്റഴിച്ചുവിട്ട് മലയാള കവിതയെ പ്രക്ഷുബ്ധമാക്കാനല്ല, തളർച്ചയും വിളർച്ചയും ബാധിച്ച് ജീവശക്തി ക്ഷയിച്ച മലയാള കവിതയ്ക്ക് നീരും ചോരയും നിറവും തുടിപ്പും, ഉണർവും ഉന്മേഷവും നൽകാനാണ് ആശാൻ ഉദ്യമിച്ചത്. ആ ഉദ്യമത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തി അന്നു മുതൽ ഇന്നോളം മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ശരിക്കും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്.

History is the sum total of the things that could have been avoided.

—Konrad Adenauer

Arts and Dramatic.........(Girls)

Arts and Dramatic.........(Boys)

OUR CLUBS

Music.........

Oratorical ....

ട്ട് രണ്ടു മൂന്നു ദിവസമായി. മാ യുണ്ട് ...ട്ടാൽ ക്ഷീണം.

ടൗണിലെ ഹോട്ടലിന്റെ എച്ചിൽ പാത്രത്തിനരികെ അവൻ ഇന്നലെ മുഴുവൻ തപസ്സിരുന്നതാണ്. എന്തു ചെയ്യാം. പട്ടികളോടെതിർത്തിടുവാൻ വെറും ആറുവയസ്സുള്ള തൊപ്പിക്ക പററുമോ. അവന്റെ മാ കൂടെയുള്ളപ്പോഴാം മററു പട്ടികളെല്ലാം നാലഞ്ചു വാര അകലെ കാത്തിരുന്ന കൊള്ളും. വെറും അര മണിക്കൂറുകൊണ്ട് തൊപ്പിയും അവന്റെ മാ യും സംതൃപ്തരായി സ്ഥലംവിടും. മാ യുടെ അപാരമായ ശക്തിയെ ഹോട്ടലിലെ വെയ്ററർ പുകഴ്ത്തുന്നത് അവൻ നേരിട്ടു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ അവന്റെ മാ ബാങ്കറുടെ അൽസേഷ്യനെ എടുത്തു കുടഞ്ഞതാണ്.

“...മ്മ്........” വീണ്ടും ഞരക്കം. അവൻ മാ യോടു ചേർന്നിരുന്നു. കൈ പൊള്ളുന്ന പനിയുണ്ട്. എന്തു ചെയ്യാം. വിശപ്പിനു വല്ലതും കൊടുക്കാൻകൂടി അവനു കഴിയുന്നില്ല.

“....മാ........” അവൻ വിളിച്ചു. ഉറങ്ങിയെന്നു തോന്നുന്നു. തൊപ്പി എണീററു പുറത്തു നടന്നു. നല്ല ഇരുട്ട്. പാർക്കിൽ നിന്നും ആളുകൾ അധികവും പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

നല്ല തണുത്ത കാററ്. മുമ്പൊക്കെ അവനും മാ യും ഈ നേരത്ത് അത്താഴവും കഴിഞ്ഞ് കടപ്പുറത്തിരുന്ന് കാററു കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. ചന്ദ്രികയിൽ ഓടിത്തിമിർത്തിട്ടുണ്ട്. ഒത്തിരിമുൻപ് (ഒന്നരവർഷം മുൻപ്) ഒരു ദിവസം ഈ സമയത്ത് അവനും മാ യും ദുഃഖാർത്തരായി കടപ്പുറത്തിരുന്നു കരഞ്ഞതു് തൊപ്പിയോർത്തു. അന്നാണ് അവന്റെ വളർത്തമ്മ മരിച്ചത്. “അവരു ചെലപ്പം അടിക്കാരുന്നേലും നല്ല സ്നേഹാരുന്നു” തൊപ്പിയോർത്തു. അവരിട്ട “ഓമന”പ്പേരാണ് “തൊപ്പി”. “ഉം എന്നാലും മാ യോളം നല്ലതല്ല”. അവന്റെ അന്തരംഗം ശബ്ദിച്ചു.

“മാ....” അവൻ അറിയാതെ ഉറക്കെ വിളിച്ചു.

എങ്ങും ശൂന്യത മാത്രം. കടൽപോലും ശാന്തമായുറങ്ങുന്നു. മുകളിൽ നീണ്ടു മെല്ലിച്ച ഓമനത്തിങ്കൾ. അവളെ തന്നിലേയ്ക്കടുപ്പിക്കാൻ കൊതിക്കുന്ന മേഘം. ഇന്നവൾ പൂർണ്ണയല്ല. സൗന്ദര്യവും കുറവ്. എന്നിട്ടെന്തേ മേഘത്തിനിത്ര ആഗ്രഹം. ആ “ഓമന”യുടെ ആത്മസൗന്ദര്യമായിരിക്കാം അയാളെ ഭ്രാന്തു പിടിപ്പിക്കുന്നത്.

അവന്റെ മാ യെ കിട്ടിയ കാര്യം തൊപ്പിയോർത്തു. ഒത്തിരി മുൻപാണ്. അവനു കുറച്ചേ ഓർമ്മയേയുള്ളു. കടപ്പുറത്തു കാററുകൊണ്ടു നടന്നിരുന്ന കുട്ടികൾ “അമ്മേ” എന്നു വിളിക്കുന്നതവൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ അവനും കൊതി തോന്നി; വളർത്തമ്മയെ “അമ്മേ”ന്നു വിളിച്ചു.

“ഉം തന്തേം തള്ളേം ഇല്ലാത്തോൻ എന്നേക്കേറി അമ്മേന്നുവിളിക്കണ....” കൂടെ മററു യാചകരുണ്ടായിരുന്നിട്ടോ എന്തോ അവർ ചൊടിച്ചു.

“ഇതാടാ ചെക്കാ നിന്റെ അമ്മ....” അടുത്തുനിന്നിരുന്ന മാ യെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടവർ പറഞ്ഞു.

“ആരാ....ഈ തന്ത....”! തൊപ്പിക്കു ഇതുവരെയും പിടികിട്ടിയിട്ടില്ല. പാവം അവനറിയുന്നുണ്ടോ നാട്ടിലെ സമാരാദ്ധ്യനായ ഒരു “ദിവ്യ”നാണ് തന്റെ പിതൃത്വം അറിഞ്ഞിട്ടും അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയാത്ത അവന്റെ തന്തയെന്ന്.

Football . ....

Basketball......

OUR TEAMS

Shuttle badminton......

and Athletic team

മാതൃസ്നേഹത്തിനായി കൈക്കുമ്പിളും നീട്ടിയ തൊപ്പിക്ക് അവന്റെ ഇന്നത്തെ മായെക്കൊണ്ട്" തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടിവന്നു. സംസാരിക്കാൻ കഴിവില്ലെങ്കിലും ഒരു അമ്മയിൽനിന്നു ലഭിക്കേണ്ട എല്ലാ ലാളനകളും ശ്രദ്ധയും അവനു് മായിൽനിന്നു ലഭിച്ചിരുന്നു. മറ്റുള്ളവർ കേറാക്കമെന്നു കരുതിയോ എന്തോ അവൻ "അമ്മ"ക്കു പകരം 'മാ' കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടു.

"തന്റെ വിശപ്പടങ്ങാതെ മാ ഒരിക്കലും ഒന്നും കഴിച്ചിട്ടില്ല". തൊപ്പിയുടെ കണ്ണുകളും നിറഞ്ഞു; നടത്തത്തിന്റെ വേഗതയും കൂടി.

ടൗണിലെ ഹോട്ടലിന്റെ മുൻപിൽ അവൻ നിന്നു. ചില്ലിട്ട അലമാരിയിൽ എന്തെല്ലാം വച്ചിരിക്കുന്നു. അവ തൊപ്പിയെ പരിഹസിച്ചു ചിരിക്കുന്നു. അവന്റെ നാവിൽ വെള്ളമൂറി.

അവൻ എച്ചിൽ തൊട്ടിയുടെ അടുത്തേയ്ക്കു നീങ്ങി. നായ്ക്കളും വട്ടം കൂടി നില്ക്കുന്നു ഒരു രക്ഷയുമില്ല. വിശപ്പു സഹിക്കവയ്യ. അവൻ ഹോട്ടൽ തിണ്ണയിൽ തളർന്നിരുന്നു. "മാ....ന്റെ മാ വെശന്നു ചാകണു". തൊപ്പിക്കു് ഓർക്കാൻകൂടി കഴിയുന്നില്ല. വീണ്ടും അവന്റെ കണ്ണുകൾ അലമാരിയുടെ അടിത്തട്ടിലിരിക്കുന്ന മുട്ടയിൽ വട്ടം കറങ്ങി. ചില്ലുപൊട്ടി അല്പം വിടവുണ്ട്. അവന്റെ കൈ അകത്തു കടന്നേക്കും.

"ഒരു... മൊട്ട ..." അവൻ കൊതിച്ചു.

ഹോട്ടൽക്കാരൻ കണ്ടാലോ. അവനു ഭയമാണ്". അയാളുടെ കപ്പടാ മീശ. തൊപ്പി ഇരുന്നു വിറക്കാൻ തുടങ്ങി.

"മാ...." അവനോർത്തു. അല്പം ധൈര്യം തോന്നി. അവൻ നിരങ്ങി അലമാരിയുടെ മുൻപിൽ ഇരുന്നു. ഒരു മുട്ട എടുത്തതും ഹോട്ടൽ മാനേജരുടെ മേശയിലിരുന്ന പേപ്പർ വെയ്റ്റ് അവന്റെ നേരെ തിരിച്ചതും ഒരുപോലെയായിരുന്നു.

ഭാഗ്യം! അവന്റെ കാലിലാണു കൊണ്ടതു്". അവൻ നൊണ്ടിയോടി.

"പിടിയെടാ പാച്ചുപിള്ളേ ആ തെണ്ടിയെ" മാനേജർ അലറി.

കാപ്പി എടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന പാച്ചുപിള്ള ഒരു പാത്രം ചൂടുവെള്ളം തൊപ്പിയുടെ പുറത്തൊഴിച്ചു. അവൻ വേദനകൊണ്ടു പുളഞ്ഞു. അടുത്ത സമ്മാനം വരുന്നതിനു മുൻപ് അവൻ നിരങ്ങി ഒരു ടാറിട്ട വീപ്പയ്ക്കു മറഞ്ഞിരുന്നു. തല കറങ്ങുന്നു, ശരീരം തളരുന്നു.

മഴ, തൊപ്പി ഉറക്കത്തിൽ നിന്നെന്നോണം ഉണർന്നു. താനെങ്ങനെ ഇവിടെവന്നു. പുറം നന്നായി നീറുന്നു. അവൻ പുറത്തു തടവി. കൂടുതൽ നീറുന്നു. അവൻ കൈയ്യിൽ നോക്കി. ഇരുട്ടുകാരണം ഒന്നും കാണാൻ വയ്യ. ഇടത്തേക്കയ്യിൽ എന്താണു്? "മൊട്ട...." അവനു് എല്ലാം ഓർമ്മവന്നു.

"മായ്ക്കു കൊടുക്കണം". അവൻ മെല്ലെ എണീറ്റു. നടക്കാൻ വയ്യ. സ്ട്രീറ്റ് ലൈറ്റിന്റെ പ്രകാശത്തിൽ കാലിൽ രക്തം ഉറഞ്ഞിരുന്നതു് അവൻ കണ്ടു. അവൻ നിരങ്ങി നീങ്ങി.

കടലിന്റെ ഇരമ്പൽ കേട്ടപ്പോഴാണു് തൊപ്പിക്കു പരിസരബോധമുണ്ടായതു്. ആകെ നനഞ്ഞുകുതിർന്നിരുന്നു. ഇഴഞ്ഞും വലിഞ്ഞും അവൻ മാ കിടക്കുന്നിടത്തെത്തി.

"മാ...." അവൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചു.

അനക്കമില്ല.

ജൂൾസ് വേർണിയുടെ സ്വപ്നസാക്ഷാത്കാരം

Joseph M. J.
II P. D C.

"അസാദ്ധ്യമായതൊന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞില്ല. ഞാൻ പറഞ്ഞ ഘടകങ്ങളും മനുഷ്യപ്രയത്നവുമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരമേരിക്കാരനു് ചന്ദ്രനിലെത്തി മടങ്ങിവരാമെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു". 1865-ൽ ഒരു ഫ്രഞ്ച് സാഹിത്യകാരനായിരുന്ന ജൂൾസ് വേർണി ചെയ്ത പ്രവചനമാണിതു്. അദ്ദേഹം എഴുതിയ ഒരു നോവലിൽ എട്ടുകാലി സദൃശമായ ഒരു വാഹനത്തിൽ ചന്ദ്രനിൽ എത്തുകയും തിരിച്ചു കടലിൽ വന്നിറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കഥ വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. 1969 ജൂലൈ 21-നു് തിങ്കളാഴ്ച മനുഷ്യൻ ആദ്യമായി ചന്ദ്രനിൽ ഇറങ്ങി. അങ്ങനെ ജൂൾസ് വേർണി 104 വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറം ഭാവന ചെയ്തതു് നിറവേറപ്പെട്ടു. ചന്ദ്രവിജയത്തിന്റെ പിന്നിലേയ്ക്കു് നമുക്കൊന്നു കണ്ണോടിക്കാം.

അപ്പോളോ 10 വരെ

ലോക മഹാശക്തികളായ അമേരിക്കയും റഷ്യയും അനേക വർഷങ്ങളായി, അന്യ ഗോളങ്ങളെക്കുറിച്ചും ബാഹ്യാകാശത്തെക്കുറിച്ചും, നിരീക്ഷണങ്ങളും ഗവേഷണങ്ങളും നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. എങ്കിലും ആദ്യമായി മനുഷ്യനെ ബാഹ്യാകാശത്തിലേക്കയക്കുവാൻ സാധിച്ചതു്

"ഞേ....മാ....ട്ടൊട്ടു...." അവൻ കുലുക്കി വിളിച്ചു.....മാ ചലനമററു കിടക്കുന്നു.

"എന്റെ മാ....അനങ്ങാത്തേ...." അവൻ വീണ്ടും വീണ്ടും കുലുക്കി

"എന്റെ മാ...." അവൻ ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. പാവം തളർന്നു വീണു.

മണ്ണുരുളകൾ ഇററിററു വീണുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ രംഗം ദർശിച്ചിട്ടോ എന്നോ നരിച്ചീറുകളും ചീവിടുകളും മൗനം പൂണ്ടിരുന്നു.

കടൽ ഇരമ്പി മറിഞ്ഞു. ആകാശത്തിൽ കൊള്ളിയാൻ മിന്നി. മേഘങ്ങൾ ഗർജ്ജിച്ചു. ആകാശത്തിലെ നീരുറവകൾ തുറക്കപ്പെട്ടു. പ്രകൃതിയുടെ മനസ്സാക്ഷി വിതുമ്പി. ജീവിക്കുവാൻ കൊതിച്ച നാമ്പുകൾ ഇറുക്കപ്പെടുന്നു.

മനുഷ്യൻ തുല്യനാണെന്ന് ഉദ്ഘോഷിക്കുകയും ഒപ്പംതന്നെ സമസൃഷ്ടിയെ ശപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ലോകം. അവൻ വിശന്നുമരിക്കുന്നോ. അതു് "ഈശ്വരശാപം" എന്നു സമർത്ഥിക്കുന്ന വഞ്ചനയുടെ ലോകം അറിയുന്നോ ഈശ്വരൻ ശപിക്കുവാനുള്ളവനല്ല, പ്രത്യുത അനുഗ്രഹിക്കുവാനുള്ളവനാണെന്ന്. മനുഷ്യന്റെ സ്വാർത്ഥതയാണ് ശാപം. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ ശപിക്കുന്നു. ഈ ക്രൂരത പ്രകൃതിയെ പോലും വേദനിപ്പിക്കുന്നെങ്കിൽ എന്തിനു ഇത്രം ക്രൂരം.

രണ്ടു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം പൗരന്മാരുടെ പരാതിയുണ്ടായതിനാൽ മുനിസിപ്പാലിററി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ആ പഴയ മാടക്കട പരിശോധിച്ചു. അവിടെ ചീഞ്ഞുതുടങ്ങിയ രണ്ടു ശവശരീരങ്ങൾ അവർ കണ്ടെത്തി.

ഒരു പട്ടിയെ കെട്ടിപ്പുണർന്നു കിടക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യക്കുട്ടി?!

ആ ചോദ്യത്തിനു മുൻപിൽ അവർ നിർവ്വികാരം മിഴിച്ചു നിന്നു...........

★

ആഹാരത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ അദ്ധ്വാനമാണ് എന്നും സാമൂഹ്യസേവനത്തിന്റെ സമുന്നത രൂപം

—ഗാന്ധിജി

• • • • • •

ബുദ്ധിമാന്മാരെ നോക്കി കൊഞ്ഞനംകുത്തുക വിഢ്ഢികളുടെ അവകാശമാണ്

—ഷ്യൂയമൊ

സൈനാ സ്റ്റുഡിയോ

കറവിലങ്ങാട്

★

എല്ലാവിധ ഫോട്ടോകൾക്കും

സിനി മേയ്ക്കപ്പ് സ്റ്റിൽ

എൻലാർജ്മെൻറുകൾക്കും

Prop:

മേരിദാസൻ

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഓർമ്മക്ക്!

പുതിയ ഫാഷനിലുള്ള ഷർട്ടുകൾ, സ്ലാക്കുകൾ, പാൻറ്സ്, ബ്ലൗസുകൾ, സ്കേർട്ടുകൾ മുതലായവ വളരെ അന്തസായ രീതിയിൽ തയ്ച്ചു കിട്ടുന്നതിനും, ഡ്രൈക്ലീനിംഗിനും സമീപിക്കുക

↙

ദി വെയർവെൽ ഡ്രസ്സസ്സ്

പള്ളിക്കവല

കറവിലങ്ങാട്

K. J. Thomas

...ഷ്യക്കാരായിരുന്നു. 1961 ഏപ്രിൽ 12-ന യൂറിഗഗാറിൻ എന്ന ദേഹമാണ് ഇങ്ങനെ ആദ്യമായി ശൂന്യാകാശത്തിൽ അയക്കപ്പെട്ടത്. ഇതിനുശേഷം പ്രസിഡന്റ് കെന്നഡി വൈറ്റ്ഹൗസിൽ ബാഹ്യാകാശശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ഒരു യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: "റഷ്യയോടൊപ്പമെത്താൻ എന്തു മാർഗ്ഗമെന്ന് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞുതരുമോ? ഇതിനെക്കാൾ പ്രധാനമായി മറ്റൊന്നുമില്ല" ഇതവരിൽ ഉണർവുണ്ടാക്കി.

യൂറിഗഗാറിൻ ശൂന്യാകാശയാത്ര നടത്തി മൂന്നാഴ്ചകഴിഞ്ഞതാണ് അമേരിക്കയുടെ ഒന്നാം—അലൻ ഷെപ്പേർഡ്—ബഹിരാകാശ യാത്ര നടത്തിയത്. ഗഗാറിൻ ഭൂമിയെ ഒരു തവണ വലംവച്ചുകൊണ്ട് ഒരു മണിക്കൂറും നാല്പത്തെട്ടു മിനിറ്റും യാത്ര ചെയ്തപ്പോൾ ഷെപ്പേർഡിന് വെറും പതിനഞ്ച് മിനിറ്റ് ബഹിരാകാശത്തിൽ ചെലവഴിക്കാനെ കഴിഞ്ഞുള്ളു. എന്നിട്ടും പ്രസിഡന്റ് കെന്നഡി ചെയ്ത ഒരു പ്രഖ്യാപനത്തിൽ അമേരിക്ക ഈ ദശകത്തിൽ തന്നെ ഒരു മനുഷ്യനെ ചന്ദ്രനിലെത്തിച്ച് തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുമെന്ന് ഉറപ്പുപറഞ്ഞു. ഇതിനുശേഷം ജിൽ ഗ്രിസ്സോം, ജോൺ ഗ്ലെൻ, തുടങ്ങിയ അമേരിക്കക്കാർ ബഹിരാകാശയാത്ര നടത്തി.

അമേരിക്കയുടെ അടുത്ത പരിപാടി "പ്രോജക്ട് മെർക്യുറി" എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെട്ടത്. മെർക്യുറി പരിപാടിയനുസരിച്ച് 1963 മെയ് മാസത്തിനകം മൂന്ന് അമേരിക്കക്കാർ ഒരു ബഹിരാകാശ യാത്ര നടത്തി. അടുത്തത് രണ്ടുപേർ ചേർന്നുള്ള യാത്രയായിരുന്നു. 1965 മാർച്ചിൽ വെർജിൽ ഗ്രിസ്സോമും, ജോൺ യങ്ങും കൂടിയാണ് "ജെമിനി 3" ൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ പരിപാടിക്ക് തുടക്കമിട്ടത്. ജെമിനി പരിപാടിയനുസരിച്ച് അമേരിക്ക തുടർച്ചയായ 10 യാത്രകൾ നടത്തി. ഇതിനിടയിൽ 1965 ജൂണിൽ എഡ്വേർഡ് വൈറ്റ് ബാഹ്യാകാശത്ത് ഇറങ്ങി നടന്നു; ഇത് ലിയനോവ് എന്ന റഷ്യാക്കാരൻ ബഹിരാകാശത്ത് നടന്ന് മൂന്നു മാസം കഴിഞ്ഞായിരുന്നു.

ഇതിനിടയിൽ റഷ്യ പല നേട്ടങ്ങളും അമേരിക്കയ്ക്കു മുമ്പുതന്നെ കൈവരിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നത്. അതിനുദാഹരണമാണല്ലോ മുകളിൽ കണ്ടത്. 1963-ലാണ് വാലന്റീനാ തെരഷ്കോവ എന്ന റഷ്യക്കാരി പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം ബഹിരാകാശത്തിൽ പോയി മടങ്ങി വന്നത്. ഇന്നുവരെ ഒരമേരിക്കൻ വനിതയും ബഹിരാകാശം സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ല.

"ജെമിനി" പരിപാടിക്കു ശേഷം പെട്ടെന്ന് അമേരിക്ക നിർണ്ണായകമായ ഒരു കുതിച്ചുചാട്ടമാണ് നടത്തിയത്. അമേരിക്കയുടെ ബോർമാനും ലോവലും ഏറ്റവും അധികംസമയം—330 മണിക്കൂർ—ബാഹ്യാകാശത്തിൽ ചെലവഴിച്ചുകൊണ്ട് 1965 ഡിസംബറിൽ ഒരു റിക്കാർഡു സൃഷ്ടിച്ചു. ബഹിരാകാശത്തുവച്ച് രണ്ടു വാഹനങ്ങൾ തമ്മിൽ സന്ധിപ്പിക്കുന്നതിലും അമേരിക്കയാണ് ആദ്യമായി വിജയം നേടിയത്. ചന്ദ്രയാത്രയ്ക്കാവശ്യമായ പ്രാരംഭ പരീക്ഷണങ്ങൾ 1966 നവംബറിൽ ജെമിനി പരിപാടി പൂർത്തിയായതോടെ കഴിഞ്ഞു.

അടുത്തതായി മനുഷ്യനെ ചന്ദ്രനിലേയ്ക്കയക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ അമേരിക്ക ആരംഭിച്ചു. "അപ്പോളോ പരിപാടി ഈ ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു ആ

For your requirements in

LABORATORY EQUIPMENTS, CHEMICALS,
MAPS, CHARTS, GLOBES,
LIBRARY BOOKS, SPORTS GOODS
for
COLLEGES

Please contact:

VIDYARTHI MITHRAM

H. O. Baker Road, Kottayam

Branches: **Main Road, Trivandrum,**
K. K. ,, Kottayam,
Cannannoore Road, Calicut

PHONE: Kottayam { Depot: 2313, Labo: 2316
Res: 2616, & 3313

Grams: **Vidyarthi**

ലഭിച്ചത്. ഇതിൽപിന്നെയുണ്ടായ റോക്കററു പരീക്ഷണങ്ങളും പലതും പരാജയത്തിൽ കലാശിച്ചു. വിജയത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി അപ്പോളോ പ്രവത്തകർ പരിശ്രമം തുടർന്നു. 1966 ആകുമ്പോഴേക്കും അപ്പോളോ പരിപാടിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നാലു ലക്ഷംപേർ 120 സർവ്വകലാശാലകളിലും ലാബറട്ടറികളിലുമായി പ്രവത്തനംഗങ്ങളായിരുന്നു. 20,000 വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളും അപ്പോളോ നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. സർവ്വകലാശാലാ ലാബറട്ടറികളിൽ ഗവേഷണങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും നിരന്തരമായി നടന്നുവന്നു.

1967 ജനുവരിയിൽ 'അപ്പോളോ'യുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പരീക്ഷണത്തിൽ—കേപ്പ് കെന്നഡിയിൽവച്ച് റിഹേഴ്സൽ നടക്കുമ്പോൾ—വെർജിൽ ഗ്രിസ്സോം, എഡ്വേർഡ് വൈററ്, റോജർ ഷാഫി എന്നിവർ പേടകത്തിന് തീ പിടിച്ച് വെന്തുമരിച്ചു. ഈ പരാജയംമൂലം കാര്യങ്ങളെല്ലാം കുഴപ്പത്തിലായി. പ്രവത്തനം സ്തംഭിച്ചു. തുടർന്ന് ഗവണ്മെൻറിനെതിരായി കുററാരോപണങ്ങളുണ്ടായി. എന്നാൽ, ഇവയെല്ലാം "ഉഗ്രശാപം ഉപകാരം" എന്നതുപോലെയായി. കാരണം അവ അടുത്ത പരിപാടികൾ കുററമററതാക്കാൻ സഹായിച്ചു.

1967 ഫെബ്രുവരിയിൽ നടക്കേണ്ടിയിരുന്ന "അപ്പോളോ—1" ന്റെ യാത്ര അങ്ങനെ മുടങ്ങി. പിന്നീട് 20 മാസങ്ങൾക്കുശേഷം വാൾട്ടർ ഷീറാ, ഡോൺ ഈസൽ, വാൾട്ടർ കന്നിംഗാം എന്നിവർ ആദ്യത്തെ അപ്പോളോപേടകത്തിൽ (ഇതിന്റെ പേർ "അപ്പോളോ—7" എന്നായിരുന്നു) 260 മണിക്കൂർ ബഹിരാകാശയാത്ര നടത്തി. ഈ 20 മാസത്തിനിടയിൽ അമേരിക്കൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അതിശക്തിയുള്ള ഒരു റോക്കററിന് ജന്മം നൽകി. "സാറ്റേൺ-5" എന്ന പേരായ ഈ റോക്കററ് 1968 ഡിസംബറിൽ ഫ്രാങ്ക് ബോർമനെയും, വില്യം ആൻഡേഴ്സിനെയും, ജയിംസ് ലോവലിനെയും വഹിച്ച "അപ്പോളോ-8" നെ ചന്ദ്രഗോളത്തിന്റെ 70 നാഴിക അടുത്തുവരെ കൊണ്ടെത്തിച്ചു. "അപ്പോളോ-8 ചന്ദ്രനെ പത്തുതവണ വലംവച്ച് സുരക്ഷിതമായി തിരിച്ചെത്തി. അങ്ങനെ മനുഷ്യൻ ആദ്യമായി തന്റെ ഗോളത്തിന്റെ പരിധി വിട്ട് പുറത്തുപോയി മറെറാരു ഗോളത്തിന് വളരെ അടുത്തുചെന്ന ശേഷം തിരിച്ചെത്തി.

മനുഷ്യനെ ചന്ദ്രനിലിറക്കുന്നതിനുള്ള ല്യൂനാർ മോഡ്യൂൾ (ചാന്ദ്രവാഹനം) പരീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു 1969 മാർച്ചിൽ ഭൂമിയുടെ ഭ്രമണപഥത്തിൽമാത്രം ചുററിസഞ്ചരിച്ച "അപ്പോളോ-9" ന്റെ ലക്ഷ്യം. ഇതിലെ യാത്രക്കാർ ജയിംസ് മാക്ഡിവിററ്, ഡേവിഡ് സ്കോർട്ട്, റസ്സൽഷ്വെയിക്കാർ എന്നിവരായിരുന്നു.

ഇനി മനുഷ്യനെ ചന്ദ്രനിലെത്തിക്കാൻ അധികനാൾ കാത്തിരിക്കേണ്ടതില്ല എന്ന വസ്തുത 1969 മെയ്യിൽ നടന്ന "അപ്പോളോ-10" ന്റെ യാത്രയോടുകൂടി വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടു. കമാൻഡ് മോഡ്യൂളിൽ (മാതൃവാഹനത്തിൽ) ഇരുന്നുകൊണ്ട് ജോൺ യംഗ് ചന്ദ്രനെ 70 നാഴിക അകലെക്കൂടി പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു. ഈ സമയത്ത് തോമസ് സ്റ്റാഫോർഡും, യൂജിൻ സെർണാനും ല്യൂനാർ മോഡ്യൂളിൽ കയറി കമാൻഡ് മോഡ്യൂളുമായുള്ള ബന്ധം വേർപെടുത്തി ചന്ദ്രന്റെ ഒൻപതു നാഴിക അടുത്തുവരെ എത്തി.

ഉം ഗ്രൗണ്ട് എൻജിനീയർമാർ വെളുത്തതിരുന്നു. 363 അടി പൊക്കമുള്ള സാറ്റേൺ റോക്കററിൽ അവസാന പരിശോധനകൾ നടത്തി. ഇതിന്റെ ഉച്ചിയിലാണ് ബാഹ്യാകാശപേടകം ഘടിപ്പിച്ചിരുന്നത്.

വിക്ഷേപണത്തിനുശേഷം 9-46 ന് റോക്കററിന്റെ മൂന്നാംഘട്ടം കത്തി. റോക്കററിന്റെ വേഗത മണിക്കൂറിൽ 17400 മൈലിൽനിന്ന് 24200 മൈൽ ആകുകയും ഭൂമിയുടെ ഭ്രമണ പഥത്തിൽനിന്ന് 2,30,000 മൈലകലെയുള്ള ചന്ദ്രനിലേക്ക് കുതിക്കുകയും ചെയ്തു. ജൂലൈ 17 നും 18 നും ചന്ദ്രനിലേക്കുള്ള യാത്ര തുടർന്നു. ജൂലൈ 19 ന് ശനിയാഴ്ചരാത്രി 10-56 ന് അപ്പോളോ ചന്ദ്രന്റെ ഭ്രമണപഥത്തിലെത്തി. ജൂലൈ 20-ന് വെളുപ്പിന് 4-44ന് ആൾഡ്രിൻ മാതൃവാഹനത്തിലുള്ള കതക് തുറന്ന് ചാന്ദ്രവാഹനത്തിൽ കയറി; 6-51 ന് അദ്ദേഹം മാതൃവാഹനത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി. വൈകിട്ട് 6-27ന് ആൾഡ്രിൻ വീണ്ടും ചാന്ദ്രവാഹനത്തിൽ കടന്നു. 6-52 ന് ആംസ്ട്രോംഗും ചാന്ദ്രവാഹനത്തിലെത്തി. രാത്രി 11.30 ന് ചാന്ദ്രവാഹനം മാതൃവാഹനത്തിൽനിന്ന് വേർപെട്ട് ചന്ദ്രനിലേക്ക് പ്രയാണമാരംഭിച്ചു.

തിങ്കളാഴ്ച തിങ്കളിൽ

ജൂലൈ 21 ന് തിങ്കളാഴ്ച വെളുപ്പിന് 1-47 ന് ഈഗിൾ എന്ന ചാന്ദ്രവാഹനം ചന്ദ്രനിൽ ഇറങ്ങി. നാലു മണിക്കൂർ നേരത്തെ പരിപാടി ആരംഭിക്കാൻ ഹൂസ്റ്റണിലെ നിയന്ത്രണകേന്ദ്രം ആംസ്ട്രോംഗിനും, ആൾഡ്രിനും അനുമതി നൽകി. അതുകൊണ്ട് 11 മണിക്കുശേഷം ആരംഭിക്കേണ്ട പരിപാടി നേരത്തെ തുടങ്ങി.

രാവിലെ 8.40 ന് ചാന്ദ്രവാഹനത്തിന്റെ കിളിവാതിൽ തുറന്ന് ആംസ്ട്രോംഗ് സാവധാനത്തിൽ ചന്ദ്രോപരിതലത്തിലേക്കിറങ്ങി; അധികം താമസിയാതെ ആൾഡ്രിനും. കിളിവാതിൽ തുറന്ന് 17 മിനിററുകൾക്കു ശേഷമാണ് ആംസ്ട്രോംഗ് ചന്ദ്രനിൽ കാലുകുത്തിയത്. "ഇത് മനുഷ്യന്റെ ഒരു ചെറിയ ചുവടുവയ്പാണ്; എന്നാൽ മാനവരാശിയെ സംബന്ധിച്ച് മഹത്തായ ഒരു കുതിച്ചുചാട്ടം". ചന്ദ്രോപരിതലത്തിൽ തന്റെ ഇടതുകാൽ കുത്തിയിറങ്ങിയ ആംസ്ട്രോംഗ് പറഞ്ഞതാണിത്. ഇതേയവസരത്തിൽ ല്യൂനാർ മോഡ്യൂളിന്റെ തിരിച്ചുവരവും കാത്ത് കോളിൻസ് മാതൃവാഹനത്തെ ചന്ദ്രന്റെ ഭ്രമണപഥത്തിൽ കൂടി നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അങ്ങനെ 12 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പാരംഭിച്ച മഹായത്നത്തിന്റെ വിജയം കുറിച്ചുകൊണ്ട് ആംസ്ട്രോംഗ് ചന്ദ്രനിൽ കാലുകുത്തി. രണ്ടു മണിക്കൂർ അമ്പത്തഞ്ച് മിനിററ് ആംസ്ട്രോംഗ് ചന്ദ്രനിൽ നടന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ സഹയാത്രികനായ ആൾഡ്രിന്റെ സഹായത്തോടെ നിർദ്ദിഷ്ട പരീക്ഷണങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ നിർവ്വഹിച്ചു.

ഭൂമിയിലേക്ക്

ചാന്ദ്രവാഹനം 21 ന് തിങ്കളാഴ്ച രാത്രി 11.21 ന് മാതൃവാഹനത്തിൽ ചേരാൻ വേണ്ടി ചന്ദ്രോപരിതലത്തിൽ നിന്നുയർന്നു. ചൊവ്വാഴ്ച വെളുപ്പിന് 2.4ന്

അപ്പോളോ—11

"അപ്പോളോ–11" എന്ന പേടകമാണ് മനുഷ്യനെ ആദ്യമായി ചന്ദ്രനിലെത്തിച്ചത്. ചന്ദ്രനിലെ പ്രശാന്തമേഖലയിലാണ് മനുഷ്യൻ ഇറങ്ങിയത്. നെയിൽ ആംസ്ട്രോംഗ്, മൈക്കിൾ കൊളിൻസ്, എഡ്വിൻ ആൽഡ്രിൻ എന്നിവരായിരുന്നു ധീരസാഹസികരും ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചവരുമായ ആ ചന്ദ്രയാത്രികർ. നെയിൽ ആംസ്ട്രോംഗും, ആൽഡ്രിനും മാത്രമേ ചന്ദ്രനിൽ നടന്നുള്ളൂ. കൊളിൻസ് ഈ സമയം മാതൃവാഹനത്തെ നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചന്ദ്രനിൽ മനുഷ്യനിറങ്ങുന്നത് കാണുവാൻ ആ ഭാഗ്യവാനു കഴിഞ്ഞില്ല.

ആംസ്ട്രോംഗ് ചന്ദ്രനിൽ വച്ച ഓരോ ചുവടും വളരെയധികം വിലയുള്ളതായിരുന്നു. മനുഷ്യനെ ചന്ദ്രനിലിറക്കുന്നതിന് ഇതിനകം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ചിലവ് കണക്കാക്കുമ്പോൾ ആംസ്ട്രോംഗ് ചന്ദ്രനിൽ നടന്ന ഓരോ മിനിററിനും ഏകദേശം 1500 ലക്ഷം ഡോളർ (11250 ലക്ഷം രൂപാ) ചെലവായിട്ടുണ്ടെന്ന് അമേരിക്കൻ സ്പേസ് ഏജൻസി പ്രസ്താവിച്ചു. അങ്ങനെ 175 മിനിററാണ് അദ്ദേഹം ചന്ദ്രനിൽ നടന്നത്. ലോകത്തിലേറ്റവും വിലയേറിയ വേഷമാണ് നെയ്ൽ ആംസ്ട്രോംഗും, എഡ്വിൻ ആൽഡ്രിനും ധരിച്ചിരുന്നത്. വർഷങ്ങളിലെ ഗവേഷണങ്ങളുടെയും പരീക്ഷണങ്ങളുടെയും ഫലമായി നിർമ്മിച്ചെടുത്ത ആ കുപ്പായങ്ങളിലൊന്നിന് 15 ലക്ഷം രൂപാ വിലയുണ്ട്. മനുഷ്യനെ ചന്ദ്രനിലിറക്കുന്നതിന് അമേരിക്കയ്ക്ക് ഉദ്ദേശം 2600–ഓളം കോടി ഡോളർ ചെലവുണ്ട്.

അപ്പോളോ–11 ന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിന് ചെലവഴിക്കപ്പെട്ട ഓരോ ഡോളറിനും മൂന്നു ഡോളർ അവ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നതിന് ചെലവഴിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അപ്പോളോ വാഹനം യാത്ര പുറപ്പെടുന്നതിനുമുൻപ് നാലു മാസക്കാലം പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ പരിശോധനാ റിപ്പോർട്ട് 25,000 പേജുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോളോയ്ക്ക് 150 ലക്ഷത്തിലേറെ ഘടകങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിൽനിന്നും അതെത്ര സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കപ്പെടുകയും കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നുവെന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. അപ്പോളോയുടെ യാത്രയെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് ഹൂസ്റ്റണിലെ നിയന്ത്രണകേന്ദ്രമായിരുന്നു. മനുഷ്യമനസ്സുകളേക്കാളേറെ കംപ്യൂട്ടറുകളും മററു യന്ത്രസംവിധാനങ്ങളുമാണ് ഇവിടെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. എവിടെയെങ്കിലും ഒരു ചെറിയ പിശകു പററിയാൽ........! അപ്പോളോയുടെ നിർമ്മാണംമുതൽ വിക്ഷേപണംവരെയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മൂന്നര ലക്ഷത്തിൽപരം വിദഗ്ദ്ധന്മാർ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ചന്ദ്രനിലേക്ക്

നെയ്ൽ ആംസ്ട്രോംഗ്, മൈക്കിൾ കൊളിൻസ്, എഡ്വിൻആൽഡ്രിൻ ഇവരെയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് അമേരിക്കയുടെ "അപ്പോളോ–11" പേടകം 1969 ജൂലൈ 16 ന് വൈകുന്നേരം 7 ന് ഭൂമിയിൽ നിന്ന് ഒരു ഭയങ്കര ശബ്ദത്തോടെ ചന്ദ്രനിലേയ്ക്ക് പ്രയാണമാരംഭിച്ചു. ഇതു കാണുന്നതിന് 10 ലക്ഷത്തിൽപരം ആളുകൾ കേപ് കെന്നഡിയിൽ തടിച്ചുകൂടിയിരുന്നു. ഇതിന് മുൻപ് ആയിരത്തോ

ചാന്ദ്രവാഹനം മാതൃവാഹനവുമായി സന്ധിച്ചു. 6–51ന് ചാന്ദ്രവാഹനം മാതൃവാഹനത്തിൽ നിന്ന് വേർപെടുത്തുകയും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. രാത്രി 10-23ന് മാതൃവാഹനം അതിന്റെ പ്രധാന എഞ്ചിൻ കത്തിച്ച് ചന്ദ്രന്റെ ആകർഷണവലയത്തിൽ നിന്ന് പുറത്തു കടന്ന് ഭൂമിയിലേക്ക് യാത്രയാരംഭിച്ചു. ധീരസാഹസിക ചാന്ദ്ര സഞ്ചാരികളായ നെയ്ൽ ആംസ്ട്രോംഗും എഡ്വിൻ ആൽഡ്രിനും മൈക്കിൾ കോളിൻസും ജൂലൈ 24ന് വ്യാഴാഴ്ച രാത്രി 10–19ന് നിരപായം ഭൂമിയിൽ തിരിച്ചെത്തി.

ചന്ദ്രനിൽ അവർ പല യന്ത്രസംവിധാനങ്ങളും ഒരു ലോഹഫലകവും സ്ഥാപിച്ചു. അവർ ചന്ദ്രനിലേക്ക് പല രാജ്യങ്ങളുടെ പതാകകളും (അതിൽ ഇൻഡ്യയുടെ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു) കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. അവിടെ സ്ഥാപിച്ച ലോഹഫലകത്തിൽ ഇങ്ങനെ ആലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. "ഇവിടെ ഭൂമിയിൽ നിന്നുള്ള ആദ്യത്തെ മനുഷ്യൻ ചന്ദ്രനിൽ കാലുകുത്തി. ജൂലൈ 1969 എ. ഡി."

'അപ്പോളോ – 11' ന്റെ ഐതിഹാസിക വിജയം മഹത്തായ ഒരു നേട്ടമായിരുന്നു. മനുഷ്യരാശിക്ക് ഇന്നോളം ബാഹ്യാകാശസംബന്ധമായി നേടാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽവച്ചേററവും വലിയ വിജയമാണിതു്. ഇതു് പരാജയത്തിൽനിന്ന് പാഠംപഠിച്ചുകൊണ്ടു് നിറവേററപ്പെട്ട ഒരു ശാസ്ത്രീയദൗത്യത്തിന്റെ വീരകഥയാണ്.

അനേകായിരം ആളുകളുടെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുന്ന വൈദ്യശാസ്ത്രപരമായ പുരോഗതി കൈവരുത്തുവാനും മെച്ചപ്പെട്ട ബഹുശതം ഉൽപ്പന്നങ്ങളും ഉൽപ്പാദന പ്രക്രിയകളും കണ്ടുപിടിക്കാനും ഇതുവരെയുള്ള ശൂന്യാകാശ പരിപാടിസഹായിച്ചു. ഒരു പക്ഷേ സാമ്പത്തിക നേട്ടത്തേക്കാറം മന:ശാസ്ത്രപരമായ നേട്ടങ്ങൾക്കായിരിക്കും പ്രാധാന്യം.

'അപ്പോളോ–11' ലെ യാത്രികർ ചന്ദ്രനിൽ സ്ഥാപിച്ച ഉപകരണങ്ങളും അവർ ചന്ദ്രനിൽ നിന്നുകൊണ്ടുവന്ന പാറയും മണ്ണുമെല്ലാം ശാസ്ത്രീയമായ പരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ വിലപ്പെട്ട വിവരങ്ങൾ ലോകത്തിനു നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ നൂറിൽപ്പരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ജൂൾസ്‌വേർണി പ്രവചിച്ചതു് നിറവേററപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജൂൾസ്‌വേർണിയുടെ സ്വപ്നം സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സജീവമാക്കപ്പെട്ട പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ് മനുഷ്യൻ.

—എമേഴ്സൺ

EXCURSIONS

to ..... Ootty...... Mysore... Bangalore...... Malampuzha......

Photoes Ly :—Joseph P. J. and Augustine P.

FANCY DRESS COMPETITIONS

"മധുരം വക്കൽ"

PRIZE WINNERS

Mr. D. M. C.

A Couple

തന്നിലേററവും പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു സ്നേഹിതനെ ലഭിച്ചതു് അന്നാണു്. ജോണി! ആ സൗഹൃദബന്ധം ദിവസംതോറും ദൃഢതരമാവുകയായിരുന്നു. കോളജിൽ നിന്നും പുറത്തിറങ്ങിയാൽ ബീച്ചിലും മററുമായി വളരെയധികം സമയം ചെലവഴിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഫലിതങ്ങളും കൊണ്ടും പൊട്ടിച്ചിരികൊണ്ടും ഉല്ലാസപ്രദമായിരുന്ന ആ സുന്ദര കാലഘട്ടം! ലിസിയെ കാണുന്നതിനു് അവസരമുണ്ടായതു് ഏററവും യാദൃച്ഛികമായിട്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം കടൽപ്പുറത്തുവച്ചു ജോണി എന്നോടു പറഞ്ഞു.

“നിന്നോട ഞാൻ എത്ര നാളായി വീട്ടിലേക്കൊന്നു വരുവാൻ പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയിട്ടു്? ഇന്നു നിന്നെ കൂടാതെ ഞാൻ പോവില്ല. ഞാൻ എന്റെ അമ്മച്ചിയോടു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് ഇന്നു നിന്നെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടേ വരികയുള്ളുവെന്നു് ഇന്നെങ്കിലും വരാതെ പററുകയില്ല.”

“ജോണി ഇങ്ങനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചാലോ? ഇനിയും ധാരാളം സമയമുണ്ടല്ലോ. എന്നു വേണമെങ്കിലും വരാമല്ലോ.” ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

“ഈ വിരട്ടൊന്നും ഇനിയെന്റെയടുത്തു നടപ്പില്ല. ഇന്നു ഞാൻ നിന്നെയുംകൊണ്ടേ പോവുകയുള്ളു.”

അങ്ങനെ അവസാനം ആ സ്നേഹിതന്റെ മുൻപിൽ വഴങ്ങാതെയിരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നേരെ ജോണിയുടെ വീട്ടിലേക്കു പോയി എല്ലാവരേയും പരിചയപ്പെട്ടു. ജോണിയുടെ മാതാവിനു് എന്നെ വളരെ ഇഷ്ടമായി. പിന്നീടാണു് ലിസിയെ കണ്ടതു്.

“ഇതാണെന്റെ അനുജത്തി ലിസി. നാണം കുണുങ്ങിയാണു്. S. S. L. C. ക്കു റാങ്കു കിട്ടുമെന്നു പൂർണ്ണ വിശ്വാസമുണ്ടു്.” ജോണി പറഞ്ഞു.

“പോ ചേട്ടാ കളിയാക്കാതെ” എന്നു മൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൾ മുറിയിലേക്കു് ഓടിപ്പോയി.

ആ സന്ദർശനം കഴിഞ്ഞു. വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. ഉറങ്ങാൻ കിടന്നപ്പോൾ ജോണിയുടെ കുടുംബത്തെപ്പററിയുള്ള ഓർമ്മകൾ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നു. ജോണി, സ്നേഹനിധിയായ മാതാവു്, ലിസി. കൂടുതൽ പ്രകാശമാനമായി മനസ്സിൽ നിന്നിരുന്നതു് ലിസിയുടെ ചിത്രമായിരുന്നു. അതു മനസ്സിൽ നിന്നും മായ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്തോറും കൂടുതൽ കൂടുതൽ തെളിഞ്ഞുവരികയായിരുന്നു. കസ്തൂരി നിറഞ്ഞ ആ കണ്ണുകൾ മനസ്സിൽ വീണ്ടും തങ്ങിനിന്നു. മനസ്സു് വീണ്ടും അസ്വസ്ഥമായി അവളെ വീണ്ടും കാണുവാനുള്ള ആഗ്രഹം മനസ്സിലുണ്ടായി.

പിറേറ ദിവസവും ജോണി വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. പോകുന്നതിനു് യാതൊരു തടസ്സവും പറഞ്ഞില്ല. മനസ്സു് സന്തോഷം കൊണ്ടു വീർപ്പുമുട്ടുകയായിരുന്നു. അന്നും ലിസിയെ കണ്ടു. പ്രത്യേകമായി കൂടുതലൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല. അവൾ നിഷ്ക്കളങ്കമായി പുഞ്ചിരിക്കുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു ഭാവഭേദവും അവളുടെ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ദിവസങ്ങളും ആഴ്ചകളും കടന്നുപോയി. ആ സന്ദർശനം തുടർന്നുപോന്നു. ലിസിയെ കാണാതിരിക്കുന്ന ദിവസങ്ങൾ ശൂന്യങ്ങളായി തോന്നി. എങ്കിലും ഇതുവരെ അവളെ ഒററയ്ക്കൊന്നു കണ്ടു് സംസാരിക്കുവാനുള്ള അവസരം ലഭിച്ചില്ലല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ കുണ്ഠിതം തോന്നി.

പാടാത്ത പാട്ട്

Mary Varghese
I P. D. C.

എന്തിനെപ്പററിയോ പാടുവാനെൻ വീണ-
ത്തന്ത്രികം ഹന്ത! മൂകകയാണു ഞാൻ.
രാവാണു; പൂപോലെ വീഴും നിലാവിൻെറ
ലാവണ്യ രംഗമായൂഴി ശോഭിക്കവെ,
ആദ്യമായ് പൂവിട്ടൊരെൻ കൊച്ചുമല്ലിതൻ
കണ്ണിൽ കിനാക്കളൊരായിരം മിന്നവെ,
എൻമുടിച്ചാർത്തിന്നിഴകളോരോന്നവ-
ന്നോമനിച്ചീറനാം തെന്നലെത്തീടവെ,
എത്തുവാനാവാത്ത ദൂരത്തിലങ്ങൊരു
നക്ഷത്ര ബാല ചിരിച്ചു നിന്നീടവെ,
എന്തിനെപ്പററിയോ പാടുവാൻ മൂക-
മെന്നന്തരാത്മാവു പിടഞ്ഞുണർന്നീടവേ,
മിണ്ടാതെ താനെ കനിഞ്ഞിരുന്നെൻെറയീ
തന്ത്രികളെല്ലാം മൂകകയാണു ഞാൻ.

x x x x

പാടുവാൻവെമ്പി ഞാൻ നോററൊരാ ഗാനമീ-
വാടിയിൽ പൂകിളി യൊക്കെയും പാടവേ,
അപ്പാട്ടിൽ വാരി നിറയ്ക്കുവാൻ ഞാൻ കാത്ത
മുഗ്ദ്ധസുഗന്ധമീപ്പൂക്കളിൽ നിൽക്കവേ,
അപ്പാട്ടിലൂറുമെന്നാത്മവെളിച്ചമീ
കൊച്ചുപുല്ലിൻെറ നെറുകയിൽ മിന്നവേ,
ഇല്ലെനിക്കൊന്നുമില്ലെന്നറിഞ്ഞീടിലു-
മുള്ളം കൃതജ്ഞതാ പൂർണ്ണമായ് തീരവേ,
താനെ വിശുദ്ധമീ രംഗത്തിൽ നിൽക്കയാം
ഞാനെൻെറ പാടാത്ത പാട്ടുമായിപ്പൊഴും

ചെറുകഥ

അന്ത്യോപഹാരം

Unnikrishna Sharma T. N.
II P. D. C.

ശ്മശാനത്തെരിയിലേയ്ക്കു കടക്കുമ്പോഴും കാലുകൾ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന ദുഃഖഭാരം അമർത്താൻ കഴിവതും ശ്രമിച്ചു കൊണ്ട് ജോണിയുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി. അനന്തതയിൽ കണ്ണും നട്ട് നിശ്ചലനായി നിൽക്കുന്ന ആ സ്നേഹിതന്റെ കൈകൾ പിടിച്ചുകൊണ്ട് വീണ്ടും മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ലിസിയുടെ ശവക്കല്ലറയുടെ സമീപത്തിലെത്തിയപ്പോൾ എനിയ്ക്ക് ദുഃഖം അടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവിടെ മുട്ടുകുത്തി. ലിസിയുടെ മൃതശരീരം അടക്കം ചെയ്ത കല്ലറയിൽ എന്റെ കണ്ണുനീർക്കണങ്ങളെ കൊണ്ട് ഞാൻ റീത്തു സമർപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ അവളുടെ ആത്മാവ് പുളകം കൊണ്ടു കാണണം.

"സഹോദരി!, നിനക്കു ഞാൻ നിത്യശാന്തി നേരുന്നു." മൂകമായ ഭാഷയിൽ മനസ്സിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചു. പഴകി പൂപ്പൽ പിടിച്ച സ്മരണകളെല്ലാം വസ്മൃത കോടിയിൽത്തള്ളി ഒരു പുതിയ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഞാൻ തയ്യാറെടുക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ അടിയുണ്ടായത്. ആ ഓർമ്മകളും പ്രതീക്ഷകളും എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി കരിഞ്ഞു, മണ്ണടിഞ്ഞു പോയിരുന്നു. പക്ഷേ അവ വീണ്ടും പറന്നെത്തുകയാണ്. മനസ്സിന്റെ ശ്മശാനത്തിലേയ്ക്ക്. മറക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും സാധിക്കാത്ത അനുഭൂതികൾ.

വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ആശയും പ്രതീക്ഷയും മനസ്സിൽ കതിരിട്ടുനിന്ന ഒരു കാലഘട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. ജീവിതത്തിനു പക്വതവരാത്ത ആ വിദ്യാഭ്യാസകാലഘട്ടം. അന്യോന്യാകർഷണം കൊണ്ട് പ്രേമം സൃഷ്ടിക്കുന്ന സുഹൃത്തുക്കളെക്കുറിച്ച് അന്നു തനിക്ക് പുച്ഛമായിരുന്നു, പക്ഷേ തനിക്കും ആ അനുഭവം വന്നുചേരുമെന്ന് അന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. കലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മൂന്നാം വർഷത്തിലാണതിന്റെ പ്രഥമാനുഭവമുണ്ടായത്.

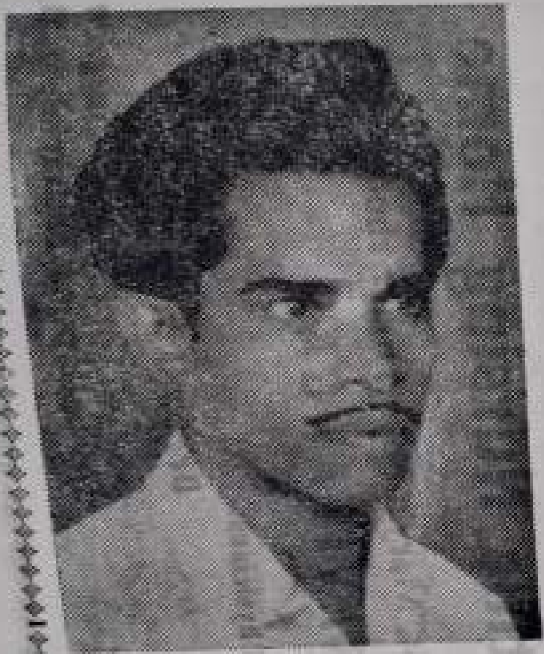

കഥാപ്രസംഗം

കാഥികൻ:

ഏ. ജോ. പാററാനി

കുറവിലങ്ങാട്

പിന്നണിയിൽ:

ഫിഡിലിസ്റ്റ് സിറിൽ ജോസ് & പാർട്ടി

കഥകൾ:

കുരിശും കിരീടവും, ബലിയാടുകൾ, കയ്യഫാസ്, അടർക്കളം, വിശുദ്ധ മറിയ,
രക്തതിലകം, പാപവും പ്രായശ്ചിത്തവും Etc.

ഞാൻ അവളെ സ്നേഹിയ്ക്കുന്നു എന്ന വസ്തുത അവളെ അറിയിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം അനുദിനം വർദ്ധിച്ചു വന്നു. അങ്ങനെ ഇരിയ്ക്കയാണ് അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ അവസരമുണ്ടായത്. ഒരു ദിവസം ജോണി ക്ലാസ്സിൽ വന്നില്ല. അതിനാൽ അതിന്റെ കാരണമറിയുകയും ചെയ്യാം അവളെ കാണുകയും ചെയ്യാം ഒരു വെടിയ്ക്ക് രണ്ടു പക്ഷി എന്ന മട്ടിൽ അവന്റെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. വീട്ടുമുററത്തെത്തി. മുൻവശത്തെ വാതിൽമാത്രം തുറന്നിട്ടിട്ടുണ്ട്. മററുള്ളതെല്ലാം അടച്ചിട്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്. മെല്ലെ ഒന്നു ചുമച്ചു. "ആരാണത്"? എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് ലിസി പുറത്തേയ്ക്കു വന്നു. അപ്പോൾ അവൾ കൂടുതൽ സുന്ദരിയായി തോന്നി.

"വരൂ കയറിയിരിയ്ക്കൂ". അവളുടെ മധുരമായ സ്വാഗതത്തെ അനുസരിച്ചു കയറി കസേരയിലിരുന്നു.

"ജോണി എവിടെ"? ഞാൻ അന്വേഷിച്ചു.

"ജോണിച്ചായൻ ഇവിടില്ല."

"എവിടെപ്പോയി"?

"ഇളയമ്മയ്ക്കു സുഖമില്ലെന്നറിഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഒന്നു കാണുവാൻ അമ്മച്ചിയേം കൂട്ടിപ്പോയതാ. ഇപ്പഴിങ്ങെത്തും."

"അപ്പോൾ ലിസി മാത്രമേ ഇവിടുള്ളോ?"

"അത്രേയുള്ളൂ."

"എന്നാൽ ഞാൻ പോകട്ടെ. ഞാൻ വന്നിരുന്നുവെന്ന് ജോണിയോടു പറയണം. അങ്ങോട്ടുവരാൻ സൗകര്യമുണ്ടെങ്കിൽ വരാനും പറഞ്ഞേക്കൂ. ഞാൻ അടുത്തൊരു ദിവസം വരാം."

മനസ്സായിട്ടല്ലെങ്കിലും ഒരു ഭംഗിവാക്കെന്ന നിലയിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞാൻ പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങാൻ ഭാവിച്ചു. തനിയ്ക്ക് പററിയ അവസരമാണു ലഭിച്ചതെങ്കിലും മററുള്ളവർ കണ്ടാൽ എന്തു പറയുമെന്ന് വിചാരിച്ചാണ് മടങ്ങിപ്പോകാനൊരുങ്ങിയത്. എന്നാൽ പെട്ടെന്നു തന്നെ, "നിൽക്കൂ, കാപ്പികുടിച്ചിട്ടു പോകാം" എന്നു പറഞ്ഞതിനുശേഷം അവളകത്തേയ്ക്കു പോയി. ചുവരിലെ ചിത്രങ്ങൾ നോക്കിയിരുന്നപ്പോൾ എങ്ങനെയാണവളെ കാര്യം ധരിപ്പിയ്ക്കേണ്ടതെന്നുള്ള ചിന്തയായിരുന്നു മനസ്സിൽ. ഒരു പരിഭ്രമം പോലെ. എങ്ങനെയാണു തുടങ്ങേണ്ടതെന്ന് ഒരു പിടിയും കിട്ടുന്നില്ല. അവളുടെ മനോഭാവം എങ്ങനെയിരിയ്ക്കുമെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. പറയാതെ പോയാലൊ എന്നു തോന്നി. പക്ഷേ അതു് നല്ല ഒരവസരം പാഴാക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഇനി ഇങ്ങനെയൊരവസരം കിട്ടിയെന്നുവരില്ല. എന്തായാലും പറയുക തന്നെ എന്നു തീരുമാനിച്ചു. വരുന്നതു വരട്ടെ. അവളുടെ മനോഭാവം അനുകൂലമല്ലെങ്കിലോ? അതോർത്തപ്പോൾ മനസ്സു പതറി.

ഉടൻ തന്നെ അവൾ കാപ്പിയിട്ടുംകൊണ്ടു വന്നു. എന്റെ വീട്ടുകാരെപ്പററിയും മററും പലതും അവൾ ചോദിച്ചു. അതിനുശേഷം നിശബ്ദമായി ചില നിമിഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി. ആ നിശബ്ദതയെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു:

"വളരെ നാളായി ലിസിയോടൊരു കാര്യം പറയണമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ട്."

"എന്താണ് ഇത്ര വലിയ കാര്യം?" അവളുടെ ചോദ്യത്തിൽ കുസൃതി നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു.

"തമാശയല്ല ഞാൻപറയുന്നത്. ഉടൻ തന്നെ എന്റെ ചോദ്യത്തിന് മറുപടിയും കിട്ടണം."

കുറവിലങ്ങാട്ട് മെഡിക്കൽസ്
കുറവിലങ്ങാട്ട്

ഇവിടെ എല്ലാവിധ ഇംഗ്ലീഷ് മരുന്നുകളും,
എറണാകുളം മാധവ ഫാർമസിയുടെ ബാലപീയൂഷം
ഇടങ്ങിയ ആയുർവ്വേദമരുന്നുകളും ലഭിക്കുന്നതാണ്.

കൂടാതെ സ്റ്റെയിററ് ട്രാൻസ്പോർട്ട പാഴ്സൽ ബുക്കിംഗും
ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

പ്രൊപ്രൈററർ,
ജോസഫ് ചാക്കോ (കൊച്ച്)

For All Kinds of Dental and Homoeopathic Treatments,

Visit!

Edathottians Dental Clinic

AND

Homoeopathic Nursing Home

In Front of St. Mary's Boys High School

KURAVILANGAD

Consulting Physicians:

Dr. E. K. Zachariah,
Dental Surgeon

Dr. Leelamma Zachariah D. H. M.

സന്ധ്യകഴിഞ്ഞിട്ടും അവളെ കാണാതിരുന്ന ജോണി ലിസിയെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങി. കുറെ ദൂരം മുൻപോട്ട് പോയപ്പോൾ അവൾ എന്തിനെയോ ഭയപ്പെട്ടെന്നതുപോലെ ഓടിവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അടുത്തേയ്ക്കോടിവന്നു. അവളെയും കൂട്ടി ജോണി വീട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. വഴിയിൽവച്ചു പലതും ചോദിച്ചിട്ടും ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. കരയുക മാത്രമാണു ചെയ്തത്. വീട്ടിലെത്തിയയുടൻ തന്നെ മുറിയിൽക്കയറി കതകടച്ചു. പിറ്റേ ദിവസം എട്ടുമണിയായിട്ടും അവളെഴുന്നേറ്റു കണ്ടില്ല. വിളിച്ചിട്ടു വിളി കേട്ടുമില്ല. വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അവൾ നിശ്ചലയായി നിലത്തു കിടപ്പുണ്ട്. മേശപ്പുറത്ത് ഒരു കടലാസ്സിൽ രണ്ടു വരികൾ മാത്രം എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. "ചേട്ടനും അമ്മച്ചിയും എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ പാപിയാണ്. എന്റെ രക്ഷിതാവാണെന്നു കരുതിയ ആൾ എന്നെ നശിപ്പിച്ചു. ദൈവം അയാളോടു ക്ഷമിക്കട്ടെ." കത്തുവായിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജോണിയ്ക്കെല്ലാം മനസ്സിലായി. പ്രതികാരവാഞ്ഛ അയാളുടെ മനസ്സിൽ തിളച്ചു മറിഞ്ഞു. ആ കിളി കൂടുവിട്ടു പറന്നുപോയി. വിഷം അവളുടെ ജീവനെ അപഹരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ജോണിയുടെ ഓരോ വാക്കും എന്റെ മനസ്സിൽ കാരമുള്ളുകൾ അടിച്ചുകയറ്റുകയായിരുന്നു. അവിശ്വസനീയമായ ഏതോ പ്രേതകഥ കേട്ടിട്ടെന്നപോലെ ഞാൻ ഞെട്ടിത്തെറിച്ചു. എന്റെ മനസ്സിൽ മുഴുവനും മൂടൽമഞ്ഞു വ്യാപിച്ചിരുന്നു. എനിക്കു പരിസരബോധമുണ്ടായപ്പോൾ ഞാൻ ഗദ്ഗദകണ്ഠനായി പറഞ്ഞു. "ജോണീ സംഭവിക്കാനുള്ളതു സംഭവിച്ചു. എനിക്കവളുടെ അന്ത്യവിശ്രമസ്ഥലം ഒന്നു കണ്ടു യാത്ര ചോദിക്കണം. വരൂ, നമുക്കു സെമിത്തേരിയിലേയ്ക്കു പോകാം."

X X X X

"ബാബൂ, എഴുന്നേൽക്കൂ." ജോണിയുടെ വാക്കുകളാണെന്നെ ചിന്തയിൽ നിന്നുണർത്തിയത്. "നമുക്കു പോകാം." അവൻ പറഞ്ഞു. ലിസ്സിയുടെ കുഴിമാടത്തിങ്കൽ ഒരിക്കൽ കൂടി കണ്ണീർ ചൊരിഞ്ഞിട്ട് ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനടന്നു.

പെട്ടെന്നാണ് പിന്നിൽ നിന്ന് ഒരു പൊട്ടിച്ചിരി കേട്ടത്. ഞാൻ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുനോക്കി. സമയം രാത്രിയായിരുന്നു. താടി വളർന്ന് വികൃതനായ ഒരു മലിനവസ്ത്രധാരി. ഉടൻതന്നെ അയാൾ ദീനദീനം വിലപിക്കുവാനാരംഭിച്ചു. അയാൾ ലിസിയുടെ കുഴിമാടത്തിങ്കലേയ്ക്കായിരുന്നുപോയത്. ഞാൻ അത്ഭുതത്തോടെ ജോണിയോടു ചോദിച്ചു. "ആരാണത്?" പല്ലുകടിച്ചുകൊണ്ട് ജോണി പറഞ്ഞു "അതവനാണ് അവൻ!" അപ്പോഴും ആ പൊട്ടിച്ചിരിയും ദീനരോദനവും അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

സമ്മാനങ്ങൾ മിക്കപ്പോഴും നഷ്ടമാണ്.

—ഇറാനിയൻ പഴമൊഴി

"ചോദ്യമെന്തെന്നു കേൾക്കട്ടെ" അവൾ നിഷ്കളങ്കമായി വീണ്ടും ആവശ്യപ്പെട്ടു.

"ഞാൻ ലിസിയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ലിസിക്കിഷ്ടമാണോ എന്നെ?" ഒറ്റ വാചകത്തിൽ കാര്യം പറഞ്ഞു തീർത്തു. തന്റെ മനസ്സിലെ ഭാരം ഒട്ടൊന്നു കുറഞ്ഞതായി തോന്നി. അവളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കുവാൻ ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. അല്പം കഴിഞ്ഞ് മുഖമുയർത്തി നോക്കി. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ അനുകമ്പയാണു നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നത്.

"ക്ഷമിക്കൂ ബാബു, എനിക്കതു സാധ്യമല്ല. ഞാൻ സഹതപിക്കുന്നു. എന്റെ ഹൃദയം ഞാൻ മറ്റൊരാൾക്ക സമർപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനി മറ്റൊന്നു സാധ്യമല്ല. നിങ്ങളെയൊരു സ്നേഹിതനെപ്പോലെയാണു ഞാൻ കരുതുന്നത്. എന്നോട് പരിഭവം തോന്നരുത്."

അവൾ പറഞ്ഞതു മുഴുവൻ കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തല കറങ്ങുന്നതു പോലെ തോന്നി. കസേരയിൽ ചാരി നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു. ഒന്നും ചിന്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അല്പം കഴിഞ്ഞ് കസേരയിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "ക്ഷമിക്കൂ സഹോദരീ. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊരു തടസ്സമാവില്ല. മറ്റൊന്നും വിചാരിക്കരുത്." പെട്ടെന്നുതന്നെ പുറത്തേക്കിറങ്ങിപ്പോയി. ഒന്നുകൂടി തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ.

ആ അടി ഭയങ്കരമായിരുന്നു. അതു സഹിക്കാനുള്ള കഴിവ് തനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇനി അവളെ കാണുകയാണെങ്കിൽ ഹൃദയം തകർന്നുപോകുമെന്നു തോന്നി. കഴിയുന്നതും വേഗം പഠിത്തം പൂർത്തിയാക്കി അവിടെനിന്നും പിരിഞ്ഞുപോരാനുള്ള വ്യഗ്രതയായിരുന്നു പിന്നീടുണ്ടായത്. ജോണിയുടെ വീട്ടിലേക്ക് കഴിയുന്നതും പോകാതിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

അങ്ങനെ മാസങ്ങൾ കടന്നു പോയി. പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു. ആ സ്ഥലത്തു നിന്നും പോരുമ്പോൾ ജോണിയെ വിട്ടുപിരിയേണ്ടിവന്നു. സാധ്വിയായ ആ മാതാവിനെയും ലിസിയെയും വിട്ടുപിരിഞ്ഞപ്പോൾ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പിയിരുന്നു. റെയിൽവേസ്റ്റേഷൻ വരെ ജോണിയും വന്നിരുന്നു. യാത്ര പറയുമ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണുകളും നിറഞ്ഞുതുളുമ്പിയിരുന്നു.

അവളെപ്പറ്റിയുള്ള ഓർമ്മകൾ മനസ്സിൽ നിന്നും തുടച്ചു നീക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ആ ചിത്രം ക്രമേണ മാഞ്ഞു മാഞ്ഞുവരികയായിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ താനൊരുദ്യോഗസ്ഥനായി. വിവാഹാലോചനകൾ പലതും നടന്നു. എല്ലാത്തിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കാനാണിഷ്ടപ്പെട്ടത്. തനിക്ക വിവാഹം വേണ്ടെന്ന പിടിവാശിയിൽ മുറുകിനിന്നു. വർഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി അധികാരമുള്ള ഒരുദ്യോഗത്തിൽ ജീവിതം നിറഞ്ഞുനിന്നു

അങ്ങനെയിരിക്കെയാണ് അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ സംഭവമുണ്ടായത്. വീണ്ടും പഴയ ആ സ്ഥലത്തേക്ക മടങ്ങേണ്ടി വന്നു. ഒരിക്കൽക്കൂടി. അങ്ങോട്ടുള്ള സ്ഥലം മാറ്റ ഉത്തരവ് കയ്യിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ ആകെ വിഷമം തോന്നി. ഇനിയൊരിക്കൽ കൂടി തന്നെ പരീക്ഷണങ്ങളിലേക്ക് നയിക്കരുതേയെന്ന് ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു. പക്ഷേ ഉത്തരവനുസരിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ലല്ലോ. അങ്ങനെ വീണ്ടും അവിടെത്തന്നെ വന്നുചേർന്നു. ജോണിയുടെ കത്തുകൾ വരാതായിരുന്നു. മാസങ്ങൾക്ക മുൻപുതന്നെ. വീണ്ടും ഒരിക്കൽകൂടി മാത്രമേ ആ വീട്ടിലേക്കു കാലെടുത്തു കുത്തിയുള്ളു. പിന്നീടതിന് ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. നിറം മങ്ങിയ ആ പഴ

...ചിത്രങ്ങൾ ഹൃദയഭിത്തിയിൽ നിന്നും ...ത്തു മാററിയതായിരുന്നു. പക്ഷേ അതു ...വീണ്ടും അവിടെത്തന്നെ സ്ഥാനംപിടിച്ചു. ...ണിയെ വീണ്ടും കാണാതിരിക്കാൻ ... ലിസിയെപ്പററിയുള്ള ഓർമ്മ ...ിച്ചു. ...ം വീണ്ടും ഹൃദയത്തെ കുത്തി മുറിവേൽ...ിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവൾ ഇപ്പോൾ ...വിവാഹിതയായിരിക്കുമോ? പഴയ ആ ...കാമുകനായിരിക്കുമോ അവളുടെ വരൻ? ...ന്നിങ്ങനെയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ മനസ്സി...നെ അസ്വസ്ഥമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം ഓഫീസിൽ നിന്നിറങ്ങി നേരെ ബീച്ചിലേക്കാണു പോയതു്. മനസ്സിന് അല്പം സ്വസ്ഥത കിട്ടുന്നതിനായിരുന്നു അങ്ങനെ ചെയ്തതു്. അസ്തമയസൂര്യൻ പശ്ചിമചക്രവാളത്തിൽ ചുടുചുംബനങ്ങളർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് മറയുവാൻ ആരംഭിക്കുകയായിരുന്നു. ബീച്ചിൽ കൂടുതലാളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നിലൊരു കാല്പെരുമാററം കേട്ടു് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. മെലിഞ്ഞു് ശ്മശ്രുവളർന്ന ഒരു യുവാവ്. ആദ്യം ആളെ മനസ്സിലായില്ല. തന്റെ നേരെ തുറിച്ചുനോക്കി അങ്ങനെ നിൽക്കുകയാണു്. ആ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നീടാണു ജോണിയാണതെന്നു മനസ്സിലായതു്.

"ജോണി" ചാടിയെഴുന്നേററു് അവന്റെ കൈകളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു "ജോണി എന്നെ അറിയില്ലേ?"

"ബാബുവോ? നീ എങ്ങനെയിവിടെയെത്തി? ഞങ്ങളെയൊക്കെ മറന്നു അല്ലേ?" അവന്റെ കണ്ണിൽ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ ഛായയുണ്ടായി.

"വരൂ, വീട്ടിലേക്കു പോകാം" അവൻ പറഞ്ഞു. പക്ഷേ പെട്ടെന്നോർത്തതുപോലെ അവന്റെ മുഖം മ്ലാനമായി. എന്റെ മനസ്സു് അല്പം മടിച്ചു. പക്ഷേ പോകാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ? നിശ്ശബ്ദനായി അവന്റെ കൂടെ മുൻപോട്ടു നടന്നു.

പിന്നീടു് വീട്ടിലേക്കു ചെല്ലാഞ്ഞതിൽ പരിഭവിച്ചു് ജോണി സംസാരിച്ചു. ഞങ്ങൾ അധികമൊന്നും സംസാരിക്കാതെ ജോണിയുടെ വീട്ടിലെത്തിച്ചേർന്നു. ആ വീടിനാകെ ഒരു പരിവർത്തനം വന്നുചേർന്നിരുന്നു. ആ വീടു് ഉറങ്ങിപ്പോയി. അപ്പോഴാണു് അവന്റെ മാതാവു് പരലോകപ്രാപ്തയായ വിവരം അവൻ പറഞ്ഞതു്. അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ എപ്പോഴും ഒരു വിഷാദം തങ്ങിനിന്നിരുന്നു. എന്താണെന്നു ചോദിച്ചിട്ടവൻ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. ലിസിയെപ്പററിയും ഞാൻ ചോദിച്ചു. അതിനും അവൻ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഞാൻ അല്പം പരിഭ്രമിച്ചു. അവൾക്കെന്തു സംഭവിച്ചു? ജോണി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. വീണ്ടും വീണ്ടും ചോദിച്ചിട്ടും അവനൊന്നും പറയുവാൻ ശക്തനായില്ല. അവസാനം അവൻ ആ കഥപറഞ്ഞു, വിങ്ങിപ്പൊട്ടലോടെ.

ലിസിയുടെ കാമുകൻ ഒരു ധനവാനായിരുന്നു. അയാളുടെ പെരുമാററം അവർക്കിഷ്ടപ്പെട്ടു, അയാളെയും. പക്ഷേ അതയാളുടെ വെറുമൊരു അഭിനയം മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു പിന്നീടാണു മനസ്സിലായതു്. അവളെ അയാൾ സ്നേഹിച്ചതു് വെറും ശാരീരികമായി മാത്രമായിരുന്നു. ലിസിയെയും കൊണ്ടയാൾ ബീച്ചിലും മററും പോകാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം മാററിനിക്കാണെന്നും പറഞ്ഞു് അവളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. സിനിമയ്ക്കുശേഷം കാപ്പി കുടിക്കാൻ വിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ഹോട്ടലിലേക്കുപോയി. അവിടെ ഒരു മുറിയിൽ വച്ചു്, അയാൾ ലിസിയെ തന്റെ മൃഗീയാഭിലാഷത്തിന്നിരയാക്കി.

Senior Under Officer
Jayaprakash Narayanan

THEY LED OUR NATIONAL CADET CORPS

Under Officer
Joseph Vadakkel

Company Sergeant Major
Zecharias John T.

Under Officer
C. T. Mathew

വല

V. D. Thomas

കഥാപാത്രങ്ങൾ: മത്തായിച്ചൻ
ജോയിച്ചൻ
മോളി
ഉഗ്രൻ
പ്രഭാകരൻ

രംഗം ഒന്ന്

[കർട്ടനുയരുമ്പോൾ രംഗത്ത് ഒരു മേശയും ഒരു കസേരയും. മേശയോട്ട് അടുത്തു തന്നെ ഒരു ചെറിയ ബെഞ്ചും കിടക്കുന്നു. മേശപ്പുറത്ത് കുറച്ചു ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളും മലയാളം പുസ്തകങ്ങളും, ചില മാസികകളും ആഴ്ച്ചപ്പതിപ്പുകളും അടുക്കും ചിട്ടയുമില്ലാതെ കിടക്കുന്നു. കസേരയിൽ ജോയിച്ചൻ 22 വയസ് ഇരുന്നുകൊണ്ടു എന്തോ ഗഹനമായി ചിന്തിക്കുകയാണ്. മുണ്ടും ബനിയനും വേഷം. ആലോചിച്ചുറപ്പിച്ചതെന്തൊക്കെയോ കടലാസിൽ കുറിക്കുന്നുമുണ്ട് ഇടക്കിടയ്ക്ക്. ആരോ പുറത്തെ കതകിൽ മുട്ടുന്ന ശബ്ദം ടിം.... ടിം.... ജോയിച്ചൻ [ശബ്ദം കേൾക്കുന്ന വശത്തേക്ക് തിരിഞ്ഞു]

ആരാ അത്?

ഉഗ്രൻ: ഞാനാ ജോയിച്ചാ.... [അണിയറയിൽ]

ജോയി: ഓ.... കയറിവരൂ.

[ഉഗ്രൻ കയറിവരുന്നു. 30 ൽ കവിയാത്ത പ്രായം. ജൂബാ ഷർട്ടും വെള്ളമുണ്ടും അയാളുടെ പ്രത്യേകത. കയ്യിൽ ഒരു നോട്ടുബുക്കും; ബുക്കിനകത്ത് കുറെ കടലാസു കഷണങ്ങളും. ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ ലക്ഷണം തോന്നിക്കണം]

ഉഗ്രൻ: [പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു] ഗുഡ് മോർണിങ് ജോയിച്ചാ....

ജോയി: എസ്-ഗുഡ്മോണിങ് ദാ.... [ബെഞ്ചുകാണിച്ചുകൊണ്ട്] ഇരിക്കൂ...

ഉഗ്രൻ: [ഇരുന്നുകൊണ്ട്] എന്റെ ആഗമനം ഒരു ശല്യമായിരിക്കും അല്ലേ- ക്ഷമിക്കണം.

ജോയി: അതെന്താ അങ്ങനെ തോന്നാൻ?

ഉഗ്രൻ: അല്ല താങ്കൾ കവിതാ ദേവിയെ ഉപാസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു തോന്നി. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ എന്നെപ്പോലുള്ളവർ ഒരു ശല്യമായിരിക്കും.

L/CPL. Alexander T. D.
Military Attachment Camp,
Trivandrum.

ADVANCED
TRAINING
IN
N. C. C

L/CPL. Xavier Mathew M.
Military Attachment Camp,
Trivandrum.

CPL. Surendranadhan G.
Advanced Leadership Course,
Purandhar

L/CPL. Chummar Simon

Military Attachment Camp,
Trivandrum.

L/CPL. George P. C.

രെഴുതി മേശപ്പുറത്തുവച്ചു. സാറു ബുക്കെല്ലാറ്റിനേം നോക്കി. ഒരു ബുക്ക കുറവുണ്ടു്. ആരാ വയ്ക്കാത്തതെന്നു് അദ്ദേഹം പല തവണ ആവർത്തിച്ചു. ആരെണീക്കാൻ! ഞാനും ധൈര്യമവലംബിച്ചിരുന്നു. അവസാനം ഓരോരുത്തരുടേയും പേരുവിളിച്ചു ബുക്ക തിരിയെ കൊടുത്തു. അല്ലിയുടെ ബുക്ക എനിക്കും തന്നു. അവസാനം ദേ ആ കുട്ടിക്കു് ബുക്കില്ല ബുക്കവച്ചുതാണെന്നു് ആ കുട്ടി കട്ടായം പറയുന്നു ബുക്കവച്ചില്ലയെന്നു തന്നെയല്ല നുണയും കൂടിപ്പറയുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു് അങ്ങേരു് ആ കുട്ടിയെ കണ്ടമാനം തല്ലി. സത്യം പൊറുത്തു മിണ്ടാവോ. ആ സംഭവം ഇപ്പഴും എന്റെ ഹൃദയത്തെ വേദനിപ്പിക്കുന്നു. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു് പരമാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ സാറിനെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. അങ്ങേർക്കു് വല്ലാത്ത വിഷമമായിപ്പോയി അന്നുമുതൽ തല്ലെന്ന പ്രസ്ഥാനം അങ്ങേരു നിറുത്തിവച്ചു

[ഈ സമയത്തു മത്തായിച്ചേട്ടൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. 55 ൽ കുറയാത്ത പ്രായം. കുറെയൊക്കെ നരച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൈയുള്ള ഒരു ബനിയനും കച്ചത്തുകുത്തുമാണു് വേഷം. മീൻ പിടുത്തവും കഴിഞ്ഞു വരികയാണു്. കൈയിൽ ഒരു വീശുവലയും കൂടയുമുണ്ടു്. പ്രവേശിക്കുന്നതു ചുമച്ചുകൊണ്ടാണു്. ചുമയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു് ജോയിച്ചനും ഉഗ്രനും തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നു].

ഉഗ്രൻ: ഇന്നു നമ്മുടെ അപ്പച്ചൻ നേരത്തെയാണല്ലോ. ഇന്നെങ്ങിനെയിരുന്നു കൊല [ജോയിച്ചൻ വിനയപുരസരം എഴുന്നേററു് നിൽക്കുന്നു.]

മത്തായിച്ചൻ: എന്തുകൊല.

ഉഗ്രൻ: അല്ല. മീൻ കൊല; മീൻകൊല;

മത്തായി: [നിരാശനെപ്പോലെ] ആരു നിലച്ച മട്ടാ കാണുന്നതു്. പഴയതുപോലെ വല വീശിയെറിയാൻ പറ്റുന്നില്ല. എനിക്കു് വയസ്സ് പതിനാറൊള്ളപ്പം കൈയ്യിലെടുത്തതാ കുഞ്ഞേ ഈ വലയും കൂടയും. ഇന്നെനിക്കു് വയസ്സ്അൻപതിയാറായി. ഈ കാലത്തിനിടയ്ക്കു് വലയും കൂടയുമായി ഞാനെറങ്ങീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നാലു കാശിനു വക കിട്ടാതിരുന്നിട്ടില്ല. [വേദനയോടുകൂടി] ഇപ്പോഴും ഞാൻ പരാജയപ്പെടുകയാണു കുഞ്ഞേ പരാജയപ്പെടുകയാണു്. വല വീശിയെറിയാൻ തക്ക കെല്പില്ല. എന്റെ ആരോഗ്യം [ചുമക്കുന്നു]

ഉഗ്രൻ: അങ്ങിനെ വല്ലോം ചിന്തിക്കാനൊണ്ടോ? മത്തായിച്ചേട്ടൻ ഇനി വലയും കൂടയും കൊണ്ടുള്ള പണി നിറുത്തുന്നതല്ലേ നല്ലതു്. പോരെങ്കിൽ ജോയിച്ചൻ ബി. എ. പാസ്സായി നിൽക്കുന്നു. വല്ല ജോലീം....... [ജോയിച്ചൻ അലസമായി മേശപ്പുറത്തു കിടക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളും നോക്കി നില്ക്കുകയാണു്]

മത്തായി: വല്ല ജോലീം.... എന്തു ജോലി.... [ജോയിച്ചനെ നോക്കി പല്ലിറുമ്മിക്കൊണ്ടു്] അവനു് ആവക ചിന്ത വല്ലതുമുണ്ടോ. പാട്ടെഴുതണം, കഥയെഴുതണം, അതാണവന്റെ ചിന്ത. ആ പുത്തൻപറമ്പിലെ രാമൻ നായർ ഇവനു പോലീസിൽ ഒരു ഉദ്യോഗം വാങ്ങിച്ചു കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞതാ: അവനു് ആ ജോലി വേണ്ടാന്നു്.

ഉഗ്രൻ: [ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി ജോയിച്ചനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു്] നേരോ? താ

ജോയി: ഓ.... കവിതയെ സംബന്ധിച്ചാണോ. അതു നോവലും ചെറുകഥയുമൊക്കെ എഴുതുന്നതുപോലെ അത്ര ചിന്തിച്ചും ആലോചിച്ചുമെഴുതുന്നതല്ലല്ലോ

ഉഗ്രൻ: താങ്കളുടെ "സ്വപ്നഗാന"മെന്ന കവിത എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. അതിലെ ഓരോ വാക്കുകളും ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷെ എന്തു പ്രയോജനം! ഇന്നത്തെ കാലത്ത് ഇത്തരം കവിതകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ മുതിരുന്ന പ്രസാധകരുണ്ടോ. അഥവാ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചാൽത്തന്നെയും വല്ലവരും വായിക്കുമോ.

ജോയി: അതെനിക്കുമറിയാം മാസ്റ്ററെ പക്ഷേ എന്തു ചെയ്യാം. നമ്മളൊക്കെയാണ് കവിതയെഴുതുന്നതെങ്കിൽ പറയാനുമില്ല.

ഉഗ്രൻ: ഇപ്പോ കവിതയുടെ മാർക്കറ്റ് തീരെ കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുകയാണ് ജോയിച്ചാ. അതുകൊണ്ടല്ലേ ഞാൻ നോവലിലേക്ക് കടന്നത്. ഇതാ നോക്കു ... [നോട്ടുബുക്ക് ജോയിച്ചന്റെ നേരെ നീട്ടിക്കൊണ്ട്] ഇത് എന്റെ പുതിയ ഒരു നോവലാണ്. "യുവഹൃദയങ്ങൾ" ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം തികച്ചും ആധുനികമാണ്.

[ജോയിച്ചൻബുക്കുവാങ്ങി അലസമായി ഓരോ താളുകൾ മറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട്]

ജോയി: സാഹിത്യ ലോകത്തിൽ മാർക്കറ്റുതേടിപ്പോകുന്നത് വ്യക്തിത്വമുള്ള ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ ധർമ്മമാണോ. അങ്ങിനെയായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആശാനും ചങ്ങമ്പുഴയുമൊക്കെ അറിയപ്പെടുന്നതു മറ്റെന്തിന്റെയോ പേരിലായിരുന്നേനെ.

ഉഗ്രൻ: അതു ശരിയായിരിക്കും. അല്ല ഞാൻ ചോദിക്കട്ടെ; ഈ എഴുത്തുകാരൊക്കെ എഴുതുന്നതെന്തിനാ സ്വല്പം കിട്ടാനാണോ. കാലത്തിനനുകൂലമായിത്തന്നെ തൂലികയും ചലിപ്പിക്കണം.

ജോയി: എന്നു പറഞ്ഞാൽ [സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്]

ഉഗ്രൻ: എന്നു പറഞ്ഞാലോ, ഇപ്പോഴ്ത്തരം സാഹിത്യത്തിനാ മാർക്കറ്റു കൂടുതൽ, കഥയ്ക്കോ കവിതയ്ക്കോ.

ജോയി: അതു കഥയ്ക്കുതന്നെയാണ്.

ഉഗ്രൻ: അതും എങ്ങിനെയുള്ള കഥയ്ക്ക്, ശൃംഗാരരസം നിറഞ്ഞ കഥയ്ക്ക്. മനുഷ്യരുള്ളിടത്തോളം കാലം ഈ ശൃംഗാരസാഹിത്യത്തിന് മാർക്കറ്റിടിയും എന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ വസ്തുത മുമ്പിൽ കണ്ടുകൊണ്ടു തന്നെയാ ഞാൻ ശൃംഗാര സാഹിത്യത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞതും.

[ഈ സമയത്തു മോളി 13 വയസ്സ് പ്രവേശിക്കുന്നു സ്കൂളിൽ പോയിട്ടു വരുകയാണ്. പാവാടയും ബ്ലൗസും വേഷം. പുസ്തകങ്ങളും ബുക്കുകളും മാറോടു ചേർത്തു അടുക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. കരഞ്ഞു തുടുത്ത മുഖഭാവം. ആരുടേയും മുഖത്തു നോക്കാതെ പതിയപ്പതിയെ നടന്നു നീങ്ങുകയാണ്. മോളിയുടെ അസാധാരണമായ മുഖഭാവം കണ്ടിട്ട്]

ജോയി: [ഉൽക്കണ്ഠാകുലനായി] മോളീ.... മോളീ.... എന്താടീ....

[മോളി പുസ്തകങ്ങൾ കൊണ്ട് മുഖം മറച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ട് ഏങ്ങലടിച്ച് പൊട്ടിക്കരയുന്നു. കാര്യമറിയാതെ ജോ

യിച്ചൻ കസേരയിൽ നിന്നും ചാടി എണീററ് മോളിയുടെ അടുത്തെത്തുന്നു. ഉഗ്രൻ ആകാംക്ഷാപൂർണ്ണനായി ഇരിക്കുകയാണ്]

ജോയി: [മോളിയുടെ തോളിൽ പിടിച്ചു പതിയെ കലുക്കിക്കൊണ്ടു്]
എന്തുപററിയ ടീ.... മോളി.... മോളി.... നീ എന്തിനാ കരയുന്നതു്.... കരയുന്നതെന്തിനാ; ആരെന്നാ ചെയ്തു.

[മോളി കരയുകയും ഏങ്ങലടിക്കുകയുമല്ലാതെ ഒന്നും ശബ്ദിക്കുന്നില്ല]

ജോയി: എന്തുപററിയെന്നേ ആരെന്തു ചെയ്തു. വല്ലവരും നിന്നെ അടിച്ചോ? എന്തുപററിയടീ. ആരാ നിന്നെത്തല്ലിയതു്?

മോളി: [കരയുന്നതിനിടയിൽ] എന്നെയാരും തല്ലിയില്ല.

ജോയി: പിന്നെയെന്തിനാ നീ കരയുന്നതു്.

മോളി: [ഏങ്ങലടിച്ചുകൊണ്ടു്]
എന്നെ എല്ലാവരും പൂച്ചക്കണ്ണീന്നും വിളിച്ചു കളിയാക്കുവാ.

[ജോയിച്ചനും ഉഗ്രനും ഒരേ സ്വരത്തിൽ]

ങാഹ! അത്രേയുള്ളോ. അതിനാണോ നീ കരയുന്നതു് [ചിരിക്കുന്നു] മായീ....

ജോയി: നീ ഞങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞല്ലോ.

ഉഗ്രൻ: [ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്] ആരു പറഞ്ഞു നീ പൂച്ചക്കണ്ണിയാണെന്നു്. എന്റെ കണ്ണിനെക്കാളും നല്ല കണ്ണാ നിന്റേതു്!

[മോളി ലജ്ജിച്ചു മുഖം കുനിച്ചു് അല്പമൊന്നു പുഞ്ചിരിക്കുന്നു.]

ജോയി: നീ ഇത്രയും പൊട്ടിപ്പെണ്ണായിപ്പോയല്ലോ. അവരു വെറുതെ തമാശിനു വിളിക്കുന്നതല്ലേ. അതിനു് നീയിങ്ങനെ കരയാൻ തുടങ്ങിയാലോ. കൊള്ളാം കൊള്ളാം.

ഉഗ്രൻ: പള്ളിക്കൂടം പിള്ളേരല്ലേ. അവരു വെറുതെ തമാശിനു് അങ്ങുമിങ്ങുമൊക്കെപ്പറയുന്നതല്ലേ.

ജോയി: അതേന്നേ.... ഹൊ; പേടിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞല്ലോ നീ. ങ്ഹും എന്തായാലും അപ്പുറത്തുചെന്നു് വല്ലതും കഴിക്കു്....

[മോളി പോകുന്നു]

[ജോയിച്ചൻ വീണ്ടും കസേരയിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. രണ്ടുപേരും അല്പസമയത്തേയ്ക്കു ഒന്നും മിണ്ടാതെ ഇരിക്കുന്നു. അനന്തരം]

ഉഗ്രൻ: അല്ല, ഞാനെന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തെക്കുറിച്ചോർക്കുകയായിരുന്നു എന്തു വികൃതിത്തരങ്ങളായിരുന്നു അന്നൊക്കെ കാട്ടിക്കൂട്ടിയതു്. ഞാൻ ആറാം സ്റ്റാൻഡാർഡിൽ പഠിക്കുമ്പോഴാണെന്നു തോന്നുന്നു ഒരു മാധവൻപിള്ളസാറു് തലേദിവസം ഒരു കോമ്പോസിഷ്യൻ ഇട്ടു പിറേറ ദിവസം എഴുതിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ. ഞാൻ കാര്യമെഴുതീട്ടുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ബുക്കുകൊണ്ടുപോകാൻ മറന്നുപോയി. ക്ലാസിൽ ബുക്കില്ലാതെ ചെന്നാൽ അങ്ങേരു് തല്ലിച്ചമ്മന്തിയാക്കിക്കളയും. മറന്നു പോയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിലുമപ്പുറമാണു്. എന്താ ഇതിനൊരു മാർഗ്ഗമെന്നു ഞാൻ ആലോചിച്ചു. അവസാനം 'അല്ലി' യെന്നു പറയുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ബുക്കു് ആരും കാണാതെ ഞാൻ തട്ടിയെടുത്തു. എന്നിട്ടു് ആ കുട്ടിയുടെ പേരു വെട്ടിക്കളഞ്ഞിട്ടു് എന്റെ പേ

കളെന്താണു് മിസ്റ്റർ പറയുന്നതു്. ഇന്നത്തെക്കാലത്തു് ഒരു ചാൻസ് നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയോ?

ജോയി: [ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ] ഇതൊരു ചാൻസായി ഞാൻ കരുതുന്നില്ല.

മത്തായി: [രോഷത്തോടെ] പിന്നെ നിനക്കെന്താ ഉദ്യോഗമാടാ കിട്ടാൻപോകുന്നതു്. ബി. എ. പാസ്സായിട്ടു് വർഷം രണ്ടു കഴിഞ്ഞല്ലോ?

ജോയി: കേവലം ഒരു പ്യൂൺ ആകാനും എനിക്കു് മടിയില്ല. പക്ഷെ, ഒരു പോലീസുകാരനാകാൻ ഞാൻ ഒട്ടും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.

മത്തായി: [കോപമടക്കികൊണ്ടു്] എന്തുകൊണ്ടു് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല?

ഉഗ്രൻ: അതേ. എന്തുകൊണ്ടു് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല?

ജോയി: ഞാൻ ഹൃദയമുള്ള ഒരു മനുഷ്യനായതുകൊണ്ടു്.

മത്തായി: അപ്പോ ഇന്നു കാണുന്ന പോലീസുകാർക്കൊന്നും ഹൃദയമില്ലായിരിക്കും.

ജോയി: ഹൃദയമുണ്ടു്. പക്ഷെ മനുഷ്യത്വം കാണുകയില്ല.

മത്തായി: അപ്പോൾ നിനക്കു മാത്രമെ മനുഷ്യത്വോള്ളു. ലോകത്തിൽ മററാർക്കും മനുഷ്യത്വമില്ല. [കലിപൂണ്ടു് നീട്ടി മൂളുന്നു.] ങ്ഹും.... ഹൃദയോം വച്ചോണ്ടു പട്ടിണി കെടന്നോളണം. ഇനി എന്നെക്കൊണ്ടു പററില്ല, പണിയെടുത്തു ചെലവിനു തരാൻ.

ഉഗ്രൻ: മത്തായിച്ചേട്ടൻ ദേഷ്യപ്പെടരുതു്; ജോയിച്ചനു് ആ കാര്യത്തിൽ താല്പര്യമില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. പുള്ളിയുടെ ഇഷ്ടം ഏതോ അതിനു വിട്ടുകൊടുക്കണം. എങ്കിലേ വിജയം നേടാൻ സാധിക്കൂ....

മത്തായി: [ആത്മഗതമെന്നതു പോലെ] അവന്റെ താല്പര്യം........ പാട്ടെഴുത്തും, കഥയെഴുത്തും.

ഉഗ്രൻ: അതെ അങ്ങിനെയെങ്കിൽ ആ വിധത്തിലാവട്ടെ!

മത്തായി: [ശാന്ത സ്വരത്തിൽ ഉഗ്രനോടു്] അനിയാ നിങ്ങൾക്കറിയില്ല. ഈ കുടുംബം എങ്ങിനെ പുലർന്നുപോരുന്നു എന്നു്, ഇവൻ ബി. എ. വരെ പഠിച്ചതു് എങ്ങിനെ, എല്ലാം എന്റെ ഒററയൊരുത്തന്റെ പരിശ്രമം കൊണ്ടല്ലേ, ഇതെല്ലാം ഇവനു ചിന്തിക്കാത്തതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നല്ലേ ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതു് ഓ.... എല്ലാം എന്റെ വിധി.
[ഒരു വശത്തേക്കു നോക്കികൊണ്ടു്] എടീ....മോളി....മോളിയേ....
[മോളി അകത്തു നിന്നു് വിളി കേൾക്കുന്നു] ആ മണ്ണെണ്ണക്കുപ്പി ഇങ്ങെടുത്തോണ്ടുവാ.... [ഉഗ്രന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടു്] അല്ല ഞാൻ പറയുവാണോ; ഇന്നലെ ഈ വീട്ടിൽ അന്തിവിളക്കുവെയ്ക്കാൻ പോലും ഒരു തുള്ളി മണ്ണെണ്ണയില്ലായിരുന്നു. ഇതൊക്കെ ഇവൻ കാണുന്നില്ലേ. ഞാൻ തന്നെ എത്രകണ്ടു കഷ്ടപ്പെടാം.

ഉഗ്രൻ: ജോലിയൊന്നും കിട്ടാത്തതിൽ ജോയിച്ചനും വളരെ ദുഃഖിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ എന്തുചെയ്യാം. ഇന്നത്തെ കാലത്തു് ഒരു ജോലി കിട്ടുകയെന്നതു അത്ര എളുപ്പമുള്ള ഒരു കാര്യമല്ല.
[മോളി ഒരു കുപ്പിയുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു. മത്തായിച്ചേട്ടൻ അതു കാണുന്നില്ല.]

മത്തായി: അതിനല്ലെ ഞാൻ പറഞ്ഞതു്

പ്രഭാ: ഓ.... യേസ് അങ്ങിനെയാകട്ടെ. [ഉഗ്രൻ പോകുന്നു. ഉഗ്രൻ ഇരുന്നിരുന്ന സ്ഥാനത്ത് ജോയിച്ചൻ വന്നിരിക്കുന്നു. അല്പ സമയത്തെ നിശബ്ദതയ്ക്കു ശേഷം, ശാന്തവും എന്നാൽ ഗൗരവവും നിറഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ] നമ്മൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്താണ് ജോയി.

ജോയി: താങ്കളൊരു പണക്കാരന്റെ മകൻ; ഞാനൊരു പാവപ്പെട്ടവന്റേയും.

പ്രഭാ: അതെ; സമുദായികമായിട്ടുള്ള വ്യത്യാസമെന്താണെന്നാ ഞാൻ ചോദിച്ചത്.

ജോയി: രണ്ടുപേരും മനുഷ്യസമുദായത്തിൽപ്പെട്ടവരാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു.

പ്രഭാ: [അബദ്ധം പററിയതുപോലെ] അതല്ല, ഏതേതു ജാതിയിൽപ്പെട്ടവരാണന്നാണ്.

ജോയി: മനുഷ്യജാതിയിൽ

പ്രഭാ: [ഇളിഭ്യത മറച്ചുകൊണ്ടു] അതെ, മനുഷ്യജാതിയിൽ. ഏതേതു മതത്തിൽപ്പെട്ടവരാണ്.

ജോയി: ഓ.... മതത്തെ സംബന്ധിച്ചാണോ? അതു ശരി താങ്കൾ ഹിന്ദുവും ഞാൻ ക്രിസ്ത്യനും.

പ്രഭാ: ആണല്ലോ....

ജോയി: അതെ.

പ്രഭാ: പിന്നെ [അല്പം ചിന്തിച്ചിട്ടു] അന്തസ്സും അഭിമാനവും, പേരും പെരുമയും പാരമ്പര്യവുമുള്ള ഒരു കുടുംബമാണ് ഞങ്ങളുടേതു എന്നറിയാമല്ലൊ.

ജോയി: ആയിരിക്കാം.

പ്രഭാ: ആയിരിക്കാമെന്നല്ല, അതെ! ആ അന്തസ്സും അഭിമാനവും കാത്തുസൂക്ഷിക്കേണ്ടതു ഞങ്ങളുടെ കടമയാണ്. അതു അപ്രകാരം തന്നെ നിറവേററുകയും വേണം. എന്തു ചെയ്യേണ്ടിവന്നാലും അതു ചെയ്യുകതന്നെ ചെയ്യും.

ജോയി: നിങ്ങളെന്താണ് മിസ്റ്റർ പ്രഭാകരാ, ഇങ്ങനെയൊക്കെ സംസാരിക്കുന്നതു്. കാര്യമെന്താണെന്നാൽ തുറന്നു പറയൂ.

പ്രഭാ: കാര്യം രാജേശ്വരിയെക്കുറിച്ചുള്ളതു തന്നെ. രാജേശ്വരി എന്റെ സഹോദരിയാണെന്നറിയാമല്ലോ.

ജോയി: അതുകൊണ്ട്?

പ്രഭാ: അതുകൊണ്ടു രാജേശ്വരിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചു അറിയാനാണ് വന്നതു്.

ജോയി: [മൗനം]

പ്രഭാ: രാജേശ്വരിയും ജോയിച്ചനും തമ്മിൽ കാണാറും സംസാരിക്കാറുമുണ്ടില്ലേ....

ജോയി: ചിലപ്പൊഴൊക്കെ.

പ്രഭാ: [അല്പം ശുണ്ഠിയോടെ] ചിലപ്പോഴെന്നല്ല, മിക്കപ്പോഴുമെന്നു പറയൂ.

ജോയി: [പരുഷമായി] ശരി അങ്ങനെയെങ്കിൽ അങ്ങനെ. അതൊരു തെററായിട്ടു ഞാൻ കരുതുന്നുമില്ല.

പ്രഭാ: എങ്കിൽ ഞാൻ കരുതുന്നു. ജോയിച്ചാ ഒരു സ്നേഹിതനെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ പറയുകയാണ്. നമ്മൾ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിന് വിഘ്നം വരാതെ ഇരിക്കണമെങ്കിൽ ഞാൻ പറയുന്നതു് ശ്രദ്ധിക്കണം. നമ്മൾ ഇരുവരും വിഭിന്ന സമുദായത്തിൽപ്പെട്ടവരാണ്. ഒന്നു്, പിന്നെ മാന്യതയുള്ള ഒരു കുടുംബമാണ് ഞങ്ങളുടേതെന്നറിയാമല്ലോ? അതു കൊണ്ട്

ആ രാമൻനായരെ ചെന്ന കാണാൻ. അങ്ങേരു് ഒരു പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടറല്ലേ. അവരൊക്കെ നോക്കിയാൽ ഇതിനു എന്തെങ്കിലും പ്രയാസമുണ്ടോ?.

ഉഗ്രൻ: പോലീസിൽ പുള്ളിക്കു് ഉദ്യോഗം വേണ്ടെന്നല്ലേ പറയുന്നതു്.

മോളി: [ഭയഭക്തി ബഹുമാനാദരങ്ങളോടെ അപ്പച്ചാ .. കപ്പി.

മത്തായി: [കപ്പി വാങ്ങിക്കഴിയുമ്പോഴും മോളി പോകുന്നു.] അതെ കിട്ടാവുന്നതു അവനു വേണ്ട, വേറെ....വേറെ [വെറഞ്ഞു കലിപൂണ്ടു്]

അയ്യോ.... ഞാനൊന്നും പറയുന്നില്ല ഇവിടെ നിന്നാ എനിക്കു ദേഷ്യം വരും.

[പുമച്ച് കുനിക്കുനി കപ്പിയുമായി പോകുന്നു. ഉഗ്രൻ മത്തായിച്ചൻ പോയിടത്തേക്കു് നോക്കിനിൽക്കുകയാണു്. അനന്തരം ബെഞ്ചിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. അല്പസമയത്തേയ്ക്കു് രണ്ടുപേരും മൗനമായിരിക്കുകയാണു്. ഈ സമയത്തു മിസ്റ്റർ പ്രഭാകരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. യുവകോമളനും സ്ഥലത്തെ ജന്മിയുടെ മകനുമാണു്. തന്റെ ജേഷ്ഠൻ പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ ആണെന്നുള്ള അഭിമാനവും അഹംകാരവും അയാളിൽ പ്രകടമാണു്. ടർളിൻ ഷർട്ടും മുണ്ടുമാണു് വേഷം. സാധാരണയല്ലാത്ത ഗൗരവം നടിച്ചുകൊണ്ടാണു് പ്രവേശിക്കുന്നതു്.]

ജോയി: [മുഖത്തെ പ്രയാസങ്ങളെ മറച്ചുകൊണ്ടു്] അല്ലാ പ്രഭാകരനോ വരു വരു.... [കസേര നീക്കിയിട്ടുകൊണ്ടു്] ഇരിക്കു വളരെ നാളായെന്നു തോന്നുന്നു നമ്മളു തമ്മിൽ കണ്ടിട്ടു്.

പ്രഭാകരൻ: [സഗൗരവം] വളരെ നാളായല്ലോ തമ്മിൽ കണ്ടിട്ടു് അതുകൊണ്ടു് ഒന്നു കണ്ടുകളയാമെന്നും കരുതിയിറങ്ങിയതാ. തന്നെയുമല്ല ചില കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിലതൊക്കെ സംസാരിക്കണമെന്നുമുണ്ടു്.

[ഉഗ്രന്റെ നേരെ നോക്കിക്കൊണ്ടു്] ഇദ്ദേഹമാരാണു്. [ഇരിക്കുന്നു]

ജോയി: എന്റെ സ്നേഹിതനാണു്. ഒരു സാഹിത്യകാരനും കൂടിയാണു്. ഉഗ്രൻ എന്ന തൂലികാ നാമത്തിലാണു് അറിയപ്പെടുന്നതു്. "യുവഹൃദയങ്ങൾ" എന്ന പുതിയ നോവലിന്റെ അഭിപ്രായമാരായാൻ വന്നതാണു്.

പ്രഭാ: എന്നെയറിയില്ലായിരിക്കും. മൈ നേം.... പ്രഭാകരൻ. നൌ ഐ ആം സ്റ്റഡിയിങ്ങ് ഫോർ എം. എസി.

ജോയി: [ഉഗ്രനോടു്] ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജേഷ്ഠനാണു് അപ്പച്ചൻ പറഞ്ഞ ഇൻസ്പെക്ടർ രാമൻനായർ.

ഉഗ്രൻ: [ആശ്ചര്യഭാവത്തിൽ] ഓ.... ഐ സീ. ഗ്ലാഡ് ടു മീറ്റ് യൂ.

[രണ്ടുപേരും ഷെയിക്കു് ഹാൻഡു കൊടുക്കുന്നു. അനന്തരം ഉഗ്രൻ ഷർട്ടിന്റെ പോക്കറ്റിൽ നിന്നും സിഗരറ്റു പാക്കറ്റു് എടുത്തു പ്രഭാകരന്റെ നേരെ നീട്ടിക്കൊണ്ടു്] വലിക്കുകില്ലേ?

പ്രഭാ: താങ്ക്യൂ.... ഞാനല്പം മുൻപു് വലിച്ചതേയുള്ളു.

ഉഗ്രൻ: ഓ.... അതു ശരി. എന്നാൽ ഞാനിറങ്ങട്ടെ ജോയിച്ചാ [എഴുന്നേൽക്കുന്നു.] പിന്നെ നിങ്ങൾക്കു് സ്വസ്ഥമായിട്ടു ഇരുന്നു സംസാരിക്കാമല്ലോ. [പ്രഭാകരനോടു്] ശരി ഞാനിറങ്ങട്ടെ.

രാജേശ്വരിയും താനും മേലിൽ ഒന്നിച്ച് കണ്ടുകൂടാ.

ജോയി: പാവപ്പെട്ടവനായതുകൊണ്ട് മാന്യത പാടില്ലെന്നുണ്ടോ.

പ്രഭാ: [കസേരയിൽനിന്നും ചാടി എഴുന്നേറ്റുകൊണ്ട്] [ഗൗരവത്തിൽ] ഉണ്ടായിരിക്കാം.... ഇല്ലായിരിക്കാം, പക്ഷേ, ജാതിയും മതവും മറന്ന് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. അതു ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ അഭിമാനത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കയില്ല.

ജോയി: ജാതിയും മതവും നോക്കി സംസാരിക്കുന്ന ഒരു തരം മാന്യത എനിക്കില്ല. ജാതിമതവർഗ്ഗഭേദങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലല്ല ഞാനാരെയെങ്കിലും സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ സ്നേഹിക്കുന്നതു്, സംസാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ സംസാരിക്കുന്നതു്

പ്രഭാ: [ഘനമായ ഒരാഘാതമേററതുപോലെ നിയന്ത്രണാതീതനായി] അപ്പോൾ നീ ഞങ്ങളുടെ മുഖത്തു മനഃപൂർവ്വം കരിവാരിത്തേയ്ക്കാൻ തുനിയുകയാണില്ലേ ഞങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിനും സമുദായത്തിനും ഒന്നുപോലെ അപമാനം വരുത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണില്ലേ. പക്ഷേ ഒന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞേക്കാം [കൈചൂണ്ടിക്കൊണ്ട്] കാളസർപ്പത്തിൻെറ കഴുത്തിലാണ് തൊട്ടുകളിക്കുന്നതെന്നോർമ്മ വേണം. ഞങ്ങളും പിടിച്ചിട്ടുള്ള കേസുകളൊന്നും ഇതുവരെ തോററിട്ടില്ല. വേണ്ടിവന്നാൽ.... വേണ്ടിവന്നാൽ.... സൂക്ഷിച്ചോളൂ. [ക്ഷുഭിതനായി പോകുന്നു. അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ മോളി കൊളുത്തിയ വിളക്കുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു. വിളക്കു മേശപ്പുറത്തു വച്ചതിനു ശേഷം മൗനം പുഞ്ചിരിക്കുന്ന ജോയിച്ചനെ അല്പം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ട് മറയുന്നു. എണ്ണയുടെ അഭാവത്താൽ വിളക്കു കരിന്തിരികത്തി അണയുന്നു. അതോടെ രംഗം മുഴുവൻ പൂർണ്ണമായും ഇരുട്ടു വ്യാപിക്കുന്നു.]

(കർട്ടൻ)

രംഗം രണ്ട്

[മത്തായിച്ചേട്ടൻെറ ഭവനം. മത്തായിച്ചേട്ടൻ തിണ്ണയിലിരുന്നു വലയുടെ കേടുകെട്ടുകയാണ്. പഴക്കം ചെന്നതെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ഒരു വെള്ളെഴുത്തു കണ്ണാടി ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിണ്ണയുടെ ഒരു ഭാഗത്തായിട്ടു ഒരു ചെറിയ ബെഞ്ചു കിടക്കുന്നു]

മത്തായി: [ഒരു വശത്തേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞുകൊണ്ട്] മോളി.... മോളിയേ....

മോളി: [അണിയറയിൽനിന്നും] എന്തോ.

മത്തായി: വലതുന്നുന്ന നൂല് അവിടെയെങ്ങാനും ഒണ്ടോന്നു നോക്കിക്കേ. ആ പെട്ടീടെ പൊറത്തെങ്ങാൻ കാണും. [ആത്മഗതം പോലെ] വലയപ്പിടി കീറിപ്പറിഞ്ഞു. ഇനി എന്നാ ചെയ്യും [ഉറക്കെ] ആ പെട്ടീടെ പൊറത്തു ഒണ്ടോന്നു നോക്ക്.

മോളി: [പ്രവേശിച്ചുകൊണ്ട്] പെട്ടീടെ പൊറത്തെങ്ങും ഇല്ലപ്പച്ചാ.

മത്തായി: [ഓർമ്മ വന്നതുപോലെ] ഓ.... അതങ്ങിനെ തന്നെയാണല്ലോ.... എന്നാലൊരു കാര്യം ചെയ്യ്. ആ വാഴേന്ന് കൊറെ വാഴനാര് ഇങ്ങ കീറിയെടുക്ക്.

[മോളി പോകാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ജോയിച്ചൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. മുഖം

[മോളി പോകുന്നു. മത്തായിച്ചേട്ടന് ഒരു നവജീവൻ വീണതുപോലെ വലയെടുത്ത് മടക്കികെട്ടിവയ്ക്കുന്നു. അപ്പുറം അകത്തു നിന്നും] "അയ്യോ അപ്പച്ചാ ഓടി വാ.... കുഞ്ഞാങ്ങള ദേണ്ടെ ഈ പൊസ്തകം എല്ലാം ചുട്ടുകത്തിക്കുന്നേ...."

[മത്തായിച്ചേട്ടൻ വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞ്] "ജോയിച്ചാ; ജോയിച്ചാ.... മോളീ.... മോളീ...." എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട് ഓടി മറയുന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞ് ആ വശത്തൂടെ തന്നെ ജോയിച്ചൻ കടന്നുവരുന്നു. കൈലിമുണ്ടും ബനിയനുമാണ് അപ്പോഴത്തെ വേഷം. ഏതോ ഒരു സാഹസ പ്രവൃത്തി ചെയ്തമട്ടുണ്ട് മുഖത്തിൽ. മുടിയൊക്കെ ചിന്നിച്ചിതറി അലസമായി കിടക്കുകയാണ്. അല്പ സമയത്തിനുള്ളിൽ കത്തിക്കരിഞ്ഞ കുറെ പുസ്തകങ്ങളുമായി മത്തായിച്ചേട്ടൻ കോപം പൂണ്ട് കയറിവരുന്നു. ചില പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നും അപ്പോഴും പുകപൊങ്ങുന്നുണ്ട്. തന്നെത്തന്നെ നിയന്ത്രിക്കാനാവാത്ത കോപത്താൽ ജ്വലിക്കുന്ന കണ്ണുകളുമായി ജോയിച്ചനെ തന്നെ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ട്]

മത്തായി: [അടിമുടി വിറച്ച്] എടാ തെണ്ടീ.... [കൈയിലിരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ കാണിച്ചുകൊണ്ട്] ഇതെന്താടാ ഇതെന്താണെന്ന്. നിന്നോടാ ഞാൻ ചോദിച്ചത്. ഇതെന്താണെന്ന് നീ എന്തിന് ഇതൊക്കെ അടുപ്പിലിട്ടു.

[ജോയിച്ചൻ വിവിധ വികാരങ്ങളാൽ വിഷാദം പൂണ്ട് മൗനമായി നിൽക്കുന്നു. കലുഷമായ ദേഷ്യത്തോടെ ജോയിച്ചന്റെ നേരെ നടന്നടുത്തുകൊണ്ട്]

എടാ നിന്നോടാ ഞാൻ ചോദിച്ചത്.

ജോയി: [മൗനം]

മത്തായി: നിന്റെ ചെവി അടഞ്ഞിരിക്കുവാണോ? ഇതെന്താണെന്ന്.

ജോയി: [മൗനം]

മത്തായി: [നിസ്സഹായനായി പുസ്തകങ്ങൾ ജോയിച്ചന്റെ മുന്നിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞുകൊണ്ട്. പരിഹസിക്കുന്നു] പട്ടികൾ.... പഠിക്കാൻ നടക്കുന്നു. ബി. എ. ക്കാരൻ, ... കഥാകൃത്ത്.... പാട്ടെഴുത്തുകാരൻ....ദൈവമേ ഇവനെയൊക്കെ ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചല്ലോ.

ജോയി: [ശക്തിയാർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട്] അതു തെറ്റായിപ്പോയപ്പച്ചാ.

മത്തായി: എന്തു പറഞ്ഞെടാ നീ; തെറ്റായിപ്പോയെന്നോ ഈ പൊസ്തകം നീ എന്തിന് കത്തിച്ചു?

ജോയി: ഈ പുസ്തകങ്ങൾ ഈ വീട്ടിലൊരധികപ്പറ്റാണപ്പച്ചാ.

മത്തായി: എന്തു പറഞ്ഞെടാ നീ....

ജോയി: ഈ പുസ്തകങ്ങൾ നമ്മുടെ വീട്ടിലൊരധികപ്പറ്റാണപ്പച്ചാ. ഇവ ഇനിമുതൽ ഇവിടെയിരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല

മത്തായി: തലമറന്നെണ്ണവയ്ക്കുന്നവനെ നീ എന്തുപറഞ്ഞു ... ജോലി കിട്ടാവുന്ന വച്ചതല്ലേയുള്ളു. ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചില്ലല്ലോ. അതിനു മുമ്പ് നീ ഇങ്ങനെ തൊടങ്ങിയാലോ നിന്നെ ഉദ്യോഗത്തിന് യോഗ്യനാക്കിത്തീർത്തത്. ഈ കെടക്കണ പൊസ്തകങ്ങളല്ലേ.... [ചുമയ്ക്കുന്നു]

ജോയി: [മനോവേദനകളെ അടക്കിക്കൊണ്ട്] ഞാനേറ്റെടുക്കാൻ പോകുന്ന ഉദ്യോഗത്തിന് ഇവയുടെയൊന്നും ആവശ്യമില്ലപ്പച്ചാ; ആവശ്യമില്ല. അതിനാരും സപ്പോർട്ട് ചെയ്യണ്ട. ആരുടേയും സർട്ടിഫിക്കറ്റു വേണ്ട. അതിനു ഡിഗ്രിയും വേണ്ട....അതിന്..... അതിന്..... [കണ്ഠമിടറുന്നു

ഷർട്ടും തീരെ മുഷിഞ്ഞതാണ്. ദീർഘമായ ഒരു യാത്ര കഴിഞ്ഞുവരുന്ന ഒരു പ്രതീതിയുണ്ട്. അലസതയും നിരാശയും ദുഃഖവും ഒന്നുപോലെ മുഖത്തിൽ പ്രകടമാണ്. എങ്കിലും എന്തൊക്കെയോ തീരുമാനിച്ചുറച്ച ഒരു പ്രതീതിയുണ്ട്. മത്തായിച്ചേട്ടൻ വല തയ്ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കാൽപെരുമാററം കേട്ട മത്തായിച്ചൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ ജോയിച്ചനെ കാണുന്നു. ഉടനെ സന്തോഷത്തോടെ.]

മത്തായി: ങാ.... എങ്ങനെയൊണ്ടടാ മോനെ പോയിട്ട്. ജോലി കിട്ടുമോ? [വല താഴെ ഇട്ടിട്ട് പതിയെ എഴുന്നേൽക്കുന്നു.] നീ അങ്ങേരെ കണ്ടോ? [നിർത്താതെയുള്ള ഒരു ചുമ. ചുമ കഴിഞ്ഞു എളിയിൽ തിരുകിയിരുന്ന കുപ്പിയിൽ നിന്നും രണ്ടു ഗുളിക വായിലിട്ടു ഞൊണഞ്ഞിറക്കുന്നു.]

മോളി: [ജിജ്ഞാസയോടുകൂടി] ജോലി കിട്ടിയോ കുഞ്ഞാങ്ങളെ.

ജോയി: [വിദൂരതയിലേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ട് പരുഷമായ സ്വരത്തിൽ] അധികം താമസിയാതെതന്നെ ജോലി കിട്ടും.

മത്തായി: [ആഹ്ലാദത്താൽ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി. രണ്ടുകൈയ്യും കൂപ്പി കണ്ണുകളടച്ചുകൊണ്ട്] ഹാ.... ദൈവം രക്ഷിച്ചു. എല്ലാം ദൈവകൃപകൊണ്ടുതന്നെ. ഒരു സമാധാനമായി. [നെടുവീർപ്പിടുന്നു]

മോളി: [സന്തോഷത്താൽ കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞ്] ശമ്പളം കിട്ടുമ്പോ.... എനിക്കു നല്ല രണ്ടു പാവാടേം ബ്ലൗസും വാങ്ങിത്തരണം കെട്ടോ കുഞ്ഞാങ്ങളെ. ഇന്നാലെ ബീനക്കു അവളുടെ ചേട്ടൻ നല്ല ഉടുപ്പൊക്കെ തയ്പിച്ചു കൊടുത്തു. അവൾക്കു നല്ല ചേലുള്ള സ്വർണ്ണമാലയൊക്കെയുണ്ട്. എനിക്കും ഒരു മാല വാങ്ങിച്ചുതരണം കേട്ടോ കുഞ്ഞാങ്ങളെ....

[ജോയിച്ചൻ ഇവയൊന്നും കേൾക്കാത്തവനെപ്പോലെ വിചാര വികാരങ്ങളിൽ മുഴുകി അകലേയ്ക്കു നോക്കി നിൽക്കുകയാണ്.]

മത്തായി: [മോളിയോട്] കൊഞ്ചാതെ വല്ലേടത്തും അടങ്ങിയിരിക്കടീ.... അവൻ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു പോലുമില്ല. അതിനു മുമ്പ് നീ ഇങ്ങനെ തൊടങ്ങിയാലോ. [ജോയിച്ചനെ നോക്കിക്കൊണ്ട്] നീയെന്താടാ ഒന്നും മിണ്ടാതെ അന്തം മറന്നു നില്ക്കുന്നതു്?

[ജോയിച്ചനൊന്നും മിണ്ടാതെ സ്വയം നിയന്ത്രിക്കാനാവാതെ നമ്രശിരസ്കനായ് അകത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു. പോയിക്കഴിയുമ്പോൾ]

മോളി: എന്നാ ജോലിയാണപ്പച്ചാ.... പോലീസു ജോലിയാണോ.

മത്തായി: അല്ലെടീ മോളെ. പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പിള്ളേരെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ജോലിയാ.

മോളി: [ആശ്ചര്യത്താൽ] അപ്പോ കുഞ്ഞാങ്ങള സാറാണോ.

മത്തായി: പിന്നല്ലാതെ.

മോളി: [സന്തോഷാധിക്യത്താൽ] ഞങ്ങളുടെ പള്ളിക്കൂടത്തിലാണോ അപ്പച്ചാ പഠിപ്പിക്കാൻ വരണതു്?

മത്തായി: നീ എന്തിനാ ഇതൊക്കെത്തെരക്കുന്നതു്? അതൊക്കെ പിന്നീടു പറയാം. നീ ആ ചൂലെടുത്തു ഇവിടെയൊക്കെ ഒന്നു തൂത്തിട്ടേ.... അപ്പടി പൊടിയാ.

നഗരത്തിലൂടെ കാററിൽ പാറിപ്പറക്കുകയായിരിക്കും. പിന്നെയാണീ പുസ്തകങ്ങൾ.

മത്തായി: [ആശ്ചര്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട്] എന്ത്! നിന്റെ സർട്ടിഫിക്കററ് നീ കീറിക്കളഞ്ഞെന്നോ? ഞാനെന്താണീ കേൾക്കണെ.... നീ ഭ്രാന്തുപറയുകയാണോ!

ജോയി: ഭ്രാന്തല്ലപ്പച്ചാ. പരമാർത്ഥങ്ങളാണ്. ഇനി എനിക്ക് ആരുടേയും സർട്ടിഫിക്കററ് വേണ്ട. ആരുമെനിക്ക് ഉദ്യോഗം തരണ്ട. ഞാൻ ബി.എ. പാസായിട്ട് വർഷം മൂന്ന് കഴിഞ്ഞു. ഈ കാലയളവിൽ ഒരു ഉദ്യോഗത്തിനു വേണ്ടി, ആ സർട്ടിഫിക്കററു കക്ഷത്തിലേന്തി ഞാൻ നടക്കാത്ത നാടില്ല. ഞാൻ കയറിയിറങ്ങാത്ത ഫാക്ടറികളും സ്കൂളുകളുമില്ല; വ്യവസായ ശാലകളില്ല. അവിടെയെങ്ങും എനിക്ക് ജോലിയില്ല; ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ പത്തും പതിനായിരവും സംഭാവന കൊടുക്കണമെത്രെ! എത്രയെത്ര നേതാക്കന്മാരുടെയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും കാലുപിടിച്ചപേക്ഷിച്ചു. അവരാരുംതന്നെ തിരിഞ്ഞുനോക്കാൻ പോലും സന്നദ്ധരല്ലായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ട്? യോഗ്യതയില്ലാഞ്ഞിട്ടോ? ഡിഗ്രിയില്ലാഞ്ഞിട്ടോ. ആ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാവുന്നതല്ലപ്പച്ചാ. അതുകൊണ്ട് ആ പട്ടിണിച്ചീട്ടും കക്ഷത്തിലേന്തി തെക്കുവടക്കു നടക്കാനുള്ള ക്ഷമത എനിക്കിനിയില്ലപ്പച്ചാ. അതിനാൽ ഞാനതു് കീറിപ്പറിച്ചു കാററിൽ പറപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെ അതു നശിക്കട്ടെ. ഉദ്യോഗം. തെണ്ടി നാടുനീളെ അലഞ്ഞുതിരിയുന്ന ഒരുപട്ടിയായിരിക്കില്ല ഈ നിമിഷം മുതൽ ഞാൻ. [പെട്ടെന്നു മുറിക്കുള്ളിലേക്കു പോകുന്നു. മത്തായിച്ചേട്ടൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ പലതും വിചാരിച്ച് വിഷമിച്ചു നിൽക്കുന്നു.] അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ ജോയിച്ചൻ മീൻ പിടിക്കുന്ന കൂടയുമായി കടന്നുവരുന്നു. അനന്തരം ബഞ്ചിലിരിക്കുന്ന വലയും എടുത്തുകൊണ്ട് മത്തായിച്ചന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു ഒരു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി നടന്നടുക്കുന്നു.

മത്തായി: [കോപം കൊണ്ട് വിറക്കുന്നു] ജോയിച്ചാ.... [ജോയിച്ചൻ പുഞ്ചിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു] നീ എന്തെടുക്കാൻ പോണു. വലയും കൂടയും താഴെ വയ്ക്കൂ.... വലയും കൂടയും താഴെ വയ്ക്കാൻ.

ജോയി: [അയഞ്ഞമട്ടിൽ] അപ്പച്ചനിങ്ങനെ പറഞ്ഞാലോ. പൈതൃകമായി നമുക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന ഉദ്യോഗം ഇതാണപ്പച്ചാ. ആരുടേയും കാലും കൈയ്യും പിടിക്കേണ്ടാത്ത അന്തസ്സും അഭിമാനവുമുള്ള ജോലി.

മത്തായി: [അടിമുടി വിറച്ചുകൊണ്ട് അലറുന്നതുപോലെ] ഈ ഉദ്യോഗത്തിനല്ലടാ നിന്നെ ഞാൻ വി. എ. ക്കാരനാക്കിയതു്. ഇതിനല്ല

ജോയി: [പ്രയാസപ്പെട്ടുകൊണ്ട്] അപ്പച്ചന്റെ പ്രയാസങ്ങൾ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നാൽ [ഗദ്ഗദത്തോടുകൂടി] തന്റെ മകനൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായി കാണാനുള്ള ഭാഗ്യം അപ്പച്ചന്റെ കണ്ണുകൾക്കില്ല. ആയിരമായിരം ആശകളും പ്രതീക്ഷകളും നിർദ്ധനത്വത്തിന്റെ ബലിക്കല്ലുകളിൽ കുരുതികഴിക്കപ്പെടുകയാണപ്പച്ചാ. ഒരുപിടി ആശകളും ഒത്തിരി യാതനകളും മാത്രമാണ് നമ്മളെപ്പോലുള്ളവർക്കു വിധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നമ്മ

ടെ സങ്കല്പങ്ങളെല്ലാം വെറും സ്വപ്നങ്ങളായിരുന്നു അപ്പച്ചാ. പണക്കാരന്റെ മകൻ പണക്കാരൻ, പാവപ്പെട്ടവന്റെ മകൻ പാവപ്പെട്ടവൻ, മീൻപിടുത്തക്കാരന്റെ മകൻ മീൻപിടുത്തക്കാരൻ. ഇതാണ് ലോകത്തിന്റെ അവസ്ഥ. എന്റെ പിതാവിന്റെ ജോലി ഏതോ അതു തന്നെ എനിക്കും. അതിന് എന്നെ അനുവദിച്ചു അനുഗ്രഹിക്കു.... അപ്പച്ചാ.

[ജോയിച്ചൻ വലയും കൂടയും മത്തായിച്ചന്റെ മുമ്പിൽ വച്ചിട്ട് മത്തായിച്ചന്റെ കാലിൽ പിടിച്ചു കരയുന്നു. മത്തായിച്ചൻ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി നില്ക്കുകയാണ്. അനന്തരം ജോയിച്ചൻ എണീറ്റു വലയും കൂടയും കയ്യിലെടുത്തു അല്പം മാറിനിന്നിട്ട്.]

ജോയി: [മോളിയോട്] നിന്റെ കുഞ്ഞാങ്ങള ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായി കാണാൻ നിനക്കു ഭാഗ്യമില്ല സഹോദരീ.... [അശ്രുബിന്ദുക്കൾ അടർന്നു വീഴുന്നു. ഗദ്ഗദത്താൽ] ഭാഗ്യമില്ല. ദൈവം അതിനുള്ള വരം നമുക്കാർക്കും നൽകീട്ടില്ല.

[മോളി ഏങ്ങലടിച്ചു കരയുകയും കണ്ണീർ തുടയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.]

ജോയി: [വീണ്ടും എന്തോ ഓർത്തിട്ടെന്നപോലെ] നിന്റെ കുഞ്ഞാങ്ങള ഉദ്യോഗസ്ഥനല്ലെങ്കിലും, നിനക്കു നല്ല പാവാടയും ബ്ലൗസും വാങ്ങിച്ചു തരും.... സാധിച്ചെങ്കിൽ മാലയും....

കണ്ണീരോടുകൂടി ജോയിച്ചൻ വലയും കൂടയുമായി വേഗത്തിൽ പുറത്തേയ്ക്കു പോകുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഉഗ്രൻ, ഒരു നോട്ടുബുക്കും, അതിൽ കുറെ കടലാസു കഷണങ്ങളുമായി ജോയിച്ചന്റെ എതിരെ കയറിവരുന്നു. ജോയിച്ചന്റെ സാധാരണയല്ലാത്ത വേഷവും ഭാവവും കണ്ടിട്ട് ഉഗ്രൻ അല്പമൊന്നു പരുങ്ങുന്നു. എന്നിട്ട് പെട്ടെന്നു ഒരു വശത്തേക്കു മാറി നിന്നു. ജോയിച്ചൻ ഉഗ്രനെ കണ്ടെങ്കിലും ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ ഒന്നും മിണ്ടാതെ നടന്നു മറയുന്നു. ജോയിച്ചൻ പോയ ഭാഗത്തേയ്ക്കു അല്പനേരം നോക്കി നിന്നിട്ട് തിരിയുമ്പോൾ വിദൂരതയിൽ നോക്കി പ്രയാസപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്ന മത്തായിച്ചേട്ടനെ കാണുന്നു. അനന്തരം കതകിന് മറഞ്ഞുനിന്നു കരയുന്ന മോളിയെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. കാര്യങ്ങളൊന്നുമറിയാതെ ഉഗ്രനും അവസാനം പകച്ചുനിൽക്കുന്നു.

[കർട്ടൻ]

സാമ്പത്തികസ്ഥിതി തകരാറിലാക്കപ്പെട്ട ഒരു രാഷ്ട്രത്തെ രക്ഷപെടുത്താനുള്ള ആദ്യത്തെ മാർഗ്ഗം പണപ്പെരുപ്പം ആണ്. രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗം യുദ്ധവും. രണ്ടും താല്ക്കാലികമായ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കുന്നവയാണ്. സ്ഥിരമായ ചില നാശങ്ങളും. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന അവസരവാദികൾ ഈ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളും പലപ്പോഴും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്.

— ഹെമിംഗ്‌വേ

കണ്ണുകൾ നിറയുന്നു. ഈ സമയത്തു മോളി ആകാംക്ഷയും ദുഃഖവും നിറഞ്ഞമുഖത്തോടുകൂടി, തലമാത്രം പുറത്തുകാണിച്ചുകൊണ്ടു് കതകിനു് മറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു]

മത്തായി: എൻെറ വിയർപ്പുതുള്ളികൾ വിററിട്ടു വാങ്ങിച്ചതാടാ ഇതൊക്കെ. രാവും പകലുമില്ലാതെ നിനക്കുവേണ്ടി ഞാൻ കഷ്ടപ്പെട്ടു. ബുദ്ധിമുട്ടി. ഇന്നിപ്പോ നീ ബി. എ ക്കാരനായി. ആ വിയർപ്പു തുള്ളികളോടു് അല്പമെങ്കിലും കരുണ നിനക്കു കാണിക്കാമായിരുന്നു. ഇതിലും ഭേദം നീ എന്നെച്ചുട്ടുകയായിരുന്നടാ

ജോയി: അതാണു് ഞാനും ചോദിക്കുന്നതു്. എന്നെ എന്തിനു ബി. എ ക്കാരനാക്കി.

മത്തായി: അപ്പോ! നിന്നെ പഠിപ്പിച്ചതു തെററായിപ്പോയോ?

ജോയി: തികച്ചും തെററായിപ്പോയി.

മത്തായി: അങ്ങിനെയാണേൽ ഇന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നവരൊക്കെ തെററിനു പ്രേരിപ്പിക്കുകയാണെന്നാണോ നിൻെറ വാദം.

ജോയി: എല്ലാവരുമെന്നല്ല. പണമില്ലാത്തവർ മാത്രം. പണമില്ലാത്തവർ പഠിക്കാനും പഠിപ്പിക്കാനും തുനിയരുതു്. അതൊക്കെ പണക്കാർക്കു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണപ്പച്ചാ. നമ്മളെപ്പോലുള്ള തെണ്ടികൾക്കൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ല.

മത്തായി: തെററായിപ്പോയെടാ തെററായിപ്പോയി. ഇതൊന്നും ഞാൻ ചെയ്യരുതായിരുന്നു. നിന്നെ ഞാൻ പഠിപ്പിക്കരുതായിരുന്നു. ബി. എ. ക്കാരനാക്കരുതായിരുന്നു. എല്ലാം എൻെറ അവിവേകം തന്നെ. പക്ഷെ നിൻെറ തരത്തുകാരൊപ്പം നീയും നടക്കണമെന്നു ഞാനാശിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഞാനീ അവിവേകത്തിനു തുനിഞ്ഞു [മോളിയുടെ നേത്രങ്ങളിൽ നിന്നും അശ്രുകണം അടർന്നു വീഴുന്നു.]

ജോയി: അപ്പച്ചനു വേദന തോന്നുന്നതു്! ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചൊന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കു.... പണമുള്ളവനു് ഇഷ്ടമുള്ളടത്തു് ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ പഠിക്കാം. പഠിച്ചു പാസായാലുടനെ ഉദ്യോഗമുണ്ടു്, റെക്കമൻറു് ചെയ്യാനാളുണ്ടു്. ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരികളുണ്ടു്; കൈക്കൂലി കൊടുക്കാൻ രൂപയുണ്ടു് നമുക്കോ?

മത്തായി: പിന്നെ നിനക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന ഉദ്യോഗമോടാ....

ജോയി: [പുച്ഛസ്വരത്തിൽ] ഹും.... ഉദ്യോഗം.... ഉദ്യോഗം.... എൻെറ ഉദ്യോഗത്തിനു് ഇവരുടെ ആരുടേയും സഹായം വേണ്ട.

മത്തായി: [പുസ്തകങ്ങളെ നോക്കിക്കൊണ്ടു] എങ്കിലും ഈ പൊസ്തകങ്ങളെല്ലാം ചുട്ടുകരിക്കാൻ നിനക്കു തോന്നിയല്ലോടാ.

ജോയി: പുസ്തകങ്ങൾ! എന്തിനു്, ആർക്കുവേണ്ടി? എനിക്കുവേണ്ടിയോ? വേണ്ട! വേണ്ട! ഇന്നുവരെ പുസ്തകങ്ങളെ ഈശ്വരനു തുല്യം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു; ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു; ആരാധിച്ചിരുന്നു. ഇന്നുമുതൽ എനിക്കിവയൊന്നും വേണ്ടപ്പച്ചാ. ഈ പുസ്തകങ്ങളെക്കാളെത്രയോ വിലപ്പെട്ടതായിരുന്നു എൻെറ ഡിഗ്രി സർട്ടിഫിക്കററു്. എൻെറ ഇന്നുവരെയുള്ള അദ്ധ്വാനത്തിൻെറ ആകെത്തുകയായ ആ സർട്ടിഫിക്കററിൻെറ കഷണങ്ങൾ ഇന്നിപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരം

ഭക്ഷ്യസ്വയംപര്യാപ്തത കൈവരിക്കണമെങ്കിൽ

G. Gopakumar
I B. Com.

1947 ൽ ഭാരതം സ്വാതന്ത്ര്യയായി. 1970 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ ഭരണചക്രം പലവുരു ചുററിത്തിരിഞ്ഞു, പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ ക്രമത്തിന് നടക്കുന്നു, കാർഷിക മേഖലയും അല്പമൊന്ന് അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. എന്നിട്ടും ഭാരതമിന്നുമൊരു നല്ലനിലവാരം ഭക്ഷ്യരംഗത്ത് പുലർത്തുന്നില്ല; എന്തുകൊണ്ട്?

നാമിന്ന് അതിഭീകരവും, ദാരുണവുമായ ഒരു രാഷ്ട്ര വിപത്തിനെയാണ് നേരിടുന്നത്—ഭക്ഷ്യക്ഷാമം. ഈ പ്രതിസന്ധിയെ നാം ശരിയാംവണ്ണം കൈകാര്യം ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഭാവി പരിതാപകരമായിരിക്കും. ഈ വിപത്തിൽ നിന്നും നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തെ രക്ഷിക്കേണ്ടതു് ഓരോ പൗരന്റെയും കടമയാണ്, കർത്തവ്യമാണ്.

ഭാരതത്തിലെ 70 ശതമാനത്തിലധികം കൃഷിയെ ആശ്രയിച്ച് കഴിയുന്നവരാണ്. നമ്മുടെ ദേശീയ വരുമാനത്തിൽ പകുതിയിലധികം കൃഷിയിൽനിന്നാണ് ലഭിക്കുന്നത്.

ഒരു കാർഷിക രാജ്യമായ ഭാരതത്തിൽ നമുക്ക് വേണ്ടതായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെടാത്തതിന്റെ പ്രധാന കാരണം ഇവിടുത്തെ കുതിച്ചുകയറുന്ന ജനപ്പെരുപ്പമാണ്. ഭക്ഷണത്തിന് നാമിന്ന് അന്യരാജ്യങ്ങളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭക്ഷ്യസംഭരണത്തിന് നാം ആണ്ടുതോറും ഭീമമായ ഒരു തുക ചിലവാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കണക്കുകളിൽനിന്നും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത് സ്വാതന്ത്ര്യഭാരതം ഭക്ഷ്യധാന്യ ഇറക്കുമതിക്കുവേണ്ടി ഏകദേശം

നത്തിന്റെയും, രാസവളങ്ങളുടെയും നല്ല വിത്തിനങ്ങളുടെയും ഉപയോഗത്താൽ ഇരുപ്പൂനിലങ്ങളായും മുപ്പൂനിലങ്ങളായും മാറാൻ കഴിയുന്നു. ഇതാണ് കടുംകൃഷിയുടെ ഒരു പ്രധാന ഗുണം. ഇതുമൂലം ആണ്ടിൽ നൂറുപറ നെല്ല് കിട്ടിയിരുന്ന ഒരു കൃഷിസ്ഥലത്തുനിന്നും ഇരുനൂറോ, മുന്നൂറോ പറ നെല്ല് ഉല്പാദിക്കുവാൻ കഴിയുന്നു. കടുംകൃഷി നാട്ടിലുടനീളം നടപ്പിൽ വരണമെങ്കിൽ കൂട്ടുകൃഷി അവലംബിക്കാതെ സാധ്യമല്ല.

പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളായ അമേരിക്ക. ആസ്ട്രേലിയാ മുതലായവയുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഉല്പാദനത്തോത് വളരെ പരിമിതമാണ്. ശാസ്ത്രീയ കൃഷിസമ്പ്രദായം അവലംബിച്ച ഏതാനും ചിലർക്ക് ഉല്പാദനത്തോത് വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കൂടുതൽ കർഷകരുമവരുടെ പഴഞ്ചൻ മനസ്ഥിതിയിൽ നിന്നും മാറിയിട്ടില്ലാത്തതാണ് ഇതിനു പ്രധാന കാരണം. നമ്മുടെ കാർഷിക വിജ്ഞാനം ഉല്പാദനത്തോത് കാര്യമായ തോതിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ സഹായകമാണ്, കീടനാശിനികൾ, പുതിയവിത്തിനങ്ങൾ, രാസവളങ്ങൾ, ആധുനിക കാർഷികോപകരണങ്ങൾ എന്നിവ ഉപയോഗിച്ചേ തീരൂ. ഇതെല്ലാം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും പരീക്ഷിച്ച് വിജയം കൈവരിക്കുന്നതിനും നമ്മുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഈ പുതിയ അറിവുകളും, സൗകര്യവും വേണ്ടവിധത്തിൽ നമ്മുടെ കർഷകർ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളത് ഖേദകരമാണ്.

തുടർച്ചയായ കൃഷിമൂലം കൃഷിഭൂമിയിലെ പല രാസവസ്തുക്കളും നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഈ കുറവ് പരിഹരിക്കുന്നതിന് രാസവളങ്ങൾക്ക് കഴിയുന്നു. കൂടാതെ കൃഷി ശാസ്ത്രീയമായി ചെയ്യുക. ഇതെങ്ങനെ സാധ്യമാകും? നാട്ടിലുടനീളം പ്രവർത്തിക്കുന്ന കാർഷികോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സഹായത്തോടെ ഇതു ചെയ്യാം. പുതിയ പല വിത്തിനങ്ങളും കൂടുതൽ വിളവു തരുന്നതാണ്. ഈ സൗകര്യങ്ങളൊന്നും നമ്മുടെ കർഷകർ ശരിക്ക് മുതലെടുക്കുന്നില്ല എന്നു വരുമ്പോൾ കാർഷികരംഗം അധഃപതിച്ചേ തീരൂ. ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നേർക്കുള്ള ഇവരുടെ അവജ്ഞ നാടിന്റെയും, അവരുടെയും പുരോഗതിക്ക് ഒരു വിലങ്ങുതടിയാണ്.

ഈ പ്രശ്ന പരിഹാരത്തിന് നമുക്കെന്തുചെയ്യാൻ കഴിയും. ഇതിന് പ്രധാനമായി വേണ്ടത് കർഷകരെ ശാസ്ത്രീയ കൃഷിസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെപ്പറ്റി ബോധവാന്മാരാക്കുകയെന്നതാണ്. കുതിച്ചുയരുന്ന ജനപ്പെരുപ്പത്തെപ്പറ്റി അവരെ മനസ്സിലാക്കുകയും ഈ പെരുപ്പത്തെ കാര്യമായ തോതിൽ തടയാൻ അവരുടെ സഹായം തേടുകയും ചെയ്യണം. ഇതിന് ഒരു സംഘടിതയത്നം ആവശ്യമുണ്ട്.

ശിലായുഗത്തോളം പഴക്കമുള്ള കാർഷിക സമ്പ്രദായങ്ങൾ കൈവെടിഞ്ഞ് ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ ശരിക്കും പ്രയോജനപ്പെടുത്തി, ഉറച്ച ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ കാർഷികരംഗം വളർത്താൻ കഴിഞ്ഞാൽ നാടിന്റെ ഭാവി ശ്രേയസ്കരമായിരിക്കും. നാമിതിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ കാലം നമുക്കുവേണ്ടി കാത്തുനില്ക്കുകയില്ല.

2600 കോടിയിൽപ്പരം രൂപാ ചിലവിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നാണ്. എന്നിട്ടും ഓരോ പൗരനും വേണ്ടത്ര ഭക്ഷണം കൊടുക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ലായെന്നു വരുമ്പോഴാണ് നാം നമ്മുടെ കാർഷിക രംഗത്തെപ്പററിയും, കുതിച്ചുകയറുന്ന ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിനെപ്പററിയും ബോധവാന്മാരാകേണ്ടതു്.

പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികളുടെ ഫലമായി നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യോല്പാദനം 54 കോടി ടണ്ണിൽനിന്നും 89 കോടി ടണ്ണായി ഉയർന്നു. ഇതൊരു ഗണ്യമായ വളർച്ചയാണെങ്കിലും, ഇതിനൊപ്പം ജനസംഖ്യയും വർദ്ധിച്ചതുകൊണ്ട് ഭക്ഷണപ്രശ്നം കാര്യമായി ലഘൂകരിക്കപ്പെട്ടില്ല. ഭക്ഷ്യ സ്വയം പര്യാപ്തതയെപ്പററി മോഹന സ്വപ്നം കാണുന്ന നാം പ്രധാനമായും ചെയ്യേണ്ടതു്; ഇപ്പോഴുള്ള കൃഷിഭൂമിയിൽനിന്നും കൂടുതൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുകയെന്നതാണ്. കടും കൃഷിയും, കൂട്ടുകൃഷിയും സ്വീകരിക്കുക എന്നതാണ് ഇതിനുള്ള പോംവഴി.

ഭാരതത്തിലെ 70 ശതമാനത്തിലധികമാളുകളും കൃഷിയെ അവലംബിച്ചാണ് കഴിയുന്നതെന്നു പറയുമ്പോൾ ഭാരതത്തിലെ തൊഴിലില്ലായ്മയുടെ ഭീകരത നമുക്കു മനസ്സിലാകും. ഈ 70 ശതമാനത്തിൽ 30% യഥാർത്ഥ കൃഷിക്കാരും ബാക്കി 40 ശതമാനം, മററു തൊഴിലില്ലാത്തതുകൊണ്ട് കൃഷിയെ ആശ്രയിച്ച തൊഴിലില്ലാത്തവരുമാണ്. ഇങ്ങനെ കൂടുതലാളുകൾ കാർഷിക രംഗത്തിറങ്ങുന്നതുമൂലം പരിമിതമായ നമ്മുടെ വിളഭൂമികൾ ചെറിയ തുണ്ടുകളായി വിഭജിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ വിഭജനം കാർഷികരംഗത്തെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുന്നു. കാരണം, കൃഷിക്കാരിൽ തന്നെ സാമ്പത്തികമായി ശേഷി കൂടിയവരും, തീരെ കുറഞ്ഞവരും കാണും.

ഇതിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ കൂട്ടർക്ക് കൃഷി ലാഭകരവും രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടർക്ക് നഷ്ടവുമാണ്. ഈ സ്ഥിതിമാററി, ഈ രണ്ടുകൂട്ടരും ഒരു സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ കൃഷി ആരംഭിക്കുകയാണെങ്കിൽ കാർഷികമായി കൂടുതൽ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകുമെന്ന് പരീക്ഷണങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ന് നമ്മുടെ കാർഷികരംഗം ഉലോംശോചനീയമാണ്. കാരണം, നാമിന്ന് കൃഷിചെയ്യുന്നതു് പ്രകൃതിയുടെ വിളയാട്ടത്തിനനുസരിച്ചാണ്. പ്രകൃതി ക്ഷോഭിച്ചാൽ ഏക്കറുകളോളം കൃഷി ഒന്നുകിൽ വെള്ളം കയറി ചീഞ്ഞുപോവുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ ജലദൗർലഭ്യം മൂലം കരിഞ്ഞുപോവുകയോ ചെയ്യുന്നു. ഈ ദുഃസ്ഥിതിക്കുള്ള പരിഹാരം വെള്ളപ്പൊക്കം തടയാൻ ബലമേറിയ വരമ്പുകളും, വെള്ളം വററിക്കാനുള്ള പമ്പുസെററും മററും ഉപയോഗിക്കുക എന്നതാണ്. ഇതെല്ലാം സാമ്പത്തിക ക്ലേശമനുഭവിക്കുന്ന നമ്മുടെ കർഷകർക്ക് അപ്രാപ്യമാണ്. കൂട്ടുകൃഷി സമ്പ്രദായം ഇതിനൊരു പരിഹാരമാർഗ്ഗമാകും.

കൂട്ടുകൃഷിയെ അവലംബിക്കുന്നതുമൂലം കൃഷി കൂടുതൽ ലാഭകരവും, എളുപ്പവുമായി തീരുന്നു. ഈ സഹകരണം മൂലം എല്ലാ കാര്യങ്ങളും സംഘത്തിലെ കർഷകർക്കൊരുപോലെ പ്രയോജനപ്പെടുന്നു. കൂടാതെ രാസവളങ്ങളും, നല്ല വിത്തിനങ്ങളുമുപയോഗിക്കുന്നതിനും കഴിയുന്നു. വിളവെടുക്കുമ്പോൾ ചെലവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വീതിക്കുന്നതുകാരണം കൃഷി കൂടുതൽ ലാഭകരമായി തീരുന്നു.

ഈ അവസ്ഥയിൽ കടും കൃഷിസമ്പ്രദായം കൂടി സ്വീകരിക്കുന്നതു് അഭികാമ്യമായിരിക്കും. ഇന്ന് ഒരുപ്പൂനിലങ്ങളായിരിക്കുന്ന പല കൃഷിസ്ഥലങ്ങളും ജലസേച

കുറെ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളും ഒരു പനിനീർപ്പൂവും

Rosamma Thomas
II D. C.

സന്ധ്യയുടെ ഹൃദയത്തുടിപ്പുകൾ തേടി അവൾ പടിഞ്ഞാറെ ചക്രവാളത്തിലേയ്ക്കു നോക്കിനിൽക്കുകയാണ്. നീണ്ടു വിടർന്ന ആ മിഴികൾ ഈറനണിഞ്ഞിരുന്നു. സന്ധ്യാ സുന്ദരി അവളുടെ കവിൾത്തടങ്ങളിൽ വാത്സല്യമുള്ള ഒരമ്മയെപ്പോലെ തഴുകി താലോലിയ്ക്കുവാൻ ഓടിയെത്തി.

അവൾ! ഗ്രേസി വേദനകളുടെ നടുവിൽ വിരിഞ്ഞ പനിനീർപ്പൂവ്! അലയാഴിയുടെ നടുവിൽ ആ കൊതുമ്പുവള്ളം ആടിയുലയുകയാണ്. പുഞ്ചിരിയ്ക്കുവാൻ മാത്രം പഠിച്ച അവളിന്നു തേങ്ങിക്കരയുകയാണ്. സ്നേഹത്തിന്റെ പൊന്നൂഞ്ഞാലിൽ ജീവിതം കൊരുക്കുവാൻ കൊതിച്ച അവളിന്ന് നിഷ്കരുണമായി പുറം തള്ളപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു.

ഗ്രേസി പടിഞ്ഞാറെ വഴിയിലേയ്ക്കു നോക്കി. അതാ ബാബു ആടിയാടി നടന്നുവരുന്നു. ജീവിതത്തിൽ ശാന്തിയും സമാധാനവും കണ്ടെത്തുവാനവളാഗ്രഹിച്ചു. ചെറുപ്പത്തിലെ മാതാപിതാക്കൾ നഷ്ടപ്പെട്ട അവളിന്നും വേദനയുടെ ഒരിതിഹാസമായി ജീവിയ്ക്കുകയാണ്. ഇന്നവളുടെ ജീവിതം – വേദനയുടെ–കണ്ണീരിന്റെ ഒരു തോണി – അതാണ്.

ദേവാലയത്തിൽ പുരോഹിതൻ സാക്ഷിയായി ബാബു അവളുടെ കഴുത്തിൽ മിന്നണിയിച്ചപ്പോൾ അവൾ പുളകച്ചാർത്തണിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തണലിൽ ജീവിതം പങ്കിട്ടെടുക്കുവാൻ അവൾ കടന്നുചെന്നു. ആയിരമായിരം മധുര പ്രതീക്ഷകളോടെയാണ് അവൾ ആ മണവറയിൽ കാലുകുത്തിയതു്. ഹൃദയത്തിന്റെ ശ്രീകോവിലിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ബാബുവിന്റെ മോഹന വിഗ്രഹത്തിനു മുമ്പിൽ അവൾ പുഷ്പാർച്ചന നടത്തും.... അവളുടെ എല്ലാമെല്ലാമായി അവൾ ബാബുവിനെ കരുതി.

Office bearers of the C. S. U.

Photographic Club (on one occasion they met together !)

The D. M. C. Cricket Club

A. T. Jose
Best Actor

Raman Namboori
Best Fancy Dress

പ്രിയ ചേച്ചി,

ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അനുവാദം കൂടാതെ പോന്നതുകൊണ്ട് എന്നോട് പിണക്കമാണോ? നമ്മൾ അന്ന് ബാബുവിനോട് പറയാതെ പോയതുകൊണ്ട് ബാബു പിണങ്ങി വരാതിരുന്നതാണ്. ഞങ്ങളിവിടെ വന്നിട്ട് ബാബുവിനും എല്ലാവർക്കും എന്നെയും കുഞ്ഞിനെയും വലിയ കാര്യമാണ്. ബാബു കള്ളുകുടിയനും ആഭാസനുമാണെന്ന് ആരോ അസൂയകൊണ്ട് പറഞ്ഞതാകണം. ബാബു വളരെ നല്ലവനാണ്. ഞാനദ്ദേഹത്തെ എന്റെ കാണപ്പെട്ട ദൈവമായി സ്നേഹിക്കുകയും പൂവിട്ട പൂ....

ബാബു അന്തംവിട്ട് നിന്നുപോയി. ഗ്രേസി തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നെന്ന്, തന്നെ പൂവിട്ട് പൂജിക്കുന്നെന്ന്, അവളെ കണ്ണീരിന്റെ കരകാണാക്കടലിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞതു താനാണ്. സ്നേഹത്തിന്റെ സാമ്രാജ്യം ഉള്ളിലൊതുക്കിക്കൊണ്ട് കണ്ണീരിന്റെ പുഷ്പഹാരവുമായി അവൾ തന്നെ സമീപിച്ചപ്പോഴൊക്കെ താൻ നിഷ്കരുണം അവളെ അടിച്ചു മാററുകയാണ് ചെയ്തത് മാലാഖയുടെ നൈർമ്മല്യവും ലില്ലിപൂവിന്റെ പരിശുദ്ധിയുമുള്ള എന്റെ ഗ്രേസി.... പശ്ചാത്താപത്താൽ അയാളുടെ കണ്ണുകൾ താനെ കൂമ്പി.

ബാബു ജനലിൽ കൂടി അങ്ങേ മുറിയിലേക്കു നോക്കി. ഗ്രേസിയുടെ കണ്ണിൽ നിന്നും കണ്ണീർകണങ്ങൾ തൊട്ടിലിൽ കിടക്കുന്ന കുഞ്ഞിന്റെ ദേഹത്തേക്കു വീഴുന്നു.

അയാളുടെ ഹൃദയം ആർദ്രമായി ഇല്ല ഗ്രേസി, ഇനി ഞാൻ നിന്നെ കരയാൻ അനുവദിക്കില്ല... അയാൾ ഒരു കൊടുങ്കാററുപോലെ അടുത്ത മുറിയിലേക്കു പാഞ്ഞുചെന്നു. അയാൾ അവളുടെ കണ്ണീർകണങ്ങൾ ഒപ്പി എടുത്തു. എന്റെ ഗ്രേസി....എനിക്കു മാപ്പുതരൂ...... നിന്റെ ഹൃദയം കാണാനുള്ള കഴിവ് എനിക്കില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ ഇനി ഒരിക്കലും നിന്നെ വേദനിപ്പിക്കില്ല.... ഒരിക്കലും! അയാൾ അവളെ തന്നിലേക്കു വലിച്ചടുപ്പിച്ചു. ഗ്രേസി ആത്മനിർവൃതിയടഞ്ഞു.

ആനന്ദത്തിന്റെ രണ്ടശ്രുകണങ്ങൾ അവളുടെ കൺകോണുകളിൽ വന്നെത്തി നോക്കി.

★

Education is something you get when your father sends you to college. But it is not complete until you send your son there.

—Washington Journal

A long dispute means that both parties are wrong.

— Voltaire

പാവപ്പെട്ട വീട്ടിൽ ജീവിച്ച അവൾക്ക് എല്ലാമെല്ലാം പുത്തനറിവായിരുന്നു. "ഒരു സുന്ദരിക്കോതയെ വലിച്ചോണ്ടു വന്നിരിക്കുന്നു. കാൽക്കാശിന്റെ ഉപകാരം ഉണ്ടാകാനില്ല." എല്ലാം അവൾ കേട്ടു. അമ്മയും നാത്തൂനുംകൂടി പറഞ്ഞതാണ്. എന്നാലും ബാബു തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല എന്നവൾ വിശ്വസിച്ചു.

ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും കടന്നു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അവളുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ പളുങ്കുപാത്രം പൊട്ടിത്തകർന്നുപോയി. സ്നേഹത്തിന്റെ പൊന്നൂലിൽ വരിഞ്ഞു മുറുകിയ ആ വീണക്കമ്പി അവളറിയാതെ തന്നെ അയഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. വാഗ്ദാനങ്ങൾകൊണ്ട് അവളെ കോരിത്തരിപ്പിച്ച ബാബു അവൾക്ക് ചുംബനങ്ങളും ചുടുനിശ്വാസങ്ങളും പകർന്നു കൊടുത്ത ബാബു ഇന്നിതാ അവളിൽനിന്നും വളരെയകന്നു കഴിഞ്ഞു.

ബാബു ഒരു മുക്കുടിയനായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. അയാളെ അതിൽനിന്നും പിന്തിരിപ്പിക്കുവാൻ പാവം ഗ്രേസി എന്തുമാത്രം പാടുപെടുന്നു. അവൾ സ്നേഹപൂർവ്വം ഉപദേശിച്ചുനോക്കി. ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. അതെപ്പററി പറഞ്ഞുപോയാൽ അവളുടെ ചുവന്നുതുടുത്ത കവിൾത്തടങ്ങളിൽ അവന്റെ വിരലുകൾ തെളിയുകയായി.

ഗ്രേസി അമ്മയോട് എല്ലാക്കാര്യവും പറഞ്ഞു. പക്ഷെ മകനെ ഉപദേശിക്കുന്നതിനു പകരം അവർ മകളെ കുററപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്തത്.

"വക്കത്തുകെട്ടതൊക്കെ കുടുംബത്തു കാലെടുത്തു കുത്തിയപ്പോഴെ തുടങ്ങിയതാ നശീകരണം."

അവൾ എല്ലാം നിശബ്ദം സഹിച്ചു.

അവസാനം ഗ്രേസി ആ ഭീകര സത്യവും അറിഞ്ഞു. ബാബുവിന് എവിടെയൊക്കെയോ രഹസ്യവേഴ്ചകളുണ്ട്.... അവളുടെ സ്ത്രീഹൃദയം വിങ്ങിപ്പൊട്ടി; ഒരു ഭാര്യക്കിതിൽ കൂടുതൽ അസഹ്യമായിട്ടെന്താണുള്ളത്? അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവന്റെ ഒരംശം തന്റെ ഉദരത്തിൽ രൂപം പൂണ്ടുവരികയാണ്. ആശയും അഭിലാഷങ്ങളുമുള്ള ഒരു ഹൃദയം തനിക്കുമില്ലേ? തന്റെ ഹൃദയ നൈർമ്മല്യം അദ്ദേഹത്തിനാവശ്യമില്ല!!

അവൾ വറചട്ടിയിൽനിന്നും എരിതീയിലേക്കു വീഴുകയായിരുന്നു.

ബാബുവിനെ ഒന്നു കാണുവാൻ തന്നെ അവൾക്കു കൊതിയായിത്തുടങ്ങി. വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെയെ വീട്ടിൽ വരാറുള്ളു. വന്നാൽതന്നെയും മുക്കററം കുടിച്ചിട്ടുമുണ്ടായിരിക്കും.

പാവം സ്ത്രീ. അവൾക്കുചുററും ക്രൂരതയാണ്. അല്പം പ്രകാശം പകർന്നുകൊടുക്കുവാൻ അവൾക്കാരുമില്ല.

ഒരു ദിവസം ഗ്രേസിയെ കൊണ്ടുപോകുവാൻ ചേച്ചിയും ചേട്ടനും വന്നു. ബാബുവിനെ ഒരു നോക്കു കണ്ടിട്ടുപോകുവാൻ അവളുടെ അന്തരാത്മാവു കൊതിച്ചു. പക്ഷെ ബാബു വന്നില്ല. അവസാനം അവൾ വേദനയോടെ ആ വീടിനോടു യാത്രപറഞ്ഞു.

ബസ്സ്സ്റ്റാന്റിൽ ചെന്നപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച!! അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ കൂടി ഒരു മിന്നൽപിണർ പാഞ്ഞുപോയി. ബാബുവും ഒരു പെണ്ണും ഒരു സീററിലിരുന്നു വർത്തമാനം പറയുകയും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അവളുടെ സ്ത്രീ ഹൃദയത്തിനതുതാങ്ങാനുള്ള കരുത്തില്ലായിരുന്നു. അവൾ ബോധം കെട്ടു നിലംപതിച്ചു. കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ വീട്ടിലൊരു കട്ടിലിലവൾ കിടക്കുകയാണ്.

കണ്ണീരിന്റെ ദിനങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഗ്രേസിയുടെ കൂട്ടുകാരോടും അയൽക്കാരോടുമൊക്കെ അവൾ ബാബുവിനെപ്പററി പുകഴ്ത്തിപ്പറയും. അവരുണ്ടോ അറിയുന്നു അവളുടെ ഹൃദയത്തിലെ കദനക്കടൽ!

ഗ്രേസി ഒരാൺകുഞ്ഞിനെ പ്രസവിച്ചു. അവൾ ഒരു മാതാവായി. ആ പിഞ്ചോമനയുടെ ഓമനമുഖം കാണുമ്പോൾ അവൾ എല്ലാ വേദനകളും മറക്കാൻ ശ്രമിക്കും. ബാബു കുഞ്ഞിനെ കാണുവാൻ വരുമെന്നവൾ പ്രതീക്ഷിച്ചു. അവളുടെ പ്രതീക്ഷകൾ അസ്ഥാനത്തായിരുന്നു. പലരും കുത്തുവാക്കുകൾ പറയുവാൻ തുടങ്ങി. കയ്യിൽ പൊന്നുമോനെയും പിടിച്ചവൾ ഉമ്മറവാതുക്കൽ ചെന്നു നോക്കിനിൽക്കും. പക്ഷെ അവളുടെ ആഗ്രഹം കതിരണിഞ്ഞില്ല. അവളുടെ കണ്ണിൽനിന്നും കണ്ണീർകണങ്ങൾ പൊന്നുമോന്റെ കവിളത്തു വീണു ചിന്നിചിതറും. തന്റെ ഉദരത്തിൽ പിറന്നു എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് ആ കുഞ്ഞ് ഒരു തെററും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ!

എന്റെ.......ബാബു.......അവൾ തേങ്ങി.... ഈ കുഞ്ഞ് എന്തു തെററുചെയ്തു....

എന്നെങ്കിലും ബാബുവിന്റെ മനസ്സു തിരിയുകയില്ലേ? ആ കണ്ണീരിന്റെ പുത്രി സ്വയം ചോദിച്ചു.

ഒരു പക്ഷെ കുഞ്ഞിനെ കാണുമ്പോഴെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനു മാററം വരുമോ? തന്നെ വെറുത്താലും കുഞ്ഞിനെ വെറുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുമോ?

ഒരു ദിവസമവൾ ആരുടേയും അനുവാദത്തിനു കാത്തുനിൽക്കാതെ കുഞ്ഞിനെ കൊണ്ട് ബാബുവിന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോയി.

ക്ഷണിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു അതിഥിയായിരുന്നു അവൾ.

അമ്മായി അമ്മയുടെ കുത്തുവാക്കുകൾ. മററുള്ളവരുടെ അവഹേളനങ്ങൾ ഭർത്താവിന്റെ വെറുപ്പ്! അവൾ വീർപ്പുമുട്ടി!

ഒരു ദിവസമവൾ കുഞ്ഞിനേയും കൊണ്ട് ബാബുവിന്റെ അടുത്തുചെന്നു. പക്ഷെ ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ—ഒന്നു നോക്കുക പോലും ചെയ്യാതെ അവൻ അവിടെ നിന്നും എഴുന്നേററുപോയി.

അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പി. താൻ ക്രൂരമായി വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു! (ആത്മാവിൽ അടങ്ങാത്ത ദാഹവുമായി ഓടിയെത്തിയ തനിക്കു കിട്ടിയ സമ്മാനം!) താനൊരധികപ്പററാണ്! തന്നെക്കൊണ്ട് ഈ കുടുംബത്തിന് യാതൊരു പകാരവുമില്ല! ആവശ്യവുമില്ല!

എന്റെ ബാ....ബു.... അവൾ ബാബു പോയ വഴിയിലേക്കു നോക്കി നിശബ്ദം കണ്ണീർ പൊഴിച്ചു.

അമ്മ പറഞ്ഞു. കെട്ടിയവൻ കൊണ്ടു വരുന്നതൊന്നുമല്ല വാരി വിഴുങ്ങുന്നതെന്ന്. ഒരുതുള്ളി സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി അവളിന്ന് കൈകുമ്പിൾ നീട്ടുകയാണ്.

ഒരു ദിവസം ബാബു മുറിയിലേക്കു ചെന്നപ്പോൾ മേശപ്പുറത്ത് എഴുതി പൂർത്തിയാകാത്ത ഒരു കത്തിരിക്കുന്നു. ഗ്രേസി അങ്ങെ മുറിയിൽ കുഞ്ഞിനെ ഉറക്കുകയാണ്. അവൻ ആ കത്തെടുത്തുവായിച്ചു. ഗ്രേസി തന്റെ ചേച്ചിക്കെഴുതിയ കത്ത്.

FOR GOOD PHOTOGRAPHY!

Contact

KERALA STUDIO
PALLIKAVALA
KURAVILANGAD

For life like Studio Portraits,
Out-Door Groups, Developing, Printing,
Enlarging, Colouring,
Oil painting,
Cinema Slides,
All other Photography works

CHARGES MODERATE!

Neat & Quick Service is our Motto

Prop:
JOHNSON KUZHIVELIL

കുന്തി

എ. എം. നീധീരി എം. എ.

നിന്നു കുരുക്ഷേത്ര ഭൂമിയിലന്നവർ
ഒന്നിച്ചുതന്നെ–കുരുവംശ്യരാകിയ
പാണ്ഡവരും, കുന്തി, പാഞ്ചാലിതൊട്ടുള്ള
പാണ്ഡവസ്ത്രീകളും, ഗാന്ധാരിയും തഥാ.
ചത്തുകിടക്കുന്ന ജ്ഞാതികളെപ്പാർത്തു
ചീർത്തശോകാൽ കരഞ്ഞേവരും നില്ക്കവെ
തിങ്ങിക്കിടക്കും ശവങ്ങൾ തൻകൂട്ടത്തിൽ
മങ്ങാത്തൊരേമുഖം കണ്ടുവേ,രത്ഭുതം!
മങ്ങീ മുഖമാമുഖം കണ്ടു കുന്തിക്കു
വിങ്ങീഹൃദയം, മൃതനായ് കിടക്കുന്ന
തൻ പുത്രനെപ്പാർത്തു മാതൃസ്നേഹാർത്തയായ്
തൻപാപഭാരം ചുമന്നു ജീവിച്ചവൾ.
സൂത സുതനെന്നധിക്ഷേപമേററവൻ
സൂര്യസുതനായ് പിറന്നവനല്ലയോ?
കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു പോന്നാരഹസ്യം കുന്തി
കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു തൻ മാനവുമൊപ്പമേ.
പാഞ്ഞുമനസ്സിലൂടോരോരോ ചിത്രങ്ങൾ
മാഞ്ഞുപോകാതിത്രനാളും കിടന്നവ

II

മന്ത്രം പരീക്ഷണാർത്ഥം ചൊല്ലി സൂര്യനെ
തന്ത്രത്തിലന്നു വിളിച്ചതും വന്നതും
ദുർഭഗയായ തനിക്കന്നു ഗർഭമായ്
അർഭകൻ വന്നു പിറന്നതും, പേടിയാൽ
പെട്ടിയിലാക്കി നദിയിലൂടേവിട്ടി–
ട്ടൊട്ടുനേരം പിന്നെ നോക്കിനിന്നു,ന്നതും

ഹെയ് അതല്ല!

കോളജിൻെറ താഴെ കാണുന്ന ഒരു കൊച്ചു കടയില്ലേ?

അതാ

അതാണ് മത്തായിച്ചേട്ടൻെറ കട

ഫാഷൻ ജൗളിത്തരങ്ങൾക്ക്

സന്ദർശിക്കുക!

പെട്ടക്കാട്ടു സ്റ്റോഴ്സ്

കുറവിലങ്ങാട്

ചെന്നിരന്നാളവർ ജീവനെ താൻ, തന്റെ
നന്ദനൻ താണു വണങ്ങിപ്പറഞ്ഞിതു
“എന്തു ഞാൻ കുന്തിതനയനെന്നോ, യെന്തു
സന്തുഷ്ടനിന്നു ഞാനമ്മയെ കാൺകയാൽ
പുത്രഭയം വേണ്ട, യുദ്ധം കഴികിലും
പുത്രരായഞ്ചുപേരെന്നു മുണ്ടായിടും
അർജ്ജുനനെന്നെ വധിക്കുകിലഞ്ചുപേർ
അർജ്ജുനൻ ചാകിൽ ഞാനുൾപ്പെടെയഞ്ചുപേർ
മിത്രം സുയോധനൻ, എൻബലം പാർത്തവൻ
ശത്രുസംഹാരയജ്ഞം തുടങ്ങീടിനാൻ
ഉണ്ടു കടപ്പാടെനിക്കേറെ യാകയാൽ
ഉണ്ടാകയില്ല തകർച്ച ഞങ്ങൾക്കിനി”.

VI

കൊല്ലാതെ വിട്ടവൻ പാണ്ഡവർ നാല്‌വരെ
വല്ലായ്മ ചേർത്തു മടക്കി അയയ്ക്കിലും
കൃഷ്ണപ്രഭാവമറികായ്കയില്ല താൻ
ജിഷ്ണുവിൻ രക്ഷയിൽ ഭീതിപൂണ്ടീലല്ലോ
എന്തു താനിപ്പറഞ്ഞൊന്നു പറയാഞ്ഞു?
എന്തിനീയുദ്ധം? സഹോദരൻ കർണ്ണനും
“കൊല്ലരുതാരുമവനെ” എന്നെന്തു താൻ
ചൊല്ലീലമറ്റുള്ളവരോടുമൊപ്പമെ?
എങ്കിൽ കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധമുണ്ടാവില
എങ്കിലിക്കാഴ്ച താൻ കാണ്മാനിടയില്ല
കല്ലുപോൽ തന്റെ മനസ്സു കഠിനമായ്
ഇല്ലിനിതെല്ലും ഫലം കരഞ്ഞീടുകിൽ
എന്തിനീ മാന്യത തൻപുത്രനെക്കൊന്നു
എങ്ങിനി തേടും മനശ്ശാന്തി ഭാവിയിൽ?

VII

നൂറുമക്കളും മരിച്ചോരുഗാന്ധാരിയ്ക്കു-
മേകമകൻ പോയകുന്തിതൻ ദുഃഖത്തി-
ന്നാഴമറിവീല; കുററബോധത്തിനാൽ
താഴ്ന്ന ശിരസ്സുമായ്‌ മാഴ്കിനിന്നാൾ കുന്തി.

"അച്ഛനെപ്പോലെ തേജസ്വിയാമാ ശിശു
ഇച്ഛിച്ചപോലന്നു രക്ഷ പ്രാപിച്ചുവോ?
ദിവ്യകവചവും കുണ്ഡലവുമുള്ള
ദിവ്യനായോരാസുതനെ ഞാൻ കാണുമോ?"
എന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു ദിനങ്ങളും പോയ്
വന്നുചേർന്നുതൻ വിവാഹവും, പാണ്ഡുവിൻ
പത്നിയായ്, മാന്യയായ് താൻ കഴിഞ്ഞീടവെ
യത്നിച്ചു തന്റെ കഥകളും മറക്കുവാൻ.
ശാപമേറ്റോരു ഭർത്താവിന്റെ യാചനയാൽ
പാപമേല്ലാതന്യ ഭർത്താക്കളിൽ നിന്നു
വീരസുതരെ ലഭിച്ചു കഴിയവെ
വീരനാം കാന്തൻ മരിച്ചു, വിധവയായ്,
കൗരവപത്തനം തന്നിൽ വളർന്നിതു
കൗരവന്മാരുമാ പാണ്ഡുവിൻ പുത്രരും
വൈരമായ് തങ്ങളിൽ വംശ നാശത്തിനായ്
കൗരവ പാണ്ഡവർ മത്സരിച്ചു ചിരം
ഇന്നിക്കുരുതിക്കളം ചമച്ചാരവർ
അന്നു തുടങ്ങിയ വൈരമടക്കുവാൻ

III

ദ്രോണരുമേകീയവക്സ്ത്രവിദ്യകൾ
പ്രാണനായ് തീർന്നു ഗുരുവിനങ്ങർജ്ജുനൻ
ആയുധവിദ്യ പരീക്ഷിപ്പതിന്നന്നു
സായുധരായ് രാജപുത്രരണയവെ
കാണികളായ് രാജപത്നിമാരെത്തിനാർ
കാണായി തന്റെയിളയ കുമാരനെ
കാണിച്ചനേകമത്യത്ഭുത വിദ്യകൾ
കാണുന്നവർക്കേറെയാശ്ചര്യമാം വിധം
കേറിവന്നാസദസ്സിൽ വില്ലുമമ്പുമായ്
ഏറെനാൾ മുമ്പുപേക്ഷിച്ചൊരാപുത്രനും.
കുണ്ഡലം രണ്ടും ധരിച്ചതൻപുത്രനെ
കണ്ടു തിരിച്ചറിഞ്ഞമ്മയാം താൻക്ഷണം
നിസ്സ്വനാക്കീ യറിയാത്തനുജനെ
പ്രേക്ഷകരാർത്തഭിനന്ദനം നൽകവേ
വെല്ലുവിളിച്ചവൻ പാണ്ഡുവിൻ പുത്രനെ
വെല്ലാൻകൊതിച്ചവരേറ്റുമുട്ടീടവെ
ഉണ്ടായിടും ഘോരമത്സരം കാണുവാൻ
രണ്ടായ്തിരിഞ്ഞു കുരുപാണ്ഡവരുടൻ.

ഘോരവികാരസംഘട്ടനം താൻസഹി–
ച്ചാരാണവർ? തന്റെ മക്കളിരുവരും.
ക്രൂരൻ കൃപാചാര്യരന്നു ചോദിച്ചൊരു–
ക്രൂരചോദ്യം– "നിന്റെയച്ഛനാരമ്മയാർ?
നീചകുലത്തിൽ ജനിച്ച നീയെന്തിദം
രാജതനയനോടേല്ലുവാൻ മോഹിപ്പൂ?"
താണതൻ പുത്രശിരസ്സുമുകരാക്കയാൽ
താണകുലത്തിൽ വളർന്നവൻ നിന്ദ്യനായ്
മാനത്തു നന്നായ് തെളിഞ്ഞു നിന്നപ്പൊഴും
മാന്യനായ് തന്നെ കഴിയും പ്രഭാകരൻ
മാന്യമഹതിയായ്, രാജസദസ്സിലായ്
താനമിതന്നിതച്ചോദ്യം മുഴങ്ങവേ.
എന്തേ സദസ്സിലിറങ്ങിനിന്നന്നുതാൻ
സന്തോഷമോടേ മകനെപ്പുണരാഞ്ഞു?
വൻപാപിയാം താൻ വെടിഞ്ഞുരണ്ടാമതും
തൻമകനെ, തന്റെ മാന്യതകാക്കവാൻ!

IV

വന്നസുയോധനൻ സംഖ്യവും ചെയ്തുതൻ
നന്ദനൻ ശത്രുവിൻ മിത്രമായ്തീർന്നതും.
അജ്ഞാതസോദരർ വൈരമായ് തങ്ങളിൽ
അജ്ഞത നീക്കാൻ തുനിഞ്ഞീലൊരിക്കലും
അണ്ണനാം പാണ്ഡവൻ നിദ്രാവിഹീനനായ്
കണ്ണപരാക്രമഭീതൻ കഴിയവെ
നാണമായൊന്നു പറയുവാൻ "നിന്നണ്ണ–
നാണു വസുഷേണനെന്തേ ഭയപ്പെടാൻ?"
"കന്യകയായിരുന്നപ്പൊഴീയമ്മയ്ക്കു
മുന്നമൊരു മകനുണ്ടിവരം വേശ്യയോ?"
എന്നോർത്തിടും മക്കളെന്നോർത്തടങ്ങിനാരം
ഇന്നിതാകാണുന്നതിൻ ഫലം മുന്നിലായി.

V

യുദ്ധത്തിനായിരുകൂട്ടരൊരുങ്ങവെ
യുദ്ധം നടന്ന തൻഹൃത്തിൽ കഠോരമായ്
ശത്രുസൈന്യത്തിലധൃഷ്യനായ് നില്പൂ,തൻ
പുത്ര,നവൻ മററു പുത്രരെക്കൊല്ലുമേ,

VIII

ശേഷക്രിയയ്ക്കായൊരുങ്ങിനാർ പാണ്ഡവർ
ശേഷിച്ച കൌരവനായ യുയുത്സുവും.
ബന്ധുവില്ലാതെ കിടക്കുന്ന ജ്യേഷ്ഠന്റെ
ബന്ധമറിയാത്ത ധർമ്മജനോടടൻ
ചൊല്ലിനാരം പാണ്ഡവമാതാവു മെല്ലവെ
"ചെയ്‌വിൻ ഉദകക്രിയ, നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠനാം
കർണ്ണനിവൻ, മമനന്ദനൻ, സൂര്യജൻ"
കർണ്ണശൂലം പോൽതറയ്ക്കുന്ന വാക്കുകൾ!
ഞെട്ടിയാവാക്കു കേട്ടേവരുമെങ്കിലും
ഞെട്ടിയില്ലേതുമേ മാനത്തുനില്ക്കുന്ന
സൂര്യൻ പതിവുപോൽ പുഞ്ചിരി തൂകിനാൻ
കാര്യമൊന്നും താനറിയാത്ത ഭാവമായ്

x x x x

IX

ആരറിവൂപകൽ മാന്യനായ്മേവീടും
ഓരോ മനുജനുമുള്ള രഹസ്യങ്ങൾ?
കുന്തീ! നീ സത്യം പറയുവാൻ താമസി-
ച്ചെന്തിനായ് കാത്തുനിൻ മാന്യതയീവിധം
കാലം കഴിഞ്ഞു പറയുന്ന സത്യവും
ചേലിലസത്യ സമമാകയേയുള്ളു.

സ്വാഭാവികമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കൂടുതൽ ആരോഗ്യപ്രദവുമായിരിക്കും
— ലോവൽ

ഏറ്റം നല്ല വിവത്തനം പോലും ഒരു പ്രതിദ്ധ്വനി മാത്രമാണ്
— ജോർജ്ജ് ബെർണാഡ് ഷാ

ON THE STAGE

' ചുഴലിക്കാറ്റ് " ' staged by girl students

' നിക്കമില്ല ' staged by boy students

ഇൻഡ്യൻ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ജൈത്രയാത്ര

Chackochan C. M.
II P. D. C.

ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ചൈതന്യപൂർണ്ണമായ വളർച്ചക്ക് സുശക്തങ്ങളും സുസംഘടിതങ്ങളുമായ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും ഉത്തരവാദിത്വബോധമുള്ളവരും, പാകത വന്നവരും, രാഷ്ട്രീയ പ്രബുദ്ധതയുള്ളവരുമായ ഒരു ജനതതിയും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. മറേറതൊരു ഭരണവ്യവസ്ഥിതിയെക്കാളും കൂടുതൽ പൊതുജന പിന്തുണ ജനാധിപത്യ ഭരണവ്യവസ്ഥിതിക്കാണുള്ളത്. ആധുനിക സമുദായത്തിന് ഏററവും യോജിച്ചരീതി ജനാധിപത്യ ഭരണസമ്പ്രദായം തന്നെയാണ്.

ഒന്നിലേറെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളുള്ളതിനാൽ അഭിപ്രായഭിന്നത സർവ്വസാധാരണമാണ്. ചിലപ്പോൾ പ്രതിപക്ഷങ്ങളും ഗവൺമെൻറിന്റെ നയപരിപാടികളിൽ അസംതൃപ്തിയുള്ള പൊതുജനങ്ങളും തങ്ങളുടെ പ്രതിഷേധം പ്രകടനങ്ങളിലൂടെയും പ്രക്ഷോഭണങ്ങളിലൂടെയും പ്രകടിപ്പിച്ചുവെന്ന് വരാം. പല ജനാധിപത്യരാജ്യങ്ങളിലും ഈ വിധത്തിലുള്ള പ്രക്ഷോഭണങ്ങൾ ഇന്നു കാണാൻ കഴിയും. പക്ഷെ, അവ താൽക്കാലികങ്ങളും അപ്പോഴുള്ള ഗവൺമെൻറിനോട് നിസ്സഹകരിക്കുന്നതും മാത്രം ആയിരിക്കും. ഭാരതത്തിലും ഇത്തരത്തിലുള്ള അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങൾ ദിവസേന എന്നപോലെ പടർന്നുപിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. മററുരാജ്യങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെയുണ്ടാകാറുള്ള അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങൾക്കു കാരണം "കറൻറ് ഈവൻറ്സ്" ആണെങ്കിൽ ഭാരതത്തിലെ സ്ഥിതി തികച്ചും വ്യത്യസ്ഥമാണ്. നൂററാണ്ടുകളായി ഇവിടെ നിലനിന്നുവരുന്ന സാമ്പത്തിക-സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥിതികൾക്കും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പററിയുള്ള തെററായ ധാരണകൾക്കും കാര്യമായ പങ്കുണ്ട്.

പണ്ടത്തെ ജന്മി-കുടിയാൻ വ്യവസ്ഥിതി അവസാനിച്ചെങ്കിലും ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും തമ്മിലുള്ള അന്തരം പണ്ടത്തേതിലും ആഴമേറിവരികയാണ് എന്നുള്ളത് നഗ്നസത്യം മാത്രമാണ്. ഇന്നത്തെ കോടീശ്വരന്മാർ അനുഭവിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗീയ സുഖസൗകര്യങ്ങളിൽ ഏറിയ പങ്കും പണ്ടത്തെ ജന്മികൾക്കപ്രാപ്യങ്ങളായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സാമ്പത്തികമായ

അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്തൊരു തീവ്രമായ ജനാധിപത്യ വിശ്വാസം!

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നും ഇൻഡ്യൻ ജനാധിപത്യത്തിൽ ആശങ്കിക്കുവാൻ യാതൊന്നുമില്ലെന്നോ ഇവിടത്തെ ഗവൺമെൻറിൻെറ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പരാജയമാണെന്നോ കരുതരുത്. ഈ പുണ്യഭൂമിയിൽ ജനാധിപത്യം കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിനിടയിൽ നമുക്കഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള സങ്കീർണ്ണങ്ങളായ നിരവധി പ്രശ്നങ്ങളിൽ ചിലതുമാത്രം ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയെന്നേയുള്ളൂ. ഇൻഡ്യൻ ജനാധിപത്യത്തെപ്പററി പറയുമ്പോൾ പലരും പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ച് ബ്രിട്ടണിൽ വിജയകരമായി നിലനിന്നുപോരുന്ന ജനാധിപത്യത്തെ വീക്ഷിക്കുകയും നമ്മുടേതുമായി താരതമ്യം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ ഒന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം. 1215 ലെ മാഗ്നാകാർട്ടയിലാരംഭിച്ച് 1688 ലെ രക്തവിപ്ലവത്തിലൂടെ വളർന്നു വന്നിട്ടുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് ജനാധിപത്യത്തോട് കേവലം 20 വർഷം മാത്രം പഴക്കമുള്ള നമ്മുടെ ജനാധിപത്യത്തെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നത് അത്ര ശരിയല്ല. ഇത്രയധികം വൈവിദ്ധ്യവും വൈരുദ്ധ്യവുമുള്ള സംസ്കാരങ്ങളും, ജനങ്ങളും, ഭാഷകളും, മതങ്ങളുമുള്ള ഭാരതത്തിൽ ഈ ഘടകശക്തികളെ ഏകോപിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ജനാധിപത്യം ശക്തിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ വീഴ്ചകൾ സംഭവിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഈ ശിഥിലശക്തികളെ ഏകോപിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ജനാധിപത്യത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഗവൺമെൻറിൻെറ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ആത്മാർത്ഥതയോടും ദേശാഭിമാനത്തോടും കൂടി സഹായിക്കുക എന്നത് ഏതൊരു ഭാരതീയൻേറയും കർത്തവ്യമാണ്.

ജനാധിപത്യത്തിൻെറ വിജയകരമായ നിലനില്പിന് രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ അവശ്യം ആവശ്യമാണ്. പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ അവിടത്തെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ തങ്ങളുടെ പാർട്ടി താല്പര്യത്തിനതീതമായി രാജ്യക്ഷേമത്തെ മുൻനിർത്തി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ജനാധിപത്യത്തിൻെറ മററ് ചില വശങ്ങളിലെന്നപോലെ ഇക്കാര്യത്തിലും ഭാരതം ലോകത്തിലെ മററ ജനാധിപത്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്ന് വിഭിന്നമാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണിവിടെ ഇത്രയധികം രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളുണ്ടാവുന്നത്? സ്ഥാപിതതാല്പര്യവും അധികാര ദുർമ്മോഹവുമാണ് ഈ കക്ഷികൾ ഉടലെടുക്കാൻ കാരണമെന്ന് വ്യക്തമാണ്. ഏതൊരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിക്കും അതിനെത്രമാത്രം ഭൂതകാല മഹത്വം ഉണ്ടായാൽ തന്നെയും ജനങ്ങളുടെ പിന്തുണയാർജിക്കുവാനും സ്വയം ശക്തി നേടുവാനും സമർത്ഥമായ നേതൃത്വവും ഉത്തമങ്ങളായ ആദർശങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കണം.

ഗവൺമെൻറിൻെറ നയരൂപീകരണത്തിലും അവയെ പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിലും സ്വാഭാവികമായി സംഭവിക്കുന്ന ന്യൂനതകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ ഇവിടത്തെ പ്രതിപക്ഷ കക്ഷികൾക്കു കഴിയാറില്ല. പകരം ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒച്ചപ്പാടുകളുണ്ടാക്കി സംതൃപ്തിയടയുകയാണവർ. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഭാരതീയരായ നമുക്ക് മാർഗ്ഗദർശകമായിത്തീരേണ്ടതാണ് പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങൾ. രണ്ടോ മൂന്നോ പ്രബല രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ മാത്രമേ അവിടെ കാണുന്നുള്ളൂ. ഭരണകക്ഷികളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സശ്രദ്ധം

[ശേഷം 60-ാം പേജിൽ]

SCENES FROM

CHANGALA staged by Staff and Students and Dance by Girl Students

Changala

Dance by Girl Students

അന്തരം ആഭ്യന്തര സമാധാനത്തെ പിച്ചിച്ചീന്തുന്ന മറെറാരു സംഗതി ഇവിടത്തെ സാമുദായിക ഉച്ചനീചത്വങ്ങളാണ്. സമത്വം, സാഹോദര്യം എന്നീ വിശിഷ്ട ആദർശങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് നടക്കുന്ന നമ്മുടെ നേതാക്കന്മാർ, അവരുടെ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ തൊലികറുത്ത താഴ്ന്ന സമുദായത്തിൽപ്പെട്ട മനുഷ്യജീവികൾക്ക് ഹോട്ടലിലും പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളിലും പ്രവേശനം നൽകാതെ ഇരിക്കുന്നതും മററും നാം കാണാറുണ്ടല്ലോ.

നമ്മുടെ മാതൃരാജ്യത്തെ വെട്ടിമുറിക്കുകയും രാഷ്ട്രപിതാവിന്റെ ജീവൻ അപഹരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടും കെട്ടടങ്ങാതെ നീറിപ്പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ വർഗ്ഗീയ ചിന്താഗതി ഇൻഡ്യൻ ജനാധിപത്യത്തിനും ആഭ്യന്തര സമാധാനത്തിനും ആപൽക്കരമാണെന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ പ്രവണതക്ക് ശക്തികൂട്ടാനെ ഇവിടത്തെ ഗവൺമെൻറുകൾക്ക സാധിക്കുകയുള്ളുവെന്ന് തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. വർഗ്ഗീയ ശക്തികളുടെ ഇടപെടലിനെതിരേ വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന ഗവൺമെൻറുകൾ തെറിച്ചുതാഴെവീഴുന്ന കാഴ്ചയും നാമിവിടെ കണ്ടിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

ജനാധിപത്യത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് വ്യക്തമായ അതിർ വരമ്പുകളുണ്ട്. ജനാധിപത്യമെന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യം മാത്രമാണെന്നാണ് പലരും ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. തന്മൂലം ഇക്കൂട്ടർ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അജ്ഞാത ശത്രുക്കളായിത്തീരുകയും അതിനെ ക്ഷയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു മനുഷ്യന് എന്തും ചെയ്യാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായാൽ മററുള്ളവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ കൈക്കേററം നടത്തുകയും അവരുടെ നിലനില്പിനെത്തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്യും. ഇത് അനുവദനീയമല്ലല്ലോ. ഇന്ന് ഭാരതത്തിൽ കാണുന്ന അച്ചടക്കലംഘനങ്ങൾക്കും ഒട്ടേറെ സമരങ്ങൾക്കും നിദാനം സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പററിയുള്ള തെററായ ധാരണയാണ്.

ജനാധിപത്യത്തിലൂടെ സോഷ്യലിസവും മതേതരത്വവും കെട്ടിപ്പടുക്കുകയെന്ന ക്ലേശകരവും അത്ഭുതകരവുമായ ആശയം പ്രായോഗികമാക്കുവാൻ നാം തീവ്രയത്നം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഗൗരവപൂർണ്ണമായ ഈ ആശയങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുന്നതിനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ ഇൻഡ്യൻ ജനാധിപത്യത്തിന് പല വീഴ്ചകളും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മതേതര ഭാരതത്തിൽ വർഗ്ഗീയപ്പാർട്ടികളുടെ ആവിർഭാവവും രാജ്യദ്രോഹികളുടേയും സ്ഥാപിത താല്പര്യക്കാരുടേയും അട്ടിമറിപ്രവർത്തനങ്ങളും നമ്മുടെ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പുരോഗതിയിൽ എന്നെന്നും വിലങ്ങുതടികളായി അവശേഷിക്കും. ലോകത്തിലെ ഏതൊരു രാജ്യത്തിലും നാടിന്റെ നിലനില്പിനും സമാധാനത്തിനും എതിരായി ജനങ്ങൾ വിദേശരാജ്യങ്ങളെ കൂട്ടുപിടിച്ചുകൊണ്ട് അക്രമങ്ങൾക്കും അട്ടിമറികൾക്കും മുതിർന്നാൽ അവരെ രാജ്യദ്രോഹികളായി മുദ്രയടിക്കുകയും അവരുടെ ചെയ്തികൾ കണ്ടുപിടിച്ച് ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും. ഭാരതത്തിലും ഇതുപോലുള്ള രാജ്യദ്രോഹികൾ ആപൽക്കരങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായിട്ടുണ്ടെന്ന് ബോദ്ധ്യമാവുകയും അനേകമാളുകളെ അറസ്റ്റ് ചെയ്ത് ജെയിലിലാക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരാനോ നിയമപരമായി അവരെ ശിക്ഷിക്കാനോ ഇവിടത്തെ ഗവൺമെൻറിനു കഴിയാതെപോയി. കൂടാതെ രാജ്യദ്രോഹ കററം ചുമത്തി ജയിലിലടച്ചിരുന്നവരെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന് നില്ക്കാൻ

അജ്ഞാത ഗാനം

V. D. Thomas
I D. C.

നീങ്ങളറിയില്ലറിയാൻ ശ്രമിക്കില്ല
നിർഭാഗ്യവാനാം കലാകാരനെയിന്നും
പാട്ടുകയാണയാരം, പാട്ടുകയാണയാരം
വേദനപൂർണ്ണമാം ജീവിതഗാഥകൾ;
ഒത്തിരിജീവിതം വിങ്ങിവിതുമ്പുന്ന
ഗദ്ഗദംനിന്നു തുടിക്കുന്ന പാട്ടുകൾ;
ആരുമൊരല്പവും കേൾക്കുവാനില്ലാതെ–
യാത്മസംതൃപ്തിക്കു പാടുന്നപാട്ടുകൾ
നിങ്ങളിലാരുമേ കേട്ടിരിക്കില്ലയാ
നിർഭാഗ്യനാം കലാകാരൻെറ പാട്ടുകൾ.

ശാസ്ത്രം കലയെച്ചവിട്ടിക്കടന്നുപോ–
യാററം യുഗമൊന്നുനേടിവന്നപ്പോഴും,
ലോകസമാധാനമാശിച്ച കൈകളിൽ
മാരകമാമണുബോംബുയർന്നപ്പോഴും,
ഗോളാന്തരങ്ങളെക്കീഴടക്കിക്കൊണ്ടു
ഘോരാട്ടഹാസം പ്രതിധ്വനിച്ചപ്പോഴും
ആരാലുമറിയപ്പെടാതുള്ളൊരജ്ഞാത
ഗായകൻ പാടീവിറപൂണ്ടുചുണ്ടിനാൽ
"ഇപ്രപഞ്ചത്തിൻമുഖഛായമാററുവാൻ
ക്ഷിപ്രതകൂട്ടുന്ന ശാസ്ത്രജേതാക്കളെ....
മർത്ത്യതമർത്ത്യനിൽ കൈവരുത്തീടുവാ–
നിത്തിരിനേരമിരുന്നു ചിന്തിക്കുമോ?"

വെള്ളത്തിലിട്ടാൽ തീപിടിക്കുന്ന വിചിത്രസ്വഭാവക്കാരനാണ്‌ സോഡിയം. എന്നാൽ അതു സൂക്ഷിക്കുന്നതു്‌ അഗ്നിയെ ആളിക്കത്തിക്കുന്ന മണ്ണെണ്ണയിലാണ്‌.

കത്തികൊണ്ടു നിഷ്പ്രയാസം മുറിക്കാവുന്ന ഒരു മൃദുലോഹമാണിതു്‌. മുറിച്ച ഉടൻ ആ ഭാഗത്തു നല്ല തിളക്കം കാണാം. എന്നാൽ ഈർപ്പമുള്ള വായു തട്ടുമ്പോൾ അതു മങ്ങിപ്പോകുന്നു. കുറച്ചു വെള്ളത്തിലേക്ക്‌ ഒരു കഷ്ണം സോഡിയം ഇട്ടുനോക്കൂ. വെള്ളത്തിനു മീതെ ചെറു ശബ്ദത്തോടുകൂടി ഓടി നടക്കുന്നതു കാണാം. ക്രമേണ അതു്‌ അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

ക്ലോറിൻ കാഴ്ചയിൽ സുന്ദരൻ–പച്ചയും മഞ്ഞയും കലർന്ന വർണ്ണം. നിറപ്പകിട്ടു കണ്ട്‌ മണപ്പിച്ചുനോക്കൂ. ആൾ അപകടക്കാരനാണെന്നു തെളിയും. അധികം ശ്വസിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ശ്വസനേന്ദ്രിയത്തെ വല്ലാതെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കും. അധികം ശ്വസിച്ചവന്റെ ജീവനെ തകരാറിലാക്കും. വിഷ സ്വഭാവ പങ്കിലനാണെങ്കിലും ക്ലോറിനെക്കൊണ്ടു പല നല്ല ജോലികളും എടുപ്പിക്കാം. അപായകാരികളായ അണുപ്രാണികൾ അനവരതം പെറ്റുപെരുകികൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജലത്തെ ശുദ്ധിചെയ്തു പാനയോഗ്യമാക്കാൻ ഈ വാതക മൂലകത്തെ മിതമായ രീതിയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുണ്ട്‌. മാനവ സമുദായത്തെ ബാധിക്കാനിടയുള്ള അനേകം രോഗങ്ങളെ അതു മുളയിൽത്തന്നെ നുള്ളിക്കളയുന്നു. ക്ലോറിൻ സംഭരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഭരണിയിൽ പച്ചിലകളും നിറമുള്ള പുഷ്പങ്ങളും ഇട്ടുനോക്കൂ. കുറച്ചുനേരം കഴിയുമ്പോൾ എല്ലാം അലക്കിയതുപോലെ വെള്ളയായി മാറിയിരിക്കുന്നതു കാണാം. സസ്യജങ്ങളായ എല്ലാ വർണ്ണങ്ങളേയും നീക്കം ചെയ്യുന്നതിൽ അലക്കുകാരന്റെ സ്വഭാവമാണ്‌ ഈ വാതക മൂലകത്തിന്‌. പരിഷ്കാരം പരമോച്ച കോടിയിലെത്തിയിരിക്കുന്ന ഇന്ന്‌ അലക്കുകാരന്റെ ഉററമിത്രമാണ്‌ ക്ലോറിൻ. ആശുപത്രിയിൽ ശസ്ത്രക്രിയാവസരങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ക്ലോറോഫോമിൽ ക്ലോറിനുണ്ടെന്നു്‌ പേരിൽനിന്നുതന്നെ വ്യക്തമാകുന്നു. കാർബൺ, ഹൈഡ്രജൻ എന്ന രണ്ടു മൂലകങ്ങളോടും സുദൃഢമായ ബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ട്‌ ക്ലോറിൻ ആതുരജനങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു.

ശിക്ഷിക്കുവാനും രക്ഷിക്കുവാനും കഴിവുള്ള ഈ പീതഹരിത മൂലകത്തെ തണുപ്പിച്ച്‌ തണുപ്പിച്ച്‌ ദ്രവമായും ഘനപദാർത്ഥമായും രൂപപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്‌. **1805** ൽ നോർത്ത്‌മോർ (**Northmor**) എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞനാണ്‌ ഈ വാതക മൂലകത്തെ ആദ്യമായി ദ്രവരൂപത്തിലാക്കിയതു്‌. പരിഷ്കൃത രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം ക്ലോറിൻ വ്യവസായം പുഷ്ടിപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്‌. സമുദ്രജലത്തെ വൈദ്യുത ശക്തിയുപയോഗിച്ച്‌ വിഘടന വിധേയമാക്കിയാൽ പ്രധാനപ്പെട്ട മൂന്നുല്പന്നങ്ങൾ കിട്ടും–ഹൈഡ്രജൻ, സോഡിയം ഹൈഡ്രോക്സൈഡ്‌, ക്ലോറിൻ. ഈ വിധിയുപയോഗിച്ചാണ്‌ ഇന്ന്‌ ക്ലോറിൻ യഥേഷ്ടം ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു്‌.

പീരിയോഡിക്‌ ടേബിളിൽ ഈ മൂലകത്തിന്റെ അറ്റോമിക്‌നമ്പർ (**atomic number**) പതിനേഴാണ്‌. അതായതു്‌ ക്ലോറിനാറ്റത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തിൽ പതിനേഴ്‌ പ്രോട്ടോണുണ്ട്‌ എന്നർത്ഥം. കേന്ദ്രത്തിനു ചുററും മൂന്നു ഭിന്നവലയങ്ങളിലായി പതിനേഴ്‌ ഇലക്‌ട്രോൺ കിടന്നു

കറിയുപ്പ്

Baby John Painappallil
I D. C.

‘ഉപ്പുതൊട്ടു കർപ്പൂരം വരെ’ എന്ന ശൈലി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സർവ്വ സാധാരണമാണ്. ഈ വസ്തുവിന്റെ വിലക്കുറവും സവ്വസാധാരണത്വവും മൂലമായിരിക്കണം ഈ ശൈലിയിൽ ആദ്യം ഉപ്പിനെ തൊടുന്നതു്. ഉപ്പുചേർക്കാതെ എന്തെങ്കിലും ഒരു കറിയുണ്ടാക്കി രുചിച്ചുനോക്കൂ. അതു ഭക്ഷിക്കുവാൻ വേറെ കറിയുണ്ടാക്കേണ്ടി വരും.

[ഇൻഡ്യൻ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ.........തുടർച്ച]

പഠിച്ച് സ്ഥിതിവിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുവാൻ പ്രതിപക്ഷങ്ങൾക്കു് “ഷാഡോ ക്യാബിനററ്” ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇതു് രാജ്യക്ഷേമത്തിനും ജനാധിപത്യത്തിനും സേവനമല്ലെന്നാർക്കു പറയാൻ കഴിയും.

ഭാവിയിൽ നമുക്കും അങ്ങനെ സുശക്തവും കെട്ടുറപ്പുള്ളതുമായ പ്രതിപക്ഷ കക്ഷികളുണ്ടാകുമെന്നാശിക്കാം.

— 0 —

പ്രസിദ്ധമായ ഈ ഉപ്പ് രണ്ടു മൂലകങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു യുക്തകമാണ്. സോഡിയം എന്നും, ക്ലോറിൻ എന്നുമാണ് അവയുടെ പേരുകൾ. ആദ്യത്തേതു് ഘനം കുറഞ്ഞതും വെള്ളിപോലെ വെളുത്തതുമായ ഒരു ലോഹമാണ്. എന്നാൽ രണ്ടാമത്തേതു് ഒരു വാതകമൂലകമാണ്– പീതഹരിത നിറം കലർന്ന സുവർണ്ണൻ. ഘടകമൂലകങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഉപ്പിനെ സോഡിയം ക്ലോറൈഡ് (Sodium Chloride) എന്നും വിളിക്കുന്നു.

എമ്പാടും ബഹുജനസേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്ന തനിവെള്ളനിറക്കാരനായ ഉപ്പിന്റെ ഘടകമൂലകങ്ങളായ സോഡിയത്തേയും, ക്ലോറിനേയും ഒററയ്ക്കൊററയ്ക്ക് എടുത്തുനോക്കിയാൽ രസകരമായ പലതും ഗ്രഹിക്കാം. അഗ്നിശമനകമായ

കറങ്ങുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ നിർജീവമായ പതിനെട്ട് ന്യൂട്രോൺകൂടി കേന്ദ്രത്തിലുണ്ട്.

ഈ പീതഹരിതവാതക മൂലകത്തെ കണ്ടുപിടിച്ചതു് കാൾവിൽഹംഷീൽ ആണു്. പൈറോലൂസൈററിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം അന്വേഷിച്ചു പരീക്ഷണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴാം സിദ്ധിച്ച ഒരു മഹാവിശിഷ്ട ഫലമാണു് ക്ലോറിൻ. ക്ലോറിൻ ഒരു പുതിയ പദാർത്ഥമായിട്ടംഗീകരിച്ചതോടുകൂടി അതു് മൂലകമോ യുക്തകമോ എന്ന സംശയം ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ചിന്തയിൽ കുറേക്കാലം തങ്ങിനിന്നു. വൈജ്ഞാനിക കേസരിയായ ലവോഷ്യർ എന്ന ഫ്രഞ്ചുശാസ്ത്രജ്ഞൻ — പ്രസ്തുത വാതകത്തെ ഹൈഡ്രോക്ലോറിക് ആസിഡും, ഓക്സിജനും ചേർന്നുണ്ടാവുന്ന ഒരു യുക്തകമാണെന്നു് വിധിച്ചു. എന്നാൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ജനിച്ച ഹംഫ്രിഡേവി എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ, ആ പീതഹരിതവാതകം ഒരു യുക്തകമല്ല മൂലകം തന്നെയാണു് എന്നു് തെളിയിച്ചു.

വായുവും വെള്ളവും കഴിഞ്ഞാൽ നമുക്കേററവും ഉപയോഗപ്രദമായ വസ്തു ഉപ്പാണു്. ലോകത്തിൽ ഓരോ വർഷവും ആളൊന്നിനു ശരാശരി പതിമൂന്നു കിലോഗ്രാം ഉപ്പ് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ കൊല്ലാൻ വരുന്ന ക്ലോറിൻ എന്ന വാതക മൂലകത്തെ കുസൃതിക്കാരനായ സോഡിയം എന്ന ലോഹ മൂലകത്തോടു് യോജിപ്പിച്ചു് മനുഷ്യനു് ഒരു സന്തത സുഹൃത്തിനെ സമ്മാനിച്ച പ്രകൃതിയെ എത്ര വാഴ്ത്തിയാലും അധികമാവില്ല. പ്രകൃതിയുടെ പരീക്ഷണശാലയായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഇങ്ങനെ എന്തെല്ലാം വൈചിത്ര്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞും അറിയപ്പെടാതെയും കിടക്കുന്നു!

LOOK AT THIS DAY

Look at this day
For it is the very life of life.
In its brief course lie all the verities
and realities of your existence.
The glory of action,
The bliss of growth,
The splendor of beauty,
For yesterday is but a dream and
tomorrow is only a vision;
But today well lived makes every
yesterday a dream of happiness,
and every tomorrow a vision of hope.
Look well, therefore, to this day. — This Week Magazine.

വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ അച്ചടക്കരാഹിത്യം

George V. Manjoor
II D. C.

ഇന്നു് ഏററവുമധികം വിവാദപരമായ ഒരു വസ്തുതയാണു് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അച്ചടക്കരാഹിത്യം. തൊട്ടതിനൊക്കെ സമരം, സമരം എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് വിദ്യാൎത്ഥിലോകം സമരോത്സുകരായി വൎത്തിക്കുകയാണു്. ഇതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ പലതുകൊണ്ടും ശ്രദ്ധേയമാണു്. ഈ അസ്വസ്ഥതക്കു് പലരും പല കാരണങ്ങളാണു് പറഞ്ഞുകാണുന്നതു്. അതു് അവരുടെ വീക്ഷണഗതിയിൽ വരുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾ മൂലമാണുതാനും. 'നിരാശയിൽ' നിന്നാണു് അച്ചടക്കരാഹിത്യം ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു് ചിലർ ശഠിക്കുമ്പോൾ പഠിക്കുവാൻ മററുള്ളവരെ അനുവദിക്കാത്ത വിദ്യാൎത്ഥിലോകത്തിലെ 'ഞണ്ടുകളും', 'ഛോട്ടാനേതാക്കളു'മാണു് അച്ചടക്കരാഹിത്യത്തിനു് കാരണമെന്നു് മററൊരു കൂട്ടർ പറയുന്നു. എന്നാൽ മൂന്നാമതൊരു കൂട്ടരാകട്ടെ 'രഷ്ട്രീയക്കാരാ'ണു് ഇതിനു കാരണക്കാരെന്നു് സമൎത്ഥിക്കുന്നു. എന്നാൽ മേൽ പറഞ്ഞ ഗ്രൂപ്പുകാരുടെ ആശയഗതികളെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്ന അച്ചടക്കരാഹിത്യത്തിന്റെ മൂലകാരണങ്ങളായി കണക്കാക്കാമെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രാചീനകാലത്തേതിൽനിന്നു് വിഭിന്നമാണു്. പണ്ടു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം അറിവുസമ്പാദിക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. എന്നാലിന്നാകട്ടെ അറിവിലുപരി ഒരു ഉദ്യോഗലബ്ധിയാണു് ലക്ഷ്യം. ഒരു വിദ്യാൎത്ഥി പഠിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവന്റെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശം ഒരു ജോലികിട്ടി സുഖമായി ജീവിക്കണമെന്നുള്ളതാണു്. എന്നാൽ ഇവിടെയാണു് നിരാശ അവനെ ഗ്രസിക്കുവാൻ പതിയിരിക്കുന്നതു്. കലാ

'അഗസ്ത്യ നക്ഷത്രം'

Joseph A. T.
II D. C.

അമ്പിളിക്കീറിതൊട്ട് അന്തിവെയിലിന്ന് അഭിമുഖമായി ആറിന്റെ അരുകിലായ് നിന്ന അവൾ അഭിലാഷങ്ങളുടെ അരുമത്തോണിയിൽ ആടിക്കളിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ആകാശ നീലിമയിൽ അന്തിയുടെ ആത്മാർപ്പണം. അവിടെ ആകാശപ്പൂക്കൾ അന്തിത്തിരിയായി. ആ അല്പതയിൽ അവളലിഞ്ഞുനിന്നു.

അതാ അദ്ദേഹം അകലേനിന്ന് അടിവെച്ചടുക്കുന്നു. ആത്മാവിൽ ആമ്പൽപ്പൂക്കൾ അവിരാമമായി ആടിക്കളിച്ചു; "അനന്തൻ". അന്തി. അവിടെയെങ്ങും ആരുമില്ല. അദ്ദേഹം അടുത്തുവന്നപ്പോൾ ആകാശം അടർന്നു വീഴുമെന്ന് തോന്നി. അരുകിൽ നിന്ന ആവണക്കിൽ അമർത്തിപ്പിടിച്ചു. ആവണക്കാടി. അദ്ദേഹം ആവേശപൂർവ്വം അണച്ചു. അടക്കിയിട്ടും അടങ്ങിയില്ലാ. അന്തിച്ചുവയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങാൻ ആവേശം കാട്ടി. ആഗ്രഹങ്ങൾ അക്ഷരങ്ങളായി. "അ....ന....ന്താ...."

ആത്മാവും ആത്മാവും ആകാശത്തിലേക്കുയർന്നു.

അകലെ അമ്പലത്തിൽ അഷ്ടമിരോഹണിയുടെ ആരവം – ആന, ആട്ടം, അമിട്ട്........

"അച്ഛനും, അമ്മയും, അനിലും അവിടെയാണോ....?" അദ്ദേഹം.

"അതെ". അവൾ അടുത്തുനിന്നു. അപ്പോഴും അമിട്ട്.

അന്തി അഞ്ചൽക്കാരനെപ്പോലെ....

ആകാശത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ "അഗസ്ത്യനക്ഷത്രം". അനന്തൻ അറിയിച്ചു. "ആശേ, അതാ ആകാശം അവിടെ ആരംഭിക്കുന്നു." ആത്മനിർവൃതിയിൽ നിന്നും അടർന്നുവീണ അവൾ അന്തിച്ചുപോയി. അഞ്ജനമെഴുതിയ അക്ഷികളിൽ നിന്നും ആകുലത അരിച്ചിറങ്ങി.

ART FESTIVAL

Namboori Brothers : Babu N. Namboori, M. Sc. as POOTHANA ; And Raman Namboori as KRISHNAN in RUGMINEE SWAYAMVARAM.

SCENES FROM

" നീർക്കുമിള " " ചുഴലിക്കാറ്റ് "

ശാലാ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം പുറത്തിറങ്ങുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ മുമ്പിൽ അവനു കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നതു് 'തൊഴിലില്ലായ്മ' എന്ന അനന്തമായ ശൂന്യതയാണു്. അവിടെ ഒന്നുംതന്നെ നേടുവാൻ അവനു് കഴിയുകയില്ല. ആ ശൂന്യതയിൽ തൊഴിലിനു വേണ്ടി അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും അലഞ്ഞുനടക്കുകയാണു്. ഈ അവസ്ഥയിൽ നിരാശ അവനെ ഗ്രസിക്കുന്നു. എല്ലാററിനേയും തകർക്കുവാനുള്ള വ്യഗ്രത അവനിൽ സ്വയം ഉണ്ടാവുകയായി. കലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം പുറത്തിറങ്ങുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ അവസ്ഥ ഇതാണെങ്കിൽ ഇതിൽ നിന്നൊട്ടും ഭിന്നമല്ല തുടർന്നു പഠിക്കുന്നവരുടേതു്. ഇത്തരം നിരാശാബോധത്തിൽ നിന്നു് അവർ സമരവീര്യം ഉൾക്കൊള്ളുകയാണു്. അങ്ങനെ അവർ തൊട്ടതിനൊക്കെ സമരം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

നിരാശ അവരെ ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിലാണു് 'ഞങ്ങളു'ടേയും 'ചോട്ടാ നേതാക്കന്മാരു'ടേയും രംഗപ്രവേശം. 'നേതാവു്' ചമയുന്നതിനുവേണ്ടി പാവപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികളെ അകാരണമായി സമരത്തിലേക്കു് ഇവർ വലിച്ചിഴക്കുകയാണു്. വിദ്യാർത്ഥിലോകം തങ്ങളുടെ നേതൃത്വത്തെ എങ്ങനെ അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്നു് മററുള്ളവരെ കാണിക്കേണ്ടതു് അവരുടെ കടമയാണെന്നു് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. പണ്ടു് ദുര്യോധനൻ

"കാട്ടിലിരിയ്ക്കും പാർത്ഥന്മാർക്കിഹ
കാട്ടീടേണം നമ്മുടെ വിഭവം
കൂട്ടീടേണം ബഹുപുരുഷാരം
കേട്ടീടേണമിതെല്ലാ ജനവും
കൊട്ടീടേണം ഭേരീഢമരം
ഞെട്ടീടേണം ഭുവനമശേഷം
തട്ടീടേണമകമ്പടി വടിവൊടു
പൊട്ടീടേണം കുലഗിരികുഹരം."

എന്നു പറഞ്ഞു് തന്റെ പ്രൗഢശ്രീരം പാണ്ഡവന്മാരെ കാണിക്കുവാൻ വെമ്പൽ കൊണ്ടതുപോലെ ഈ 'ചോട്ടാ നേതാക്കളും' തങ്ങളുടെ പ്രൗഢശ്രീരം മററുള്ളവരെ കാണിക്കുവാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുകയാണു്.

പലപ്പോഴും ഇത്തരക്കാരുടെ സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനുവേണ്ടിയായിരിക്കും പാവപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികൾ ബലിയാടുകളാകുന്നതു്. ആരെങ്കിലും തന്റെ നേതൃത്വത്തെ അംഗീകരിക്കാതെ വന്നാൽ അവനെതിരായി സമരം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും വേണ്ടിവന്നാൽ അവനെ വകവരുത്തുകയും ചെയ്യാൻ ഇക്കൂട്ടർ മടികാണിക്കുകയില്ല. കാരണമുള്ള ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണു് സമരമെങ്കിൽ ക്ഷമിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവരുടെ സമരം കാര്യത്തിനും കാര്യക്കേടിനുമുണ്ടു്. എന്തിനും സമരം ചെയ്യണമെന്നും പറഞ്ഞു് മററുള്ളവരെ പഠിക്കുവാൻ അനുവദിക്കാത്ത വിദ്യാർത്ഥിലോകത്തിലെ 'ഞങ്ങൾ' ഇവർക്കു് അനുയായികളായിട്ടുണ്ടു്.

ഇപ്പോൾ 'വണ്ടിസമരം' എന്നൊരേർപ്പാടുണ്ടു്. വണ്ടികൾ സ്കൂൾ—കോളജ് സമയത്തിനു് ഇല്ലാതിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനെതിരായി സമരം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ മനസിലാക്കാം. എന്നാൽ ഇവിടെ അതല്ല അവസ്ഥ. വണ്ടികളിൽ കയറി ഡ്രൈവറേയും കണ്ടക്ടറേയും പുലഭ്യം പറഞ്ഞശേഷം ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വണ്ടിയിൽനിന്നും ചാടിയിറങ്ങുകയാണു്. എന്നിട്ടു് കണ്ടക്ടർ തങ്ങളെ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വണ്ടിയിൽ നിന്നും ഉന്തി താഴെയിട്ടു എന്നു് പറഞ്ഞു് പിറേറദിവസം സമരമാണു്! പിന്നെ വേറൊരു കൂട്ടരുണ്ടു്. ടിക്കററില്ലാതെ ബസ്സിൽയാത്ര ചെയ്യുക. ടിക്കററു് കണ്ടക്ടർ ചോദിച്ചാൽ അയാളെ പുലഭ്യം പറയുക. ദൈവമേ

കൂടുവിട്ട കിളിയോട്

Rosalia Joseph
II P. D. C.

വേദനിച്ചീടുവാനോർമ്മകളേകീട്ട
കൂടുവെടിഞ്ഞൊരെൻ പൈങ്കിളിയേ,
നക്ഷത്രലക്ഷത്തിലൊന്നായി ചേർന്നു നീ
എന്നെത്തെരഞ്ഞിങ്ങുനോക്കിടുന്നോ?

വാർമഴവില്ലിന്റെ ചായങ്ങൾ കൊണ്ടെന്റെ
ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നോ മാനത്തു നീ
മേഘത്തിൻ പാളികൾ നൂണ്ടുനീ നെയ്യുന്നോ
തീരാത്ത മോഹത്തിൻ കംബളങ്ങൾ!

കാറ്റിന്റെ ചൂളത്തിൽ, പൂങ്കുയിൽ പാട്ടിലും
കേൾക്കുന്നുണ്ടാമലേ നിന്റെ ഗാനം.

മുല്ലയിൽ തേൻമാസം കിക്കിളിക്കൂട്ടുമ്പോൾ
കാണുന്നു ഞാൻ നിന്റെ മന്ദഹാസം.

തുമ്പികൾ തുള്ളുമ്പോൾ, പൂമരമാടുമ്പോൾ
കാണുന്നു ഞാൻ നിന്റെ നൃത്തഭംഗി.

പൂവിന്റെ ചേലിലും മഞ്ഞണിരാവിലും
കാണാമെനിക്കഹോ നിന്നെ നേരിൽ
വിങ്ങുമെന്നുള്ളിൽനിന്നൂറിയൊഴുകുന്ന
തപ്തനിശ്വാസങ്ങൾ കേൾക്കുന്നോ നീ?

"അധികാരത്തിന്റെ അവസാനാർത്ഥം കടമയെന്നാണ്."

—ഫോസ്റ്റർ

"സ്നേഹം, മണിക്കൂറുകൾ മാസങ്ങളായും ദിവസങ്ങൾ വർഷങ്ങളായും എണ്ണുന്നു"

—സ്‌റെയ്‌സൺ

"വളരെയധികം തെറ്റുകളിലും കുറ്റങ്ങളിലും കൂടിയല്ലാതെ ആരും വലിയവനോ നല്ലവനോ ആയിട്ടില്ല"

—ഗ്ലാഡ്സ്റ്റൺ (Gladstone)

"അറിവിലേക്കുള്ള ആദ്യപടി നാം അജ്ഞരാണെന്നറിയുകയാണ്."

—സെസീൻ

"സ്നേഹിക്കുക അല്ലെങ്കിൽ നശിക്കുക ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു തെരഞ്ഞെടുക്കാം."

—മാർട്ടിൻ ലൂതർ കിംഗ്

മനുഷ്യൻ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ്.

—സി. സി. കോൾട്ടൻ

"നിന്റെ ശത്രുവിനെ നശിപ്പിക്കുവാൻ നിനക്കാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ ശത്രുവിനെ മിത്രമാക്കിക്കൊള്ളുക."

—അബ്രാഹം ലിങ്കൺ

"ഒരാൾ ഏകനാണെങ്കിൽ ശാന്തനാണ്. എന്നാൽ ഒരുമിച്ചു കൂടുമ്പോൾ, ഭ്രാന്തനാണ്."

—ബർണ്ണാർഡ്ഷാ

ഞാൻ ദൈവത്തിൽവിശ്വസിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഞാൻ എന്നിൽ തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു.

—ന്യൂമാൻ

"മര്യാദയും സൗമ്യതയുമാണ് ആധുനിക മനുഷ്യനെ കിരാതനിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തനാക്കുന്നത്."

—ജോൺസൺ

"ഒരു നല്ല ഗ്രന്ഥശാല ഒരു യഥാർത്ഥ സർവ്വകലാശാല തന്നെയാണ്"

—കാർളൈൻ

"വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ട് പ്രബുദ്ധരാകുക, സംഘടനകൊണ്ട് ശക്തരാകുക."

—ശ്രീനാരായണഗുരു

Scenes from annual social
" Our hearts filled with sorrow ......"

College Orchestra
" Heard melodies are sweet, but......"

മഹാന്മാർ സംസാരിക്കുന്നു

Mathew Joseph N.
II P. D. C.

"സൽകൃതത്തോടു യോജിച്ചിരിക്കുന്ന പാണ്ഡിത്യത്തെ, രാജാക്കന്മാരുടെ സകല നിക്ഷേപങ്ങളേക്കാളും ഞാൻ വിലമതിക്കുന്നു. എങ്കിലും നല്ല ജീവിതത്തോടു യോജിച്ചിരിക്കാത്ത പാണ്ഡിത്യം കൊണ്ടുള്ള കീർത്തി, ശോഭായമാനവും പ്രസിദ്ധവുമായ ഒരപയശസ്സാകുന്നു."

—തോമസ്മൂർ

"കലാശാലകൾ കമ്പോളങ്ങളല്ല പിന്നെയോ വിജ്ഞാനക്ഷേത്രങ്ങളാണ്. ഭക്ത്യാദരവുകളോടെ വേണം നാം അവയെ സമീപിക്കുവാൻ."

വി. വി. ഗിരി

"ജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രതിഫലം സമ്പത്തുപോലെ നഷ്ടപ്പെടുന്നതോ സൗന്ദര്യം പോലെ ജീർണ്ണിക്കുന്നതോ അല്ല"

—തോമസ്മൂർ

"ജനാധിപത്യത്തോടുള്ള സ്നേഹം സമത്വത്തോടുള്ള സ്നേഹമാണ്."

—മൊണ്ടെസ്ക്യൂ

"നാം ജീവിക്കുകയല്ല; ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രതീക്ഷയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്."

—വോൾട്ടയർ

ആരോഗ്യം, സമ്പത്ത്, സൗന്ദര്യം ഇവ അഭികാമ്യങ്ങളാണെങ്കിലും നീചന്മാർക്കും ദുഷ്ടന്മാർക്കും അതാപത്താണുണ്ടാക്കുക.

—പ്ലേറ്റോ

"മിത്രങ്ങളുടെ മാററും മഹത്വവും തൂക്കിനോക്കാവുന്ന ത്രാസ് ഒന്നേയുള്ളു; ക്ലേശങ്ങൾ."

—പ്ളൂട്ടാർക്ക്

Anthima Abhilasha -Valsamma P. V.
Charna -Mathew V. M.
Sthithi Visesh -Joseph V. P.
Vasanth -Thresiamma A. J.
Meri Mini -Vakkachan
Bharath Kokila Sarojini Naidu -Paul V. M.
Dan De -Joseph V. P.
Khethi Ki Pragathi Vinjan Se -Joseph Puthukulangara

HINDI SECTION

वह सुन्दरी है, लेकिन गरीब है। इसलिए मैं इस
बात से मेल नहीं खा सकता।" फिर वे बोले,
"अरे बेटा, तू अपनी इच्छा के विरुद्ध खड़ा हो
तो.......मैं..........अपने आप........प्राण छोड़
दूँगा।"

यह सुनकर षाजी चौंक पड़ा। वह दुःख
सागर में डूब गया। वह खूब सोचने लगा- "मैं
पिताजी की आज्ञा को स्वीकार करूँ तो............
मुझे अपनी प्रिय सुषमा को खोना पड़ेगा। अन्यथा
मैं सुषमा को स्वीकार करूँ तो मुझे अपने पिताजी
खो जायेंगे। इस अवस्था में मैं क्या करूँ....?

इस प्रकार सोचकर अंत में उसने निश्चय कर
लिया— "पिताजी........मैं आप की आज्ञा को
स्वीकार करता हूँ.....!" इस प्रकार षाजी का
विवाह उस अमीर लड़की - लीना के साथ तय हुआ।

सुषमा आज भी अपनी पढ़ाई जारी रखती है।
एक लेडी डाक्टर बनना उसकी अभिलाषा है। सभी
क्लासों में वह प्रथम श्रेणी पाती है। कई वर्ष बीत
चुके। अब वह मेडिकल कॉलेज में पाँचवाँ वर्ष
पढ़ रही है। अचानक एक दिन उसके हाथ में
निमंत्रण पत्र मिला विवाह का। उस में लिखा था:-

प्रिय सुषमा,

मेरा विवाह लीना के साथ निश्चित किया गया।
कल मेरा विवाह है इसलिए तुमको अवश्य आना
चाहिए। मुझे अपने पिताजी की आज्ञा को स्वीकार
करना पड़ा। मुझे....... इस पापी को........माफी
........दीजिए........।

तुम्हारी
षाजी

पत्र पढ़ कर वह चौंक कर सन्न रह गयी।
उसका मन व्यथा से भर गया। अस्वस्थ मन को
किसी न किसी प्रकार सम्भाल कर वह अपनी पढ़ाई
जारी रखी।

षाजी का विवाह लीना के साथ सम्पन्न हो
गया। कई विशिष्ट व्यक्ति कई स्थानों से विवाह
में भाग लेने के। षाजी ने हर एक पर दृष्टि डाली।
लेकिन सुषमा वहाँ पर कहीं भी न थी। विवाह
के बाद षाजी और पत्नी लीना दोनों अपने नये
एस्टेट में एक नया घर बसा कर आराम से जीने
लगे।

XX XX XX XX XX XX

सुषमा आज एक प्रसिद्ध लेडी डॉक्टर बन
गयी है। वह सभी प्रकार के बीमारों का इलाज
करती है। कई लोग उसके प्रेमपूर्ण व्यवहार से
रोग विमुक्त हो गये। वह रुपये की अपेक्षा सेवा
को ही श्रेष्ठ मानती है। अतः रोगियों की संख्या
बढ़ने लगी। तो भी वह अपने कर्तव्य से कभी
विमुख नहीं होती है। सब उसे बहुत प्यार करते
हैं। इस प्रकार वह प्रसिद्धि के उत्तुंग महल पर
पहुँच गयी।

एक दिन एक रोगिणी उसके पास लायी गयी।
वह धनी आदमी की सुन्दरी पत्नी थी। उसका
रोग इतना मुश्किल हो गया था कि वह शायद ही
रोग से विमुक्त हो सकती थी। सुषमा ने अपनी
सारी योग्यताओं तथा क्षमताओं से उसे बचाने की
कोशिश की। मगर रोग दिनों दिन बढ़ता ही रहा।
डाक्टर ने निराश होकर कहा— "इस स्त्री को रोग
से बचा नहीं सकती।" वह स्त्री और कोई न थी।
वह थी —लीना— षाजी की प्रिय पत्नी। डाक्टर
का वचन सुनकर षाजी ने निराशा पूर्ण वाणी में
कहा— "डाक्टर, किसी प्रकार मेरी लीना की
रक्षा करो।"

एक परिचित स्वर सुन कर सुषमा ने षाजी
के मुँह पर श्रद्धापूर्वक देखा। अचानक उसको मालूम
हुआ कि वह षाजी — उसका प्रिय मित्र है। वह
एकदम किंकर्तव्यविमूढ़ खड़ी हो गयी। उसके कण्ठ
से कोई शब्द न निकला। आखिर गद्गद वाणी
में उसने कहा— "षाजी तुम्हारी पत्नी की रक्षा
करना मेरा फर्ज है। लेकिन ईश्वर के निर्णय को......!

यह सुनकर षाजी ने विवश होकर कहा—
"डाक्टर, तुम कौन हो? क्या तुम मुझे जानती हो?

अन्तिम अभिलाषा

Valsamma P. V. II P. D. C.

शाम का समय था। अस्तप्राय सूरज की किरणों से आसमान में लाल रंग छा रहा है। पवन की अठखेलियों से पेड़-पौधे नाचने लगे। चिड़ियाँ चहचहाती हुई अपने-अपने नीड़ों की ओर लौटने लगी। प्रकृति का सारा कार्य-कलाप समाप्त हो गया।

इस संध्या की वेला में भी षाजी और सुषमा अपने-अपने बाल-सहज खेल में निरत हैं। जब सभी स्थानों में अन्धेरा छा गया तब दोनों ने अपना खेल समाप्त किया और अपने-अपने घर की ओर चले गये।

सुषमा और षाजी दोनों बडे मित्र हैं। दोनों तितलियों के समान हमेशा बगीचे में इधर-उधर उड रहे हैं। षाजी एक अमीर अफसर का बेटा है। वह अपने ढंग का आडम्बर पूर्ण जीवन बिताता है। अमीर घर का बेटा होने के नाते उस में गरीबों के प्रति अधिक विचार नहीं है।

सुषमा एक किसान की बेटी है। उसकी हालत बहुत शोचनीय है। वह हमेशा गरीबी का सामना कर रही है। उसके माता-पिता रोज अपने खेत में कठिन प्रयत्न करके जीविका चलाते हैं। लेकिन अपनी बेटी कोई दुःख होने नहीं देते हैं।

षाजी और सुषमा पाँचवें दर्जे में पढते हैं। दोनों बडी श्रद्धा से अपना पाठ पढते हैं। सुषमा क्लास में प्रथम निकली है। वह अध्यापकों की आँख का तारा बन गयी है। षाजी इतना समर्थ न होने पर भी दोनों की मित्रता में कोई भंग नहीं होता है। इस प्रकार संतोषपूर्ण कई महीने एक दम गुजर गये।

xx xx xx xx xx xx

आज षाजी एक सुन्दर युवक और सुषमा एक सुन्दरी युवती बन गयी है। दोनों में संकोच होने लगा खुले तौर पर बातचीत करने में। क्योंकि सामाजिक नियम का हाथ उन्हें डर होता है। लेकिन उचित अवसर मिलने पर दोनों अपने-अपने रहस्यों को आपस में कह डालते हैं।

षाजी अपनी पढाई अब समाप्त कर चुका। पिता ने एक अमीर घर की बेटी के साथ उसका विवाह कराने का निश्चय किया। षाजी यह सुनकर बहुत दुखी हो जाता है। उसने पिताजी से बडी विनय से कहा– "प्रिय पिताजी, मैं सुषमा को प्यार करता हूँ, इसलिए.......मुझे........उसको ......विवाह........."

यह वाक्य पूर्ण रूप से सुनने के पहले पिता जी ने कहा– "षाजी.......! वह एक गरीब लडकी है। उस से शादी करना अपमान की बात है।

COLLEGE DAY CELEBRATIONS

Principal Reading the Annual Report

Prof : K. V. Joseph
Welcoming the audience

Garlands for Prof : Sankaradasan Thampi.
President. College Day Celebrations.

डाक्टर ने कहा- "षाजी......मैं तुम्हारी सुषमा हूँ। क्या तुम हमारे बचपन को भूल गये ?

यह सुनकर षाजी दंग रह गया और सुषमा को पुकार कर कहा- "सुषमा.......! मुझे माँफी दीजिए। मैं ने........ अपने पिताजी .... की आज्ञा को........स्वीकार किया............ यह मेरी पत्नी लीना है....।"

सुषमा ने कहा- "षाजी, बीती बातों भूल जाओ। मैं ने भर सक प्रयत्न किया। लेकिन तुम्हारी लीना को अब बचा नहीं सकती ......।"

यह सारी घटना लीना देख रही थी। इतने में उसने षाजी को पुकारा और कहा- "मुझे अपने पिताजी को देखना चाहिए। इसलिए जल्दी पिताजी को लाओ........। यह मेरी अंतिम अभिलाषा है....।" षाजी तुरंत घर चला गया।

फिर लीना ने सुषमा को पुकारा और कहा- "डाक्टर, मुझे एक अंतिम अभिलाषा है। तुम इसे पूरा करो....।" लीना के हठ करने पर सुषमा ने उस से वादा किया कि वह लीना की अंतिम अभिलाषा को निभा लेगी।

लीना ने कहा- "तुम दोनों -षाजी और सुषमा- की बातचीत मैं ने सुनी। तुम दोनों बचपन से ही बड़े मित्र हैं। मैं पहले यह जानती तो........इस विवाह को स्वीकार नहीं करती। मैं अभी मर जाऊँगी। इसलिए तुम्हें षाजी को अवश्य स्वीकार करना -उस से विवाह करना- चाहिए। यह प्रतिज्ञा तुम पूरा नहीं करोगी तो........।"

यह सुनकर सुषमा ने जोर से पुकारा........ ...."लीना........।"

इतने में षाजी और पिता दोनों पहुँच गये। लीना ने उन दोनों को अपने पास बुलाकर अपनी अंत्य अभिलाषा प्रकट की। फिर उसने षाजी और सुषमा को अपने पास बुलाया। उसने षाजी का हाथ पकड़कर सुषमा के हाथ में सौंप कर कहा- "मेरी अंतिम अभिलाषा सफल हुई। तुम दोनों को चिरकाल तक सारे सुख-भोगों से समृद्ध जीवन बिताना........चाहिए........।" इतना कहकर उसकी आँखें हमेशा के लिए बन्द हो गयी।

★

Short Story

—स्थिति विशेष—

JOSEPH V. P. II D. C.

आधी रात का समय था। मैं उत्सव स्थान से घर लौट रहा था। चारों ओर मुकता फैल जाती थीं। अन्तरीक्ष कुहरा से छा जाता था।

समय कुछ अधिक होने से मैं तेजी से चलता था। मैं एक एकान्त स्थान में आया। इस समय एक तीव्र शब्द अपने कानों में पड़ा। मैं डर गया। फिर मैं जानता था कि कुछ चिड़ियाँ पेड़ों से फड़-फड़ाकर उड़ गयी हैं।

मैं कुछ और भी आगे बढ़ा। मैं समय समय में संकेत करता था कि अब कितने बजे हैं। रात होने पर घड़ी को देख न सकता था। मेरे पास कोई टोर्च या बत्ती नहीं थी।

झींगुर झंकार कर रहे थे। मैं एक बड़े पेड के निकट आया। मेरा रास्ता और भी लम्बा था। मैं तेजी से चला।

हूँ......हूँ......हूँ......

जरा दूर से किसी के खाँसने का शब्द था। रात है, असमय है। मुझे भय हुआ। मैं ने सोचा कोई डाकू है तो, मेरे साथ कोई नहीं है।

मेरी आँखें शब्द सुनी दिशा में चलीं। मेरी दृष्टि में केवल वह बड़ा वृक्ष ही पड़ा। कोई नहीं दिखाई दिया।

सब कहीं अंधेरा था। मैं ने तेज से अपना पैर चलाया।

"मास्टर जी........"

और भी शब्द निकल पड़ा। एक दीन शब्द था। मैं ने निश्चय किया कि वह डाकू नहीं है, कोई भिक्षुक आदमी है। इतने में मैं कुछ दूर पहुँचा था। उस दीन आवाज सुनकर मैं वापस चला।

मेरे पैर उस बड़े वृक्ष की ओर बढ़े। मुझे देखकर एक क्षीणकाय शब्द और भी निकला।

"भाई..........!"

रात होने पर मैं ने उसे नहीं देखा। मैं और भी आगे बढ़ा। उस बड़े वृक्ष के नीचे मैं ने एक क्षीणकाय लड़के को धीमे प्रकाश में देखा। मैं और भी उसके पास चला। मैं ने सोचा वह लड़का इस सुनसान में कैसे और किसु केलिए आया है। उस लड़का शीत की शिथिलता से बेहाल होता था। देखने पर मालूम हुआ कि वह एक गरीब लड़का है।

उसके पास कोई दीप नहीं था। केवल एक दियासलाई थी। कोई बीड़ी नहीं थी। वह एक दियासलाई चलाया। उस धीमे प्रकाश में हम दोनों ने अपना मुँह परस्पर देखा।

सरद हवा में सिकुड़कर बैठनेवाले उस लड़के को देखकर मेरा हृदय पिघल गया। वह इतना ही शंकित था।

वह एक फट्टी पुरानी. मैली धोती पहनता था। उसका सिर नंगा और पैर नंगे थे। भोजन के अभाव से उसका पेट और पीठ एक सा हो गये थे। भोजन खरीदने केलिए उसके पास पैसा नहीं था। कई दिनों से लेकर वह भोजन न खाता था। उसकी दयनीय हालत देखकर मुझे उस पर सहानुभूति हुई।

झरना

Mathew V. M. I D. C.

झर-झर-झरना बहता आता
हा हा लोक भलाई ले कर।
अपने को वह भूल रहा है
परोपकार का श्रेष्ठ नमूना।

वह तो है एक महती मानस
प्रबन्ध करता कल और आज।
पहाड़ कल का प्रतिरूपक है।
जिस से उसने जन्म लिया है।

समतल 'आज' का प्रतिरूपक है।
जिससे होकर बहता आता।
पारावार तो महान 'कल' है
जिस में जाकर विलयन होता।

वह देता पाठ एक महोन्नत
दुनिया के दुःखी लोगों को।
प्रतिबन्धक पत्थर हैं कई
अपनी गति को रोकनेवाले।

उच्च शृंग हैं कई पथ पर
जिस पर गिर कर सर भी टूटना।
फिर भी लोक भलाई लेकर
वह तो बह बह नीचे आता।

जीवन मार्ग सुखांबुज से बना
सुखद सेज कभी नहीं भाता।
दुःख से मिलकर दुःखित मत हो
दुःख है सुख की पहली सीढी।

उस गरीब लडका सारा समय मेरे मुँह पर देख रहा था। कुछ देर के बाद उसने कहा–

"मुझे कोई दीजिए.......मैं गरीब हूँ।"

इतना कहकर उसने अपना दाहिना हाथ मेरे सामने फैलाया। उसकी दयनीय हालत देखकर मैं ने एक रुपया उसको दिया।

बाद में, मैं ने उस से बातें की और समझा कि वह कुछ महीने के पहले एक गाँव से यहाँ आया है। दो साल के पहले उसके माता-पिता मर गये। उसके भाई बहन नहीं थे। वह अपने माता-पिता की एक मात्र संतान है। उनकी मृत्यु के बाद उसको कोई आश्रय-अवलंब नहीं था। वह केवल आठ उम्र का एक लडका था।

उसके माता-पिता भी गरीब थे। उसको कोई आश्रय न होने के कारण वह लडका एक दिन अपने घर से बाहर निकला। उसने कोई काम करके जीवन बिताने का निश्चय किया। वह अपने भोजन केलिए घर-घर पहुँचा। सारा दरवाजा उसके लिए बन्द हो गया। उस पर दया दिखानेवाला एक भी व्यक्ति नहीं था, केवल ईश्वर !

अंत में उसने सोचा कि किसी शहर जाने पर उसे कोई काम मिलेगा। वह शहर आया। सब वातावरण उसको अपरिचित है। उसे जाननेवाला शहर में कोई नहीं है। उसने सोचा– "मैं किस से और कैसे काम माँगूँ।" उसने कई मास्टरों से नौकरी माँग की। किसी ने उस पर श्रद्धा न रखी।

कोई काम न मिलने के कारण उसने अपने भोजन केलिए भिक्षा माँगने का निश्चय किया। कुछ दिनों में उसको अपने पेट भरने लिए ही कुछ न मिला।

उसका यह काम आगे चल रहा था। महीनों बीत गये। कभी कभी उसको कुछ भी न मिलता था। उन दिनों में वह विवश होकर सडक पर पडे हुए जूठे पत्तों चाट कर दिन बिताता था। उसके हाथों से उन पत्तों को छीनने केलिए कुत्ते भी वहाँ खडे थे।

कैसी दयनीय हालत! गरीब बच्चे जूठे भी खा नहीं सकते।

वह रोज, दिन में भिक्षा माँगकर रात में किसी दुकान के बरामदे में या किसी वृक्ष के नीचे सोता है।

घण्टों (hours) बीत गये। उस से सभी बातें मैं ने जान ली। मैं जाने केलिए वहाँ से उठा। चिडिया की चहचहाहट चारों ओर से मेरे कानों में पडी। सूरज की किरणों भूमि पर पडने लगी।

चिडियाँ अपने बस्तियों से उड जाने लगी। सब कहीं कुहरा छा जाता था। मैं उस से कुछ न कहे बिना घर की ओर चला।

रास्ते में, मेरे मन में उस गरीब लडके की ही चिंता थी। मैं चुप-चाप अपने घर पहुँचा।

घर आने पर भी मेरे मन स्वस्थ न रहा। उस गरीब लडके की दयनीय हालत अपनी आँखों के सामने अब भी दिखाई पडती थी। मैं ने सोचा कि इस संसार में उस पर दया दिखानेवाला कोई नहीं है ? ईश्वर भी ?

xxx xxx xxx xxx xxx

सूरज पश्चिम सागर में डूबने को तैयार हो गया। मैं उसी दिन शामको अपने टार्च लेकर उसकी खोज में, जहाँ मैं ने उसे देखा वहाँ पहुँचा। मैं ने पास के सभी स्थानों में उसे खोजा।

मैं कुछ और भी आगे चला। मेरी आँखें सडक के बायें ओर चली। अपने मैले कपडे से नग्नता को ढँके वह लडका मरा पडा है।

मैं ने सोचा, हर एक गरीब, क्षीणकाय और निस्सहाय लडके की हालत यही है ???

Inmates of St. Joseph's Hostel

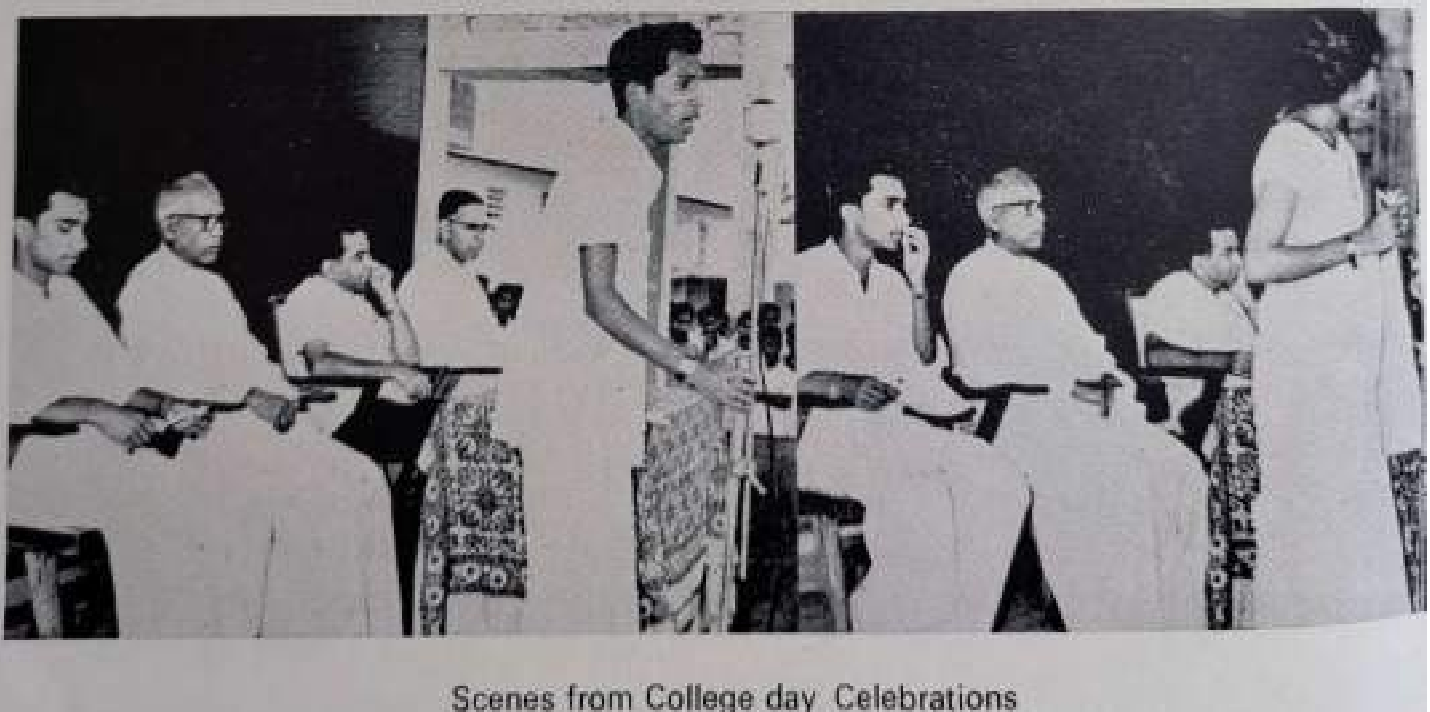

Scenes from College day Celebrations

बगीचे में बहुत सुन्दर फूलों के लगे समय मुझे फूल तोड़ने की अनुमति दोगे? बाबू ने कहा नहीं नहीं मैं नहीं दूँगा और मैं भी नहीं तोड़ूँगा। बाबू के पिता अपने बेटा के सारे प्रपञ्च को पुलकित नेत्रों से देख रहे थे।

x x x x x x x x x x

इसी प्रकार बहुत आनन्द से कई दिन बीत गये। एक दिन बाबू की इच्छा के विरुद्ध मिनी ने फूल तोड़ा। अपना सर्वस्व नष्ट होने की अनुभूति उसको हुई। उस दिन पहली बार वे दोनों बड़े दुख से अपने सब से प्यारे बगीचे से निकले। यह देख कर प्रकृति को भी बहुत दुःख हुआ। चन्द्रमा को यह दयनीय दृश्य देखने की शक्ति नहीं थी। सूर्य देव भी इस विचार से स्वयं पश्चिम समुद्र में गायब हो गया कि संसार का कोई मनुष्य इस दुखद घटना को न देख ले।

मिनी को बड़ा दुख हुआ। मेरे उस प्रवृत्ति के कारण मेरे प्रिय मित्र के हृदय में एक बड़ी चोट लगी। बाबू.........मेरे बाबू........ वह रोते हुये बिस्तर पड़ गयी और जल्दी सो गयी। मानसिक पीड़ा उस में इतनी तीक्ष्ण हो गयी कि वह थोड़ी देर के बाद रोगिणी बन गयी। उसके पिता ने बड़ी कोशिश की; पर रोग का कारण मालूम न हुआ। वह ज्वर से विह्वल होकर कहने लगी कि......हे बाबू......मुझे......एक फूल न दोगे!!! मैं ने एक फूल तोड़ा........मुझे माफी दोगे न? थोड़ी देर के अंदर उसका कोमल और मृदुल शरीर ताप से तप्त हो गया और पिता के मन में वेदना बढ़ने लगी। कुछ क्षण वहाँ खामोशी व्याप्त हो गयी। बाबू, ...बाबू चिल्लाकर पिता के मुँह पर अपने निष्कलंक नेत्रों से उसने देखा और अपना जीवन परमात्मा के हाथ में अर्पण कर दिया।

x x x x x

मिनी....मिनी बोलकर बाबू निद्रा से जाग उठा। यह स्वर सुनने पर पिता भी जाग उठे और पूछा मिनी कहाँ है? उसने रोते हुये कहा मेरी मिनी मर गयी। पिता ने पूछा, हे तेरी मिनी मर गयी! क्या किसने कहा?

अगले दिन मिनी का कोमल शरीर शवमंच से पृथ्वी पर रखा। सब लोग रोने लगे। तब एक बालक हाथ में कई फूल लेकर वहाँ दौड़ आया, और वे सब फूल उस कब्र में अर्पित कर क्रन्दन भरी वाणी में चिल्लाया। मुझे माफ.................. उस में वह वाक्य पूर्ण करने की शक्ति नहीं थी। वह बेहोश गिर पड़ा।

★

वसन्त

Thresiamma A. J. II P. D. C.

आ जाता है वसंत काल
खुशबू है इसकी सूचना
देखते हैं हम वसंत में
सुरभिल सुमनों से सजे आराम।

छा जाती है सुन्दर शोभा
सब कहीं है हरियाली भी
कलियों का नृत्य हो रहा है मनहारी
हिल रही है पौधों की डाल।

रहते हैं गुलाब काँटों के बीच,
फिर भी सुन्दर सुमन है इसका
गुंजार करके मधु पीनेवाले
भ्रमरों को दिखते हैं वसंत में।

सुन्दर शोभित वल्लरियों से
सुसज्जित, मनोरम आराम में,
मंद समीरण बहता जाता है
फूलों का चुम्बन करता जाता है।

छा जाता है नीलांबर में बादल काले
चमकता है उग्र सूरज दिन में,
दमकते हैं चांद, सितारे रात में
कैसा निर्मल सुन्दर है यह आस्मान!

सुनते हैं हम पंचम स्वर में
गानेवाली कोयल के मधुर गीतों को
मादक बने मधुर गान से
कूदती है गिलहरी शिखर से।

सुन्दर शोभित मरुलतायें
अलंकृत हैं फुल्ल कुसुमों से
कैसा सुन्दर वसंत काल!
सबको ही है खुशी का काल।

कहानी

मेरी मिनी

Vakachen I B. Com.

हे बाबू, मुझे एक फूल दोगे न ? बाबू ने कहा, नही नही, तुझे नही दूँगा। क्योंकि मैं एक बड़ा बगीचा तैयार कर रहा हूँ। मिनी ने कुछ आगे बढ़कर कहा, हे बाबू, तुम मुझे एक फूल न दोगे तो मैं एक फूल चुन लूँगी। बाबू ने बड़े गर्व से कहा तू मेरी इच्छा के विरुद्ध एक फूल चुनती तो मैं तुझे एक सबक सिखाऊँ और वह अपने बगीचे के निर्माण में बड़े उत्साह से काम कर रहा था। कुछ समय के बाद मिनी एक मनोहर फूल चुनकर बड़े गर्व से बाबू के पास आकर बोली, मुझको तुम ने एक फूल नही दिया तो मैं ने एक फूल तोड़ लिया............ बाबू को यह दृश्य देखने पर बड़ा दुख हुआ। अपने जीवन के समान प्यारे अपने बगीचे से अपनी इच्छा के विरुद्ध एक फूल तोड़ना !! उसके मन में कई तरह की चिंताये उठने लगी। किसने तोड़ा ? ....मिनी....... अपनी.........मिनी...........

मिनी से कुछ भी कहने की शक्ति उस में नही थी। उस में बाबू के मुँह पर अपने निष्कलंक नेत्र से देखने की शक्ति भी नही थी। अपने प्रिय मित्र का यह भाव परिवर्तन देखकर उसे पश्चाताप हुआ। मिनी के मनोहर नेत्र से मोती की तरह आँसू की बूँदें टपक रही थी। वह सिर झुकाकर बाबू के सामने खड़ी हो गयी।

XXX XXX XXX XXX XXX

बाबू बारह वर्ष का एक बालक है। उसके पिता एक अध्यापक है। बाबू की माता दो साल पहले मर गयी। इसलिए बड़े दुःख से सारा दिन वह बिताता रहा। अपना अधिकांश समय अपने छोटे बगीचे में बिताया करता था।

XXX XXX XXX XXX XXX

मिनी दस वर्ष की एक बालिका है। उसके पिता एक डाक्टर है। वह एक तितली की तरह इधर-उधर दौड़कर खेल रही है। उसका जीवन खुशी से भरा था।

XXX XXX XXX XXX XXX

मिनी और बाबू दोनों मित्र है। वे दोनों अलग अलग रहना नही चाहते और उनके माता-पिता भी यह चाहते।

मौन मुग्ध मध्य स्मित प्रकाश में हँस रही थी। बाबू अपने बगीचे में घूम रहा था। रोज़ मिनी तितलियों की तरह इस उद्यान में आया करती थी और बाबू से वार्तालाप भी किया करती थी। मिनी और बाबू अपने बगीचे में टहल रहे थे। दोनों एक सुन्दर बगीचे के निर्माण में निरत थे। एक दिन ऐसे समय मिनी ने पूछा, बाबू इस

भारत कोकिला सरोजिनी नायडू

(१८७८-१९४८)

PAUL V. M. I B. A. No. 179

जन्म और शिक्षा:-

श्रीमती सरोजिनी का जन्म १३ फरवरी १८७८ को हैदराबाद में हुआ। आप के पिता अघोरनाथ चट्टोपाध्याय बड़े ही पंडित थे। धनी पिता की प्रथम संतान होने के कारण सरोजिनी खूब लालन पालन में पली (बढ़ी)। बचपन से ही सरोजिनी को अंग्रेजी बोलने की आदत होने लगी। बचपन से ही सरोजिनी को काव्य रचना में अधिक अभिरुचि होती थी। ग्यारह वर्ष की अवस्था में सरोजिनी ने मेट्रिक परीक्षा में प्रशस्त विजय पायी। तेरह साल की उम्र में १३०० पंक्तियों की 'लेडी आफ दि लेक' (Lady of the Lake) नामक कविता लिख डाली। मेट्रिक पास करके आप उच्च शिक्षा पाने केलिए इंग्लैंड गयी। सरकार से आप को छात्रवृत्ति (Scholarship) भी मिली।

काव्य साधना:-

यूरोप में रहते समय सरोजिनी को इट्ली जाने का भी अवसर मिला। वहाँ के सुन्दर दृश्यों को देखकर उनकी काव्य प्रतिभा जाग उठी और कवितायें लिखना प्रारंभ किया। विदेशी लोग आप की और आपकी कविताओं पर बहुत प्रसन्न हुए। इंग्लैंड में रहते समय उन्होंने उस वक्त के एक प्रसिद्ध कवि से परिचय पाया। सरोजिनी ने उन से बहुत अधिक शिक्षा ग्रहण कर ली। वहाँ के लोगों से उनको बहुत अधिक उपाधियाँ मिली। लेकिन शारीरिक अस्वास्थ्य के कारण उच्च शिक्षा पूर्ण किये बिना वे भारत लौट आयी। इसके बाद उन्होंने अधिकांश समय कविता करने में व्यतीत किया। उनकी कविताओं का संग्रह "Golden Threshold" और "Bird of time" बहुत ही प्रसिद्ध हुये। उनकी कविता की ओर अभिरुचि देखकर लोग उन्हें 'भारत कोकिला' बुलाने लगे।

स्वतन्त्र प्रकृति की स्त्री:-

वे एक स्वातंत्र्य प्रेमी थी। इसका एक प्रथम नमूना यह है कि स्वयं ब्राह्मण जाति की होते हुये भी सरोजिनी ने अब्राह्मण जाति के गोविन्दराज नायडू से शादी की। इसके बाद सरोजिनी, 'सरोजिनी नायडू' नाम से जानी जाने लगी। इस शादी ने अपने समुदाय में बहुत हलचल मचा दी। लेकिन उनको कोई चंचलता नहीं थी। उनके पति वहाँ के एक प्रथम गणनीय डाक्टर थे। वे दोनों पति-पत्नी आपस में बहुत अधिक प्यार करते थे। सरोजिनी का घरेलू जीवन आनन्दपूर्ण रहा। उनके दो लड़के और दो लड़कियाँ पैदा हुईं।

राजनीति में प्रवेश:-

सरोजिनी गाँधीजी के प्रथम शिष्यों में एक थी। उन्होंने भारत की आज़ादी केलिए बहुत अधिक परिश्रम किया। स्वतंत्र आंदोलन में महिलाओं का नेतृत्व उनके हाथ में था। १९१५ में सरोजिनी

॥ दान दें ॥

JOSEPH V. P. II D.C.

(१)

गिरती है पहाड़ से 'नदी'
बहती है समतल से
पीती नहीं अपना पानी
देती है दान मनुजों को।

(२)

उगता है चारों ओर हमारे
हाथ फैलाकर 'वृक्ष' स्वयं
खाता नहीं फल अपना
देता है दान मनुजों को।

(३)

फैलाकर अपनी किरणों को
निकलता है 'सुरज' आस्मान में
देता है दान अपना वह
धूप-ताप-प्रकाश सभी।

(४)

पिघलती है 'मोम बत्ती' स्वयं
देकर अपना प्रकाश सभी
पड़ती नहीं उसपर दया
दृष्टिकोण से मनुजों के।

(५)

आते हैं 'अध्यापक' वह
देखो मुँह पर उनके
सेवा है उनका लक्ष्य
जीते हैं निभाने उसको।

(६)

देखो, वहाँ अलमारा है
भरा सभी 'पुस्तकों' से
देती हैं ज्ञान हमको
बिना किसी भेद-भाव के।

(७)

पालते हैं 'गाय' को हम
खिलाकर भोजन रोज उसे
पीती नहीं दूध अपना
देती है दान मनुजों को।

(८)

सीखता है वह सबक
'प्रपंच है अध्यापक अच्छा'
चिंतन करें, समझो सभी
नही है हम अपने को।

जी राजनैतिक जलसों में भाषण देने लगी। १९१६ में आप ने लखनऊ कांग्रेस में ऐसा जोशीला भाषण दिया जिसे सुनकर सारे लोग आश्चर्य चकित हो गये। १९१७ में आप ने देश भर में भ्रमण किया और १९१८ में आप मद्रास प्रांतीय कांग्रेस की अध्यक्ष बनी। १९१९ में आप ने यूरोप में अंतराष्ट्रीय मताधिकार परिषद में भाषण दिया। १९२२ में आप ने दक्षिण आफ्रिका का दौरा भी किया। १९२५ में देश भर में सांप्रदायिक झगडे शुरू हुये तो मिटाने केलिए जनता ने सरोजिनी को ही उचित नेता माना और आप ही उस बार कांग्रेस की अध्यक्ष बनायी गयी।

१९२९ में आप को दक्षिण आफ्रिका में भारतीय कांग्रेस की अध्यक्ष का पद दिया गया। १९३० में आप ने नमक सत्याग्रह में भाग लिया और भारतीय महिलाओं के गौरव को बढाया। एक बार आप को चिलचिलाती धूप में बीस मिनट तक धरना देना पडा फिर भी आप न हिली न डुली।

१९३१ में आप ने गोलमेज कांग्रेस में भी गांधीजी के साथ भाग लिया था। १९३१-३२ के आंदोलनों में तथा १९४२ के आंदोलनों में आप की महत्त्वपूर्ण सेवायें रहीं।

भारतीय सरकार की सदस्यता:-

१९४७ आगस्त १५ को भारत स्वतन्त्र हुआ तो आप संयुक्त प्रांत का गवर्नर बनायी गयी। इस महत्व-पूर्ण स्थान पर बैठकर सरोजिनी नायडू ने भारत की उन्नति केलिए अक्षीण परिश्रम किया।

मृत्यु:-

१९४९ फरवरी को आप बीमार पड गयी। कई प्रसिद्ध डाक्टरों की चिकित्सा पाने पर भी बीमारी और भी बढ गयी। अंत में १९४९ मार्च २ को सवेरे आप के प्राण पखेरू उड गये। सारी भारतीय जनता दुख सागर में डूब गयी।

सरोजिनी ने भारतीय नारित्व के संग्राम में सक्रिय भाग लिया। अगर झांसी की रानी ने तलवार के बल लडाई की तो सरोजिनी ने वाणी के बल। ऐसी महिलायें बहुत न होंगी जिन्होंने अपना ऐश्वर्य, विलासिता और प्रतिभा को मातृभूमि पर सरोजिनी की भांति अर्पण किया हो। राजनैतिक चालाक न जानने पर भी अपने पूरी लगन से देश सेवा की। ऐसी देश भक्त पर महिलायें ही नहीं पुरुष भी अभिमान कर सकते हैं।

"खेती की प्रगति विज्ञान से"

JOSEPH PUTHUKULANGARA I B. Sc.

जो मनुष्य पहले कानन में घूमता फिरता था, उसने आज चन्द्रमा पर अपना विजय-झण्डा फहराया है। यह वैज्ञानिक प्रगति की सब से बडा नमूना है। कानन में घूमते समय भी वह खेती करना जानता था। उसने नदीतट खेती करने केलिए उपयुक्त बनाया। बाड, शक्तिशाली जलप्रवाह आदि के कारण उसको अधिक फसल नहीं मिलती थी। इन से बचने केलिए वह खेतों को बनाकर खेती करने लगा। वह खेत जोतने केलिए हल और जुआ का इस्तेमाल करने लगा। बैल या भैंसा की सहायता से खेत जोतता था। इन खेतों में पानी केलिए वह वर्षा की प्रतीक्षा करके बैठा था। अगर वर्षा से खेत पानी में डूब जाते तो अधिकांश पानी दूर करने केलिए एक तरह के पहिये का उपयोग करने लगा, जिस के पंखों के घुमाव से पानी दूर हो जाता है। खेतों को उपजाऊ बढाने केलिए, गोबर, पत्ते और खाक मिट्टी में मिलाते थे। उस समय खेती के रोग के विरुद्ध कोई औषधी नहीं थी। किसान के प्रयत्न का खूब फल नहीं मिलता था। उसके मन में निराशा होती थी।

किसानों को आशा देने केलिए विज्ञान आगे बढा। विज्ञान ने खेती के क्षेत्र में एक आंदोलन ही मचाया। खेत जोतने केलिए जुआ और हल के स्थान में 'ट्राक्टर' नामक यन्त्र आ गया। पानी निकालने केलिए आज 'पंप सेट' का इस्तेमाल करने लगा। इसकी सहायता से ऊँचे और दूर स्थानों में पानी लाकर भूमि सींच सकते हैं।

मिट्टी को और भी उपजाऊ बनाने के लिए कई तरह की रासवस्तुयें मिलाती हैं। ये, रसायन-शास्त्र के निर्देशानुसार बनी हुई हैं। वैज्ञानिकों ने खेत के रोगों के बारे में जाँच की। रोगों के निवारण के लिए उन्होंने औषधियों का आविष्कार किया। इन के फल से खेती रोग से बच गया है।

आज किसान खेती केलिए वर्षा की प्रतीक्षा नहीं करता है। वह जलसेचन से खेतों को सींचता है। इस केलिए नदीतट पद्धतियाँ बडी सहायता करती हैं। बाँढ रोकना, बिजली पैदा करना, ये भी नदीतट पद्धतियों के दो अन्य फायदे हैं।

आज (परपरागण) 'क्रोस् पोलिनेषन' (cross-pollination) द्वारा कई तरह के नये नये बीजों को पैदा करता है। नारियल और धान में इस तरह के बीज पाये जाते हैं। इन बीजों के बोने से अधिक फसले का उद्पादन होता है। खेतों में बोये बीजों के बिना, उगनेवाले अन्य पौधों को नष्ट करने केलिए होरमोण (hormon) छिडकती है। उसके अलावा, एक बगीचे के सारे पौधों को एक ही समय फूलने और फलने केलिए होरमोण का प्रयोग करता है। ये सब विज्ञान के खेल हैं। आज कई स्थानों में लोग वैज्ञानिक रीति से खेती करते हैं। इस प्रकार रोटी की समस्या का हल किया जा रहा है।

REGISTRATION OF NEWSPAPERS (GENERAL)

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT THE ANNUAL

FORM IV

(See Rule 8)

1.	Place of Publication	Deva Matha College, Kuravilangad
2.	Periodicity of its Publication	Annual
3.	Publisher's Name Nationality Address	Rev. Fr. Joseph T. Thannipara Indian Principal, Deva Matha College, Kuravilangad
4.	Printer's Name Nationality Address	M. M. John Indian Manager, Janatha Press, Kuravilangad
5.	Editor's Name Nationality Address	Rev. Fr. Joseph T. Thannipara, Principal Indian Deva Matha College, Kuravilangad
6.	Names & address of individuals who own the Newspaper and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital	Owned by the Deva Matha College, Kuravilangad. No partners or shareholders

I, Rev. Fr. Joseph T. Thannipara hereby declare that the Particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd/–
Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
Publisher.

29th June, 1970